

Giới thiệu Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta

Thể loại: Truyện Teen, Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm

Vẫn cứ tưởng con nhà người ta chỉ có trong truyền thuyết nhưng không ngờ nó lại gặp một người thật tồn tại. Mà không phải ai khác chính là anh bạn hàng xóm nhà nó, anh ta từ ngoại hình đến gia cảnh cùng việc học tập tất cả đều hoàn hảo. Nhưng tính khí của anh ta khiến nó phát bực mình. Nhưng cuối cùng nó vẫn không thoát khỏi số phận là một bông hoa hồng trong giỏ của người ta.

"Lỡ yêu rồi phải làm sao đây?"

Dương mỉm cười rồi vuốt tóc nó." Con nhà người ta cũng yêu lại, khỏi lo"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Con nhà người ta. Con lai Nga - Việt

Lúc Giang năm tuổi, trong xóm nhỏ của nó có "người mới" chuyển tới. Nhà người ta giàu đến mức xây hẳn một hồ bơi to ở sân trước. Giang thấy thế cũng đòi ba mẹ xây một cái cho bằng được, kết quả cũng như mong muốn, Giang có một hồ bơi riêng, nhưng lại bé xíu, là cái loại hồ bơi hình con vịt cho mấy đứa trẻ bơm nước vào tắm...

Lúc Giang sáu tuổi, nhà người ta bắt đầu nuôi chó, giống Shiba này chân ngắn, lông vàng mượt, mặt thì siêu xinh. Giang cũng muốn có thú cưng nhưng không dám xin ba mẹ, đến lúc lấy hết can đảm nói ra thì lại nhận được một con cá ba đuôi, mất lòi. Chú cá tội nghiệp tắt thở sau hai ngày, không rõ nguyên do.

Lúc bảy tuổi, Giang được xếp vào chung lớp với cái thằng con nhà người ta, hình như tên là Phi Dương, con lai Nga - Việt, mắt xanh, da trắng, tóc vàng đang hoàng. Ôi thôi, ai gặp cậu cũng chếp miệng khen, nào là "Con nhà ai mà đẹp trai quá", "Con nhà ai mà dễ thương ghê"... Điệp khúc con nhà ai? Con nhà người ta!

Rồi không biết từ lúc nào mà hai đứa bắt đầu nói chuyện với nhau. Giang rất ganh tị, thậm chí là ghét Dương hơn cat món cà rốt hầm của bố, nhưng sau khi được cậu cho kẹo thì lại thôi không ghét cậu nữa.

Ngọt ngọt tám năm trời, hai đứa cuối cùng cũng bước vào giai đoạn trưởng thành. Thằng Dương là con lai nên dậy thì sớm, chưa gì đã cao hơn mét bảy, phổng phao lắm. Còn Giang ham chơi, ăn uống không đầy đủ lại thêm việc "bà dì" tới trễ, mười lăm tuổi đầu chỉ cao có một mét bốn bảy, thấp nhất trong lớp. Thôi thì cũng có số bảy đằng sau số một, coi như an ủi được phần nào.

Vì đang học năm cuối nên nó phải chăm chỉ hơn xưa, chuẩn bị thật sớm cho kì thi chuyển cấp. Lúc nó đang làm bài tập thì chợt nghe giọng của thằng Dương từ ngoài cửa vọng vào. Sáng thứ bảy mà đã qua âm sớm, làm gì kêu réo inh ỏi trước nhà nó như bị bệnh vậy chứ? Mặc dù bực bội không chịu nổi nhưng nó vẫn phải ì ạch ra mở cửa.

"Mới sáng ra mà mà lên con gì vậy?"

Dương thấy cô bạn nhỏ bước ra liền cười ha hả, thật tình thì cậu biết ba mẹ nó không có nhà nên mới dám làm ồn như vậy. Nếu không chú Tư lại chẳng cho cậu ăn vài chổi ấy chứ! Cậu lém lỉnh tặng cho nó một nụ cười thật tươi, quẹo rừ nó một cách trắng trợn:

"Đi ăn sáng không?"

Giang nhìn thằng bạn, phải kiềm chế lắm mới không rút đôi dép lão đang mang mà tát vào đầu cậu ta!

"Mày khùng hả Dương? Mới sáu giờ sáng!"

"Chứ thứ bảy mà ai đó dậy sớm học bài thì bình thường lắm chắc? Thế có đi không thì nói?"

Trong đầu chợt có gì đó lóe sáng, Giang cười hỏi:

"Mày trả tiền?"

"Ừ. Hôm nay ba má mày có việc nên đặc biệt nhờ tao qua chở mày đi ăn."

Giang bĩu môi, vừa mở cửa cho Dương vừa nói:

"Chứ không phải rảnh quá hả? Vô đội tao tí."

Bởi vì mới ngủ dậy là ngồi vào bàn học luôn nên mái tóc ngang vai của nó vẫn chưa chải chuốt gì, rối tung rối mù cả lên. Đến lúc ngồi xuống sofa rồi, Dương mới chú ý tới vấn đề tóc tai và bộ đồ ngủ hình Hello Kitty mà nó đang mặc. Cậu không nề tình mà vỗ bàn cười rộ lên:

“Giờ đây? Trời ơi! Phong cách miền quê nào đây?”

Nó chợt nhận ra mình chưa thay đồ, thẹn quá nên vợ đại một quyển sách trên kệ ném vào Dương, hận không thể bay vào đá cậu mấy cái cho bỏ cái thói vô duyên. Đồ ngủ là mẹ mua cho nó mà, nếu không thì đời nào nó lại thích mấy thứ “bánh bèo” như này chứ?

Cũng như mọi lần, con nhà người ta chỉ cần đưa tay lên liền chụp được quyển sách, động tác chính xác vô cùng. Nhiều lúc Giang tự hỏi sao thằng Dương không đi đóng phim hành động để tránh uống phí tài năng, nó vừa đẹp trai lại vừa giỏi võ nữa.

Sáu giờ ba mươi có hơn, thiếu niên tóc vàng đẹp trai vạn người mê vác con xe đạp sang nhà hàng xóm chờ bạn đồng hành. Giang lúc này đã thay áo phông rộng và quần dài, trông đến là xinh, lon ton chạy tới rồi phi như bay lên yên sau. Dương tá hỏa bóp thắng để tránh bị ngã, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Mày không bỏ cái tính đàn ông này được à?”

“Quen rồi.”

Nó vỗ lưng thẳng bạn, bảo cậu chạy nhanh lên, bụng của nó đang bắt đầu biểu tình rồi kia kìa.

Dương ừ một tiếng rồi thông thả đạp xe quanh quần ở phố bên, dù mệt nhưng cậu vẫn muốn đi đường vòng. Hồi bé Giang từng nói rất thích màu tím, cậu vẫn còn nhớ kĩ. Mỗi lúc có thời gian rảnh, cậu sẽ chở cô bạn thân lướt qua con đường hoa này.

Những nhánh dạ lan hương nở rộ cả một góc trời, từ phía dưới nhìn lên chỉ thấy một màu tím tím lãng mạn. Mùi thơm nhẹ nhẹ của mấy cánh hoa làm Giang thổn thức, tự nhiên thấy cay cay sống mũi.

“Uyên nó tỏ tình với mày rồi à?”

“Ừ, mới hôm qua thôi.”

“Rồi mày trả lời sao?”

“Vẫn chưa.”

Hai đứa, mỗi đứa một câu, cứ thế nối tiếp nhau cho đến hết con đường. Nó thờ dãi, trong lòng ngổn ngang những cảm xúc, vui có, buồn có, mà rung động cũng có. Hiếm thấy ai không đồ trước chàng trai giỏi giang đẹp mã này. Đã vậy cậu lại còn vận dụng cái vẻ đẹp đến choáng ngợp lòng người ấy đi chọc ghẹo đám con gái, làm bao cô nàng điêu đứng, xem có tức không chứ? Gái Việt đa phần đều thích trai Tây, mà tất nhiên nó cũng không ngoại lệ. Dương đẹp lắm, tốt bụng lắm, nhưng thỉnh thoảng cũng trở nên dờ người, được mệnh danh thanh niên tăng động nhất xóm. Nó thật không hiểu sao bản thân lại thích cái thằng này nữa?

Có lần bạn nó hỏi, vì sao nó lại thích Dương? Nó im lặng không trả lời, cố gắng lắm cũng chẳng tìm được lí do nào ra hồn. Nó chỉ biết rằng khi nhìn thấy cậu, tim nó đập nhanh hơn, cảm giác kì lạ lắm. Đôi khi nó ngồi suy ngẫm, có lẽ nào nó thích Dương chỉ vì một chữ đẹp?

Mà nhắc đến đẹp, nó lại nhớ đến việc hôm qua nhờ Uyên hot girl tỏ tình với Dương, tuần trước thì là nhờ Hằng. Trong vòng một tháng, có đến ba bốn đứa thổ lộ với Dương. Còn nó, đến bao giờ nó mới đủ can đảm nói với cậu đây? Hay sẽ mãi sợ hãi và giấu những rung động của mình dành cho cậu? Có lẽ nên giấu tình cảm của mình đi thì hơn. Vì nó không muốn phá vỡ mối quan hệ thân thiết hiện tại chút nào.

“Tối rồi.”

Giọng của Dương vang lên bên tai nó, vẫn trầm ấm và dịu dàng như thế. Nó ừ khẽ một tiếng rồi trèo xuống, chân mới chạm đất đã thấy cậu nhìn nó chăm chăm, nói:

“Sao vậy? Khóc hả?”

Giang gạt nước mắt đưa tay lên sờ mặt, làm gì có giọt nước mắt nào?

“Mày lại bị cái gì thế? Mày hôm nay cứ như bị ai hớp hồn.”

Tuy trong bụng nghĩ chẳng phải người hớp hồn nó chính là cậu sao, nhưng ngoài miệng thì nó lại vờ vịt:

“Kệ tao. Mày nhiều chuyện quá.”

Dương cười cười, hình như tâm trạng hôm nay khá tốt nên đề nghị tới đi uống trà sữa. Nó vừa lau miệng vừa suy nghĩ, mặc dù rất muốn đi chơi nhưng còn nhiều bài tập đang chờ nó ở nhà, vì vậy chỉ có thể thờ dãi đáp:

“Tối nay phải học rồi.”

“Mới đầu năm mà chăm thế?”

Dương có vẻ ngạc nhiên nhìn Giang, nó bấu môi, mỗi tay cầm một chiếc đũa rồi đưa lại gần mặt thẳng bạn.

“Tín tao đâm hai chiếc đũa vô mũi mày không, đâm cho tỉnh? Mày giỏi thì có học hay không cũng vậy, còn tao khác, tao rất là dốt! Hiểu chứ?”

“Vậy... tôi nay tao qua dạy mày.”

Nghe cậu nói xong, Giang có hơi ngẩn ra, hôm nay thẳng này sao lại rồi như thế nhỉ? Mỗi lần sang phòng nó chẳng phải đều chê phòng nó dơ và không gọn gàng à?

Nhớ tới việc bản thân càng ngày càng thích cậu, sợ mọi chuyện không kiểm soát được, nó vội từ chối:

“Thôi thôi, bu vào một cục rồi học làm sao?”

Nói thêm hai ba câu mà thấy nó vẫn kiên quyết, Dương không kì kèo nữa, lẳng lặng quyết định thực hiện kế sách của riêng mình...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vẫn còn mặc áo lá?

Đúng bảy giờ tối, Dương ôm theo cây đàn ghita ngồi bên cửa sổ, vừa nhịp chân vừa chỉnh âm. Gió đêm mang theo cái se lạnh của cuối thu ủa vào căn phòng nhỏ, chậm rãi vờn quanh người. Cậu tắc lưỡi rồi đưa tay với lấy cái áo ấm màu xám tro trên giường khoác vào, tiếp tục vu vơ vài câu hát trong lúc chờ đợi nhỏ hàng xóm.

Chừng năm phút sau, căn phòng đối diện chợt bùng sáng, kèm theo đó là tiếng kêu gào không vui của Giang. Có vẻ như cô nàng lại bắt đầu cảm thấy chán nản rồi? Mỗi lúc thất bại trong việc học, ăn không ngon, hay chỉ đơn giản là khó chịu trong người, nhỏ đều đóng cửa phòng để rên hừ hừ như lúc này.

Ngày xưa bố mẹ hai bên cố tình xây phòng bọn họ đối diện nhau, cửa kính trong suốt hẳn hoi, nói là để thắt chặt tình cảm hàng xóm láng giềng gì gì đó, nên từ vị trí đang ngồi, cậu có thể dễ dàng nhìn thấy dáng vẻ tức cười của Giang. Nhỏ mặc quần đùi màu hồng dạ quang cực kì chói mắt, phối cùng với cái áo thun đã bạc màu của dì Tư, nhìn chẳng khác gì mấy bà cô trong xóm chuẩn bị đi tập dưỡng sinh cả. Nhớ lần trước cậu hỏi vì sao nhỏ cứ thích mặc áo của mẹ, nhĩ trả lời rất chi là tỉnh, vì mát, mặc cho ngực phát triển. Ai đó còn ra vẻ tự hào việc da mặt dày, không biết ngại chính là ưu điểm duy nhất của mình cơ.

Nhìn nhỏ múa may quay cuồng mà cậu không nhìn được bật cười, động tác gì kia? Trùm chăn lên người rồi đưa tay vẩy khăn như mấy vị công chúa thời xưa, một chốc thì cất giọng hát, một chốc lại thực hiện mấy động tác uốn éo kì lạ, thật là hết nói nổi. Sực nhớ tới cái điện thoại trên bàn học, cậu vội chụp lấy rồi giờ lên, còn chưa kịp nhấn nút quay video thì “chương trình ca nhạc” bên kia đã tắt đài.

Cô ca sĩ diện style bà thím hậm hực nhìn cậu, rồi lặng lẽ giờ ngón giữa lên. Chột dạ, Dương cười cười:

“Gi vậy?”

Nhỏ lại giờ tay kia lên, bật ngón giữa lần hai:

“Mày chơi quay lên à? Có tin tao đăng ảnh bán nude của mày không?”

“Cứ tự nhiên, tao đẹp trai, body chuẩn, không sợ.” Dương xì một tiếng rồi thản nhiên đặt điện thoại xuống, làm như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay gãi gãi dây đàn.

Mặc dù đang ngại đến mức muốn đào lỗ xuyên tới tâm trái đất, nhưng nó vẫn giả vờ như bình tĩnh lắm, khuôn mặt trắng mềm dưới ánh đèn phòng hiện lên một màu hồng hồng đáng yêu, lỗ tai cũng đã đỏ ửng từ lúc nào.

Thiệt khổ tâm quá, dạo gần đây nó cùng đám bạn chí cốt có luyện tập mấy bài nhảy cho hội diễn văn nghệ sắp tới nên nhảy xả stress luôn, quên mất không kéo rèm cửa lại. May sao thẳng Dương chưa quay được, không thì nó chẳng còn mặt mũi nào gặp anh chị em bạn dì nữa, nhảy xuống sông Hoàng Hà bơi năm bảy ngày cũng không rửa trôi được nỗi nhục này mất.

Sau khi tặng cho Dương một ánh nhìn đầy “chết chóc”, nó nhanh tay kéo rèm lại, che đi cái bản mặt đẹp trai đến khó ưa của cậu.

“Chết rồi! Chết chắc rồi!”

Nó thả mình xuống giường, lăn qua lộn lại khiến ga giường nhăn hết cả lên mới bình tĩnh lại được một chút. Mặt nó nóng ran, tim cũng đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên mấy hành động quái đản của nó bị Dương bắt gặp, nhưng vẫn ngại lắm! Trời ạ!

Giang rề rà mò đến bên bàn học, gục đầu xuống bàn rồi bắt đầu đọc thoại. Được một lúc mới đem bài tập ra làm. Vừa đặt bút xuống viết được mấy dòng, nhà hàng xóm bỗng vang lên tiếng đàn. Giọng hát trầm ấm của Dương như dòng suối mát chảy vào lòng nó, tim lại bắt đầu nhảy thùm thụp. Thắng này quá đáng thật! Nghe thì thích lắm đó, nhưng không đúng thời điểm gì cả, chẳng khác nào thấy đồ ăn ngon trước mặt mà nó không có tiền mua. Nó chỉ vào mặt cậu, hỏi:

“Rảnh quá hả? Há?”

“Tại chán quá không có gì làm nên hát thôi, ai cấm?”

“Tao cấm! Tao đang học bài!”

“Ừ hử?”

Dương chưng hửng, nghiêng đầu khiêu khích.

Dữ dằn với cậu ta chẳng có tác dụng gì, mềm giọng năn nỉ cũng vô dụng tuốt, Dương có tính xấu là chỉ thỏa hiệp khi đã đạt được mục đích. Nó bắt lực rồi, đành hạ giọng:

“Giờ muốn gì đây ông nội của tôi?”

Ngón tay thon dài của Dương vẫn đang vuốt ve dây đàn, cậu nhún vai, cười nhẹ:

“Không biết.”

Giang nghe mà máu nóng chảy lên tận não, cầm nín hồi lâu mới thở ra một hơi:

“Tao hiểu rồi, mày có thể qua đây học chung, nhưng cấm có quậy nghe chưa?”

Nó thật không muốn Dương vào phòng mình tí nào. Nếu có chàng trai nó thầm thương trộm nhớ ở bên cạnh, mắt nó sẽ không nghe theo sự điều khiển mà nhìn về phía cậu. Lúc đó tâm trí cũng phiêu lãng về nơi chín tầng mây, vậy thì còn học gì nữa? Nhưng nếu không đồng ý, cậu sẽ hát suốt một buổi tối để phá bình nó cho xem.

Dương làm gì cũng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mất hút sau khung cửa sổ, sau đó đứng trước phòng nó với một đĩa trái cây trên tay. Hôm nay cậu mặc quần lửng với áo len xám, cổ áo rộng để lộ phần xương quai xanh xinh xắn. Nó âm thầm mím môi, mắt không thể nào dừng nhìn chỗ ngực cậu. Đối với nó, con trai có ba điểm quyến rũ chết người, đó chính là xương quai xanh, xương hàm và bàn tay. Mặt cậu đã nhỏ xinh thì thôi chứ, tay lại thon dài, đến cả xương quai xanh cũng đẹp là sao?

Thiếu niên tóc vàng không quan tâm tới cảm xúc của Giang lắm, vừa nhai chóp chép vừa nói:

“Ê Giang, di Tư tâm lý ghê, biết tối nay tao qua nên cắt sẵn trái cây cho tụi mình ăn nè.”

Nó giật giật khoe miệng, mở to mắt liếc nhìn Dương, ý muốn nói “chẳng phải đó là tráng miệng mẹ làm cho tao sao?”.

Dương thần nhiên đặt mông ngồi xuống giường nó, nói:

“Làm bài tập đi. Cậu nào không hiểu thì hỏi tao.”

Siết chặt nắm tay, nó tự thôi miên bản thân, rằng trong phòng không có con ruồi tên Hoàng Phi Dương kia!

Cố gắng gạt bỏ sự tồn tại của Dương đi, nó quay lại với mớ đề thi thử chất đống trên bàn. Trong lúc đang vắt não suy nghĩ mà phía sau cứ vang lên tiếng nhai chép chép, nó bực mình quay đầu lại:

“Mày qua đây để ăn chùa hả? Vậy thì ăn xong nhanh rồi về nhà giùm tao.”

“Không thích.”

Dương nói nhanh, sau đó xử một lượt hết luôn mấy miếng táo còn sót lại.

“Đồ điên!”

Nó buông một câu chửi xong không thèm để ý tới Dương nữa. Chừng mấy phút sau, lại có âm thanh vang lên, là tiếng kéo kẹt của cái giường. Nó chịu hết nổi, cầm cây thước dẻo 30cm trên bàn định đập cho Dương vài cái, ai ngờ vừa quay lại đã thấy cậu cầm một thứ vô cùng tế nhị trên tay, cười ha hả:

“Ê, nói nghe, mày lớp chín rồi còn mặc áo lá hả?”

Mỗi lần vào phòng là nó hay cời “phụ tùng” ra rồi vút lung tung trên giường, lần này quên mất không dọn, xui xẻo làm sao lại để Dương bắt gặp. Mặt nó lập tức đỏ hồng, bắt chập tất cả xông về phía cậu, miệng gào to:

“Mày chết chắc rồi! Bà giết mày!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Học sinh chuyển trường

Mặc dù hùng hổ xông tới nhưng Giang cũng biết chắc rằng nó sẽ đánh không lại một thằng con trai cao hơn mình tận ba mươi phân. Chủ yếu là muốn giật lấy cái áo nhỏ xinh mà cậu đang cầm thôi. Chiều theo tư thế hoàn mỹ và kỹ năng nhào lộn chuyên nghiệp của nó, phi vụ này chắc chắn sẽ thành công tốt đẹp. Có điều người tính không bằng trời tính, Dương bỗng nhiên đứng lên, tay giơ cao khỏi đầu làm nó không kịp phản ứng, mũi nhỏ đáng thương đập trúng lồng ngực của cậu. Giang kêu to một tiếng rồi ngồi xuống, cảm giác nóng rát dần dần xâm chiếm, một dòng máu tươi theo đó chảy ra ngoài.

Dương giật mình vút vội cái áo đi, ngồi xồm xuống, đưa tay đỡ cảm nó lên, giọng bỗng có chút bối rối.

“Ngước mặt lên, lấy tay ra xem.”

Cảm nhận được ngón tay mịn màng của Dương chạm nhẹ vào má mình, Giang mắc cỡ giật lùi, nhưng cậu lại bám riết không buông, nghiêm túc giữ chặt đầu nó, bắt nó ngửa mặt lên trời.

“Ngồi im.”

Dương bực bội vỗ trán nó, với tay lấy khăn giấy, hai hàng lông mày nhíu lại:

“Mới đụng nhẹ một cái đã chảy máu mũi rồi, ăn hại quá. Sau này sao lấy chồng được?”

Nó đang bị đau, lại còn gặp cái thằng trời đánh này trù ẻo là sao? Tức chết mà! Nhanh tay đập vào vai Dương một cái, nó cuộn hai miếng khăn giấy lại, nhét vào mũi để cầm máu rồi nói:

“Mày về đi, học hành gì nữa. Chỉ giỏi phá đám.”

Dương đưa tay vuốt sọng mũi cao cao của mình, thu dọn đồ đạc rồi ngượng ngùng lui ra ngoài.

“Xin lỗi, hôm sau sẽ bù cho mày. Tao về đây, ngủ ngon nha.”

Bóng lưng cao lớn của Dương dần khuất sau cánh cửa, nó không dám nhìn lâu thêm, vội đi rửa vết máu trên tay rồi chui vào ổ chăn của mình. Lăn lộn tới hơn mười giờ, nó vẫn chẳng thể nào ngủ được.

Mẹ nói, thích một người không thích mình chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của người con gái. Nhưng nếu có thể quay ngược thời gian, mẹ vẫn muốn dừng cảm theo đuổi thứ tình yêu non trẻ mà ngọt ngào năm đó. Vì những lần thất bại chính là lí do khiến con gái trở nên mạnh mẽ hơn. Và ít nhất khi về già, ta cũng có thể tự hào là đã sống hết mình.

Tiếng nhạc êm tai trong căn phòng nhỏ như có ma lực, dẫn dắt nó chìm vào mộng đẹp.

Cả ngày chủ nhật hôm ấy, đến một sợi tóc của Dương nó cũng chẳng thấy. Nghe báo sáng sớm cậu ta đã ra ngoài, theo bố đi làm từ thiện, đến khi trời sụp tối mới trở về, không biết có mệt không?

Sáng thứ hai, Dương xin nghỉ bệnh, có vẻ việc làm từ thiện vất vả hơn nó nghĩ nhiều lắm. Lớp A1 xuất hiện học sinh chuyển trường nên tâm trạng của nó như vào mùa bão, bất ổn vô cùng. Nó không ngại trong lớp có thêm thành viên, nhưng cái chính là vì sao cô lại đổi chỗ nó chứ? Đầu năm chẳng phải cho ngồi tự do sao? Lúc này lại bắt nó phải dọn sang ngồi cùng bạn nam ở bàn bên, biệt danh “Thiên hôn cánh”. Không phải nó kì thị người ta, nhưng sự thật là có quỹ mới chịu được cái mùi của thằng này. Như dân chúng nói, đến đũa bị nghet mũi cũng không dám lại gần. Túm gọn lại, cánh vậy, ruồi bọ thẳng thiên!

Nó ôm cặp meo meo, khóc thương cho số phận của mình:

“Cô ơi, em nhỏ con như vậy ngồi bên dưới làm sao nhìn thấy?”

Cô cười dịu dàng, đáp:

“Lúc đầu là em chọn ngồi bàn cuối, bây giờ báo không thấy hả? Chỉ chuyển qua bàn bên thôi mà lằng nhằng gì, ngồi tạm đi.”

Thiên thấy có người ngồi cùng, không phải cô đơn chiếc bóng nữa nên cười tươi như bông, nhích người nhường chỗ cho nó. Thấy cái bàn nhỏ bị thân hình trên 70kg của Thiên chiếm hơn một nửa, nó nuốt nước mắt đặt mông ngồi xuống.

Không biết ở đâu chợt vang lên tiếng cười hí hí đầy thích thú, tiếp đó là hàng loạt ánh mắt thương hại bắn về phía nó. Trời, có cần cười trên nỗi đau của người khác vậy không? Quá đáng ghê! Nó giận run cả người. Dù sao cũng là đồng chí vào sinh ra tử mấy năm nay, chúng bạn nữ lòng nào hi sinh nó chứ?

Nó nằm dài ra bàn, cố gắng phớt lờ cái mùi chua chua trong không khí bằng cách quan sát học sinh mới. Đó là một bạn nữ rất xinh, mái tóc dài đến eo được uốn nhẹ hơi cúp vào, đáng người phải nói là ai nhìn cũng chảy nước miếng. Cao chắc cũng mét sáu chứ chẳng chơi, chân dài, da trắng, lại còn có lúm đồng tiền nữa. Tự dung trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng, nó đưa tay kéo áo nhỏ bạn bạn trên, nhỏ giọng hỏi:

“Mày ơi, lẽ chẳng Dương thích bạn học mới thì sao? Tao nghe nói hai đứa ngồi gần để thích nhau lắm.”

Bạn học nữ quay xuống nhìn nó, cười duyên:

“Nói thừa, ai mà chẳng thích thằng Dương? Quan trọng hơn, tao sợ mày với thằng Thiên...”

Giang vừa nghe tới đó liền đỏ mặt, đưa chân đá mạnh vào ghế nhỏ bạn, liếc sang Thiên thì thấy cậu ta cúi đầu không nói gì, phù, may mà vị đại nhân này chưa nghe.

Tiết sinh hoạt đầu tuần không phải học gì cả, thế nên cô dành chút thời gian giới thiệu về bạn mới cho cả lớp, sau đó dặn dò:

“Bạn Ngọc mới tới, mấy em làm quen rồi quan tâm bạn nhiều chút. Có thắc mắc gì không?”

“Sao phải cho Ngọc ngồi kế Dương hả cô?” Một bạn nữ bất bình giơ tay lên.

“Vì bạn Ngọc học hơi kém, Dương là lớp phó học tập, phải để hai bạn ngồi cạnh nhau chứ?”

Giang cũng buồn rầu lên tiếng:

“Cô ơi, em học cũng tệ mà, sao cô lại chuyển em đi?”

“Để Thiên kèm em.”

Giang nghe xong mà muốn học máu tại chỗ. Đúng là anh bạn bên cạnh rất giỏi, nhưng suốt ngày làm lì ít nói, lại chẳng mấy khi giao tiếp với xung quanh, kèm kiểu gì? Nó phải làm sao đây? Sao lại ưu ái học sinh mới như thế? Đòi quá thật bất công!

Suốt hai tiết học, Giang cứ mơ mơ màng màng không tập trung vào bài được. Nó đang tự hỏi thằng Dương bệnh có nặng không? Rồi bạn học mới tới đã có người yêu chưa? Hi vọng là hoa đã có chủ, nếu không thì nó lại có thêm tình địch nữa.

Giờ ra chơi, Ngọc được vây quanh bởi đám nam thanh nữ tú, trong đó bao gồm nó. Nó hăng hái xung trận đầu tiên, nắm lấy tay Ngọc mà hỏi:

“Ngọc ơi, bạn có người yêu chưa?”

Nó vừa hỏi vừa tám tặc khen tay Ngọc mềm. Chỉ thấy cô bạn cười nhẹ, hai lúm đồng tiền ẩn hiện cực kì đáng yêu.

“À, mình chưa có.”

Cả thế giới dường như sụp đổ vào khoảnh khắc ba chữ “mình chưa có” vang lên, Giang cắn ngón tay lui ra ngoài, gục đầu ôm lan can. Nắng sớm xuyên qua tán lá in thành những điểm sáng đủ hình dạng trên sân trường, nó nhìn không chớp mắt, khẽ thở dài. Trước đây khoảng cách từ nó đến Dương đã cách mấy trăm cây số, giờ lại còn xuất hiện thêm một bức tường vô hình nữa!

Mẹ, con gái chuẩn bị tiếp bước mẹ đây... À khoan đã, ít ra thì nhà hai đứa còn gần nhau, trưa nay nó phải qua thăm thằng Dương liền. Đúng vậy, không thể chờ thêm được nữa, cách tốt nhất là phải tấn công!

Đang lúc nó buồn vì tình, trong lớp lại ồn ào như trẩy hội, còn liên tục vang lên những tràng cười quái dị. Vừa nghe tiếng cười hô hô của nhỏ bạn, nó đã nổi da gà rồi. Chắc, không lấy điện thoại ra ghi âm thì tiếc quá, đợi đến Halloween dùng cho nhà ma luôn. Giọng cười này hội tụ đủ các yếu tố the thé, vang dội và độc ác, cực kì khó tìm nhé.

“Đặt cược đi bây, một châu bánh tráng nướng. Tao cá thằng Dương sẽ đổ con Ngọc.”

“Ê ê, tao cá năm mươi ngàn, con Ngọc đổ thằng Dương trước.”

“Tao nữa, tao nữa!”

Phút chốc, trong lớp tràn ngập tiếng cười nói của các bạn nhỏ. Ngọc thì che miệng cười, dù không biết người tên Dương kia là ai, nhưng cô nàng tự tin mình có thể cửa đổ được cậu ta.

Nhìn mọi người hăng hái hỏi thăm bạn nữ mới đến, nó thấy tâm trạng mỗi lúc một nặng nề. Đưa tay ước lượng ngực mình, sau đó lại đo thử ngực Ngọc, ôi mẹ ơi, chưa ra trận đã thấy thất bại toàn tập rồi! Nó nhớ dạo trước từng nghe Dương nói kiểu cậu thích là con gái trưởng thành, quyến rũ một chút thì càng tốt. Há chẳng phải đang ám chỉ người cậu thích hoàn toàn trái ngược với nó sao?

Không được, dù con đường phía trước có gập ghềnh khó đi thế nào, nó cũng phải tiến lên! Được rồi, bắt quá không đi tiếp được thì nó chọn hèn nhất bỏ cuộc thôi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trai đẹp nổi bão. Ghen rồi

Chuông trường vừa điểm hết giờ lên lớp, nó liền phi như bay về nhà, bắt chập tiếng gọi ới ới của nhỏ bạn thân.

“Con chào mẹ.”

Nó đem giày đặt lên kệ rồi chạy nhanh vào phòng, mỗi bước chân đều phát ra tiếng thình thịch vang dội.

Người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc xoăn dài nhìn con gái, đôi mắt hơi híp lại, giọng có chút không vui:

“Con gái con đưa!”

Bà vừa dứt lời, ông xã thân yêu đang ngồi đọc báo trên sofa đối diện chợt ngẩng đầu:

“Bà mặc kệ nó, nó giống bà hồi còn trẻ thôi mà.”

“Ông nói gì? Không muốn ăn trưa à?”

Thấy vợ lờm mình, ông chợt dạ cúi đầu xuống, giờ tờ báo lên che mặt. Nó vừa vặn ló đầu ra khỏi phòng nhìn thấy cảnh này, đưa tay gỡ gỡ đầu. Chẳng hiểu sao cứ có cảm giác ba nó rất sợ mẹ? Mặt mặt quá...

“Con sang nhà chú Phi đây ạ.”

Mẹ chợt đưa tay ngăn nó lại, bẻ một bát cháo nóng hổi ra:

“Lại đây. Bụng cái này cho thằng Dương.”

“Ờ?”

Nó cầm lấy bát cháo thịt băm, đưa mũi ngửi ngửi rồi nuốt nước miếng:

“Sao dì Anna không nấu cho thằng Dương?”

“Dương nói muốn ăn cháo do mẹ nấu nên dì Anna qua nhờ, đi lẹ đi.”

Giang nhún vai, cẩn thận bưng cái bát cháo thơm phức sang nhà bên. Vừa đi nó vừa ám ức, lúc nó bệnh thì không thấy ai lo, thằng Dương mới sốt nhẹ đã được chăm sóc bụng bê tận giường rồi, rốt cuộc thì ai mới là con của mẹ đây?

Cổng nhà mở nên nó đi một mạch vào trong, cô chú Phi chắc đang đi làm rồi nên im ắng quá. Mà thằng này không cẩn thận gì cả, phải khóa cửa lại chứ, chẳng may ăn trộm vào thì sao?

Nó mon men đến trước phòng Dương, bên trong có mùi rất thơm, giống như mùi hoa oải hương, nhưng lại pha chút gì đó rất nam tính, dễ chịu. Bởi vậy chỉ cần nhích lại gần cậu một chút thôi, nó sẽ tự động hóa thành một con ong nhỏ, không ngừng bị quyến rũ.

“Dương? A lô, a lô?”

Nó thử gọi mấy lần nhưng không thấy ai trả lời, vươn tay vặn nắm cửa, nó đưa đầu vào trong xem thử. Chà, phòng của cậu còn gọn gàng hơn phòng nó gấp nhiều lần, tông màu xanh nhạt tạo cảm giác rất mát mẻ. Nhớ tới mẫu thân đại nhân luôn so sánh hai đứa, rồi mắng nó sao cứ để phòng bừa bộn như cái chuồng lợn, lòng nó quặn đau.

Dương đang nằm nghiêng trên giường, chân phủ lên tới tận cổ. Đặt nhẹ bát cháo lên bàn, nó rón rén lại gần rồi ngồi xuống, hai mắt to tròn nhìn cậu không chớp lấy một cái. Khuôn mặt góc cạnh và sống mũi cao thẳng này như được bàn tay của một nghệ nhân tỉ mỉ nặn thành vậy, mi mắt thật dài, môi mỏng mím chặt, dáng ngũ bình yên khiến cho tim nó đập loạn. Nó vươn ngón trỏ run run muốn chạm vào má cậu, nhưng nửa chừng lại chuyển hướng đến bờ

vai rộng, lác nhẹ.

“Ê Dương, dậy ăn cháo nè.”

Thiếu niên trên giường bị lay tỉnh, hé mở đôi mắt xanh trong suốt. Bốn mắt chạm nhau, cảm giác như nhiệt độ trong không khí đột ngột tăng mạnh, hai má nó nóng bừng.

“Uống thuốc chưa?”

“Chưa...”

Giọng Dương có hơi khàn, cậu mơ mơ màng màng ngồi dậy rồi khịt mũi:

“Cháo đâu?”

Vừa tỉnh ngủ đã đòi ăn, còn giờ cái giọng bễ trên thế này à? Nếu không phải cậu ta đang bệnh, nó chẳng thèm để tâm đâu nhé.

Trong lòng thì mắng cậu xối xả nhưng thân thể nó vẫn ngoan ngoãn di chuyển, lấy cháo đưa đến tận giường. Mùi hương xmen trên tóc Dương thoang thoảng bên mũi nó, ngòn ngọt gây nghiện.

“Ồ. Cảm ơn. Có đem vở qua không?” Dương chậm rãi hỏi.

Nó lác đầu: “Không có. Chỉ vậy?”

Ai đó chợt dừng động tác, ngậm miệng hỏi tiếp: “Mày không định chép bài giúp tao à?”

Tất nhiên là không rồi. Nó định trả lời như thế, nhưng thấy ánh mắt mệt mỏi của Dương chiếu thẳng về phía mình, đành ấp úng đáp:

“Ừ thì... buổi tối tao chép vậy. Nhưng chữ tao xấu lắm.”

“Không sao, cái này tao biết.”

Nó nhếch môi, cúi đầu lăm bằm: “Làm osin cho rồi còn đòi hỏi.”

Dương nhún vai: “Do mày tự nguyện làm đầy tớ cho tao nha.”

Ặc, nói nhỏ vậy cũng nghe được à?

“Mày là chó chác? Thính như quý.”

Dương đang ngậm một họng cháo, quay sang trợn mắt nhìn nó làm nó sợ chết khiếp, nó lập tức nhảy đồng đồng lên:

“Ê ê cấm có chơi dơ nha, không được phun!”

Dương thử làm bản cái áo yêu quý của nó xem? Nó sẽ sống chết với cậu!

Mắt xanh chớp chớp, từ từ nuốt hết thức ăn trong miệng. Thấy bản thân dường như bị hớ, nó mắc cỡ ngồi xuống, đưa hai tay ra trước mặt Dương. Cậu cười cười, một tay trả lại cái bát, tay kia vỗ vỗ đầu nó:

“Ngao lắm. Giờ đi lấy thuốc với nước cho tao.”

Khỏe miệng của nó co gật, không nói nên lời. Rốt cuộc thì nó mắc nợ cậu ta khi nào? Sao lại không có tiền đồ gì hết vậy nè...

Dương uống thuốc xong lại nằm xuống, hai đứa không nói gì làm không khí trong phòng trở nên ngột ngạt khó tả. Nó đang phân vân xem có nên nói cho Dương biết vụ chuyển chỗ hay không? Ngẫm lại, chuyện đó cũng chẳng quan trọng gì, dẹp nó ra sau đầu vậy, nó ngồi lác lư một lúc thì Dương cười bảo:

“Về ngủ trưa đi, buổi chiều còn đi học. Hay muốn ngủ chung với tao, đây, trèo lên.”

Cậu vén chăn ra, vỗ vỗ giường như thể đang dỗ ngọt thú cưng vậy. Thật muốn chui vào lòng cậu, hưởng thụ cảm giác ấm áp khi được cậu ôm, nhưng sự thật luôn khiến người khác thất vọng. Nó vẫn không có can đảm tiến lên.

“Được rồi, mày ngủ đi, tao về trước. À, ngày mai có đi học được không?”

Dương đưa tay sờ trán, hơi thở có phần nặng nhọc:

“Không biết. Sao? Mới thiếu hơi bản thiếu gia một ngày đã nhớ rồi à?”

Nó đập tay lên ngực cậu, xì một tiếng rõ to:

“Mày bệnh à?”

Nghĩ tới buổi chiều còn phải chiến đấu với hai tiết văn siêu cấp buồn ngủ, nó thở dài ngao ngán:

“Tao về đây. Lần sau nhớ khóa cửa nhà, có ngày ăn trộm nó vào hốt hết đồ đó.”

Dương chớp chớp mắt về ngây thơ, sau đó gật đầu để cô bạn yên tâm. Đầu thỉnh thoảng lại nhói lên, cậu đưa tay làm động tác xùy xùy, đợi Giang phồng mang trợn má đi rồi mới ngồi dậy, lê thân mình đau nhức ra khóa cửa lại.

Hôm sau, Dương kéo xe đạp đến nhà chờ Giang đi học, nhưng Giang nói nể tình cậu bệnh mới khỏi, nhỏ sẽ đèo cậu. Thấy tư thế đạp xe khổ cực của nhỏ, cậu nín cười đến mức nước mắt muốn trào ra. Đỉnh điểm là lúc tới trường, Giang bóp thắng rồi nhảy từ trên yên xe xuống vì chống chân không tới, Dương nhìn không được nữa, bật cười ngặt nghẽo. Hiển nhiên, hành động này hấp dẫn không ít ánh mắt hiếu kì. Có mấy bé gái lớp dưới cứ nhìn cậu chằm chằm, rồi tưởng tượng đến khung cảnh lãng mạn có những cánh hoa anh đào rơi lất phất, Dương đứng cuối con đường ngoảnh đầu lại mỉm cười, tóc vàng bay nhẹ mà tìm lỗi nhip.

Còn Giang thì sao? Cô nàng quē đến độ bỏ cặp trên giỏ xe, chạy một mạch vào lớp, thề sống chết không bao giờ đèo cậu bằng xe đạp nữa.

Thấy Giang bức mình úp mặt xuống bàn, bạn học Thiên buông bài vở ra, len lén nhìn, rồi há miệng định hỏi thăm, cuối cùng lại thôi. Thân hình mập mạp của cậu đặt cạnh người nhỏ nhắn như Giang, chẳng khác nào số mười cả. Cậu không có bạn, cũng không có ai lại gần bắt chuyện hết. Đầu năm nay cậu mới chuyển vào lớp A1, còn nhớ lúc cậu đang lớ ngớ chỗ bảng thông báo không biết làm sao tìm được lớp, thì thấy phù hiệu ghi tên Bùi Cẩm Giang, thế là chạy theo nhỏ luôn. Tuy vẫn không bắt chuyện được với Giang, nhưng ít ra nhỏ không công khai kì thị cậu.

Lúc này, Dương đeo ba lô tiến vào lớp, đặt mông ngồi xuống một lúc vẫn không thấy Giang vào chỗ, cậu khó hiểu:

“Sao thế? Giận thật à?”

Không phải đối cậu đến mức chạy sang ngồi với thằng Thiên chứ? Giang còn chưa kịp trả lời, một bóng dáng thướt tha đã đi về phía này, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cậu. Dương ngửi được mùi nước hoa hàng hiệu, mũi giật giật:

“Ai đây?”

Bạn học nữ bẽn lén cúi đầu:

“Minh tên Ngọc, mới chuyển đến hôm qua.”

“Cậu ngồi ở đây? Là cô xếp chỗ?”

Dương hỏi bạn học mới, nhưng mắt lại nhìn sang cô nàng một mét bốn bảy ở bên kia. Vẫn không chịu ngẩng đầu lên?

Ngọc không nghĩ bạn cùng bàn đẹp trai như vậy, còn là con lai nữa, áo sơ mi trắng càng tôn lên làn da mịn màng của cậu, chưa gì đã thấy tương lai sau này tươi sáng rồi, nhỏ cười nói:

“Ừ, là cô xếp chỗ. Tại mình học hơi kém, sau này nhờ cậu giúp đỡ nha.”

Dương siết chặt nắm tay, mặt rõ ràng xì xuống. Có mấy người nhạy cảm bắt được tín hiệu bảo từ phía cậu, đều cúi thấp đầu không dám nói gì. Từ trước đến giờ, ai quen thân với Dương đều biết cậu rất hòa nhã dễ gần, hôm nay đột nhiên lạnh mặt như thế, không sợ mới lạ!

Dương đột nhiên đứng lên, đi vòng qua bạn học mới rồi đặt ba lô lên ghế Giang.

“Cặp đây.”

Cậu buông hai chữ cộc lốc rồi trở về chỗ ngồi, phía sau lưng dần dần tích tụ mây đen nhưng không rõ nguyên do là gì. Cô chủ nhiệm dạy hết hai tiết cũng cảm thấy Dương là lạ, cả buổi học chẳng nói lời nào, Giang bên kia càng im lặng hơn, bầu không khí quái dị bao trùm cả lớp.

Ngọc thì không nhận ra, nghĩ tính tình của bạn đẹp trai này vốn là vậy, nên lâu lâu quay sang nhìn một cái rồi thôi.

Đưa tình tề nhất trong lớp được mệnh danh “chuyên gia tâm lý” đã sớm phát hiện nguyên do. Đợi đến ra chơi, mấy bà tám tụ lại một chỗ, miệng bắt đầu liên tưởng:

“Tám mươi phần trăm là do vụ đổi chỗ.”

“Nhưng tại sao? Được ngồi kế gái đẹp phải vui chứ?”

“Bây chẳng tính ý gì cả, tao hỏi bây, Dương nó thích ai?”

Cả đám đồng loạt lắc đầu bảo không biết, bác sĩ tâm lý của lớp chép miệng:

“Bây dở quá, con Giang chứ ai?”

“Ồ. Dương sao thích con Giang được? Tao thấy nó làm màu để thả thính bạn học mới thôi.”

“Cũng đúng.”

“Không sai vào đâu được.”

Thánh tâm lý vội phản bác:

“Tao đoán nó ghen. Bây không tin tao à? Đã bao giờ tao nói sai chưa?”

“Lâu lâu cũng sai mà, tao thấy Dương nó chỉ giỏi thả thính thôi.”

Giang ngồi thu lu một góc, vừa hay nghe được ba chữ “giỏi thả thính”, buồn rầu quay mặt sang nhìn Thiên, không thèm ngó thẳng Dương nữa.

Cả đám nói một hồi lại đã sang chuyện khác, nào là lớp A2 có đứa này đẹp gái, lớp A3 có thằng kia đẹp trai. Tất cả đều không lọt được vào tai Giang, trong đầu nó chỉ vọng lại ba chữ “giỏi thả thính” mà thôi. Liệu có phải trước giờ Dương cũng đùa giỡn với nó vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tổ tình kì

Hôm nay trời đổ mưa to, mưa như trút nước, nặng nề vỗ lên cửa kính. Tán phượng già nghiêng nghiêng theo từng cơn gió thổi, oằn mình hứng chịu cái lạnh cuối thu. Lạnh sao? Nó không cảm nhận được, chỉ thấy trái tim mình đang run rẩy thôi. Tại sao nó lại giận thẳng Dương thế này? Chẳng biết nữa. Nếu có thể thì nó tình nguyện cúp học rồi bị cô mắng, chứ không muốn ngồi đây nhìn Ngọc áp sát vào người cậu rồi thủ thỉ gì đó, rất chướng mắt. Mà quan trọng là cậu không có phản ứng gì hết, không đẩy nhò Ngọc ra, cũng không thèm kéo giãn khoảng cách như cái cách cậu hay làm đối với các bạn học nữ khác.

Bên ngoài mưa vẫn rơi đều đều, trong phòng học liên tục vang lên âm thanh bấm bút của nó. Cứ mỗi lần Ngọc nghiêng người về phía cậu và chu đôi môi hồng hồng ra cười duyên, nó lại muốn xông lên đá cho nhỏ đó một cái. Dù gì cũng mới chuyển trường, phải e thẹn một chút chứ!

Thấy Ngọc đưa tay vén nhẹ tóc lên tai rồi kéo ghế sát qua chỗ Dương, nó suýt chút nữa vỗ bàn đứng dậy, may mà kịp thời nhận ra ánh mắt đáng sợ của thầy đang lia về phía mình.

Có nói nó ích kỉ cũng được, nhưng sự thật là ai mà chấp nhận được việc người thương, à nhầm, chính xác là osin tương lai bị người khác dụ đi mất?

“Sao vậy? Có tâm sự hả?”

Thiên nhò giọng hỏi, nó u ám nhìn cậu, tự nhiên thấy khuôn mặt đầy thịt đối diện cũng có phần dễ thương. Vì vậy gượng cười, đáp:

“Không có gì đâu, kệ tui đi.”

Dương vẫn luôn chú ý tình hình bên đó, thấy nhò Giang còn không thèm để ý mình mà đi cười với người khác, cậu mím môi. Ánh mắt không vui dừng lại trên khuôn mặt tròn trịa đầy vẻ hân hoan của thẳng Thiên. Đầu đó trong lòng như có ai đang cào cào, Dương thờ nhẹ một hơi lấy lại bình tĩnh rồi cúi xuống giảng bài cho cô gái bên cạnh mình. Mùi nước hoa trên người Ngọc rất thơm, nhưng cậu miễn cảm với những loại hương hóa học này, không biết sau hôm nay có bị viêm mũi không nữa.

Mà dạo gần đây cậu làm sao thế nhỉ? Mỗi lần nhìn thẳng Thiên là lại cảm thấy rất bức bối, giống như đụng phải kẻ thù kiếp trước ấy. Thêm nữa, ngồi nghe giảng mà trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của nhò lùn bạo lực nhà bên thôi, bao nhiêu lời Ngọc và thầy nói đều vào tai này chảy ra tai kia hết. Rốt cuộc thì cậu đã làm gì sai đến nỗi phải hứng chịu sự ghê lạnh của nhò Giang vậy? Không được rồi! Cậu phải đi tìm chuyên gia tâm lý của lớp để hỏi ngay!

Mặc dù cái kẻ tư vấn tình yêu kia còn chưa có mảnh tình còn con nào vất vai nhưng vẫn khá giỏi trong khoản này. Ít nhất cô nàng cũng là con gái, sẽ hiểu Giang hơn cậu.

Nam nhi nói là làm, nhân lúc mọi người nói đùa nhau ra căn tin, Dương cũng lôi kéo được chuyên gia của lớp.

“Không cần hỏi nhiều, mày nói tao biết vì sao nó giận tao đi. Trước giờ nó có như vậy đâu?”

Cô nàng nghe cậu nói xong liền đưa tay ra ngoài lan can hứng mấy giọt mưa, thích ý cười, sau đó chép chép miệng như thể chuyên nghiệp lắm:

“Ôi ôi. Ai bảo mày chánh. Bày đặt lại gần gái cho nó ghen à? Đầu óc con Giang đơn giản lắm, còn hay tự ti nữa, chắc nó nghĩ mày thích con Ngọc đấy.”

“Tao?”

Dương ngẩn ra một lúc rồi đưa tay chỉ vào mặt mình, biểu cảm siêu cấp ngơ ngác.

“Tao thích con Ngọc? Ai nói vậy?”

“Ồ? Cả lớp đang đồn ầm lên kia kìa. Mà có bao giờ thích lại gần con gái đâu, nãy con Ngọc nó dựa mày, tụi tao thấy hết đó.”

Dương thờ người ra đấy, có cảm giác như sét đánh ngang tai. Nhớ không nhầm thì lúc đó Ngọc có nhích qua chỗ cậu, nhưng cậu lo nhìn con Giang, làm sao mà để ý chứ! Mấy cái đứa này... Nếu không phải cậu là lớp phó học tập, cộng thêm việc cô nhờ cậu trông nom cho học sinh mới chuyển trường kia, cậu đã cuốn gói từ lâu rồi.

“Đám tung tin đồn kia cứ đợi đấy, chiều nay chết với ông!”

Dương nghiêng răng ken két, vội nói một câu cảm ơn rồi nhấc chân rời đi. Thôi thì nhịn một chút, mua bánh cho con Giang là nó sẽ hết giận ngay. Cậu đã tin là thế, nhưng chợt nhận ra nó giận cậu thật rồi, ngay cả đồ cậu đưa cũng không thèm nhận.

“Tao không muốn ăn. Mày ăn đi.”

Dương cầm bịch bánh trong tay, gãi gãi đầu rồi ngượng ngùng trở về chỗ ngồi. Biết thế nào được, có vẻ như lần này núi lửa thật sự phun trào, còn phun rất khủng khiếp nữa.

Chỉ chừng năm phút sau, Dương đang gục đầu nằm nghe nhạc thì có tiếng ồn ào bên ngoài vọng vào. Là tên điên nào đó lớp bên kéo theo năm thằng con trai đến đây, ôm theo cả bó hoa với chai nước ngọt. Trong lớp lập tức nhốn nháo, cả Giang cũng ngó ra xem. Có tếng đứa nào đó gào lên:

“Cái gì đấy? Trời ơi, tụi bây né ra, né ra tao xem với.”

Một đứa trong đám trèo hẳn lên bàn để nhìn cho rõ, vì học sinh vây xung quanh thật sự đông quá, tạo thành cả một vòng tròn người.

“Ai giống con Ngọc thế?”

“Nó chứ ai! Ủa thằng nào kia?”

“Mày không biết Thế Huy hả? Hot boy trường mình đó, ghê chưa, còn đem hoa tới tặng con Ngọc nữa. Làm màu.”

“Thôi đi cô! Cô ghen tị chứ gì?”

“Im đi. Tao trời sinh có sức cuốn hút, còn hơn trọng lực của Trái Đất nữa. Ai thèm ghen tị!”

Giang thấp quá nên vừa nhảy vừa rướn người, chen vào đó, cổ lăm lăm chỉ thấy được đỉnh đầu của hai nhân vật chính. Lần đầu được thấy cảnh tỏ tình hoành tráng thế này, nó muốn xem thử Ngọc sẽ có hành động gì. Bất giác, nó quên mất việc Ngọc đã dính lấy Dương như thế nào. Nó mặc kệ là cậu tha thính nó, trêu ghẹo nó hay chỉ đơn giản xem nó là bạn. Mặc kệ việc thích cậu không có kết quả. Dù chỉ có một phần trăm hi vọng nó vẫn không muốn bỏ cuộc. Mẹ nói rồi mà, phải mạnh mẽ theo đuổi đến cùng. Không có con đường nào là dễ đi cả, con đường dẫn tới trái tim của một người con trai càng khúc khuỷu, nghèo nàn thì đích đến càng đẹp.

“Đồng ý đi!”

Giang hét to, giọng của nó vang lên như thúc đẩy sự phấn khích của mọi người đạt tới đỉnh điểm. Cảm ơn ông trời chiều cố, cảm ơn đứa nào đó trong đám bắt đầu hò hét trợ uy cho nó.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Đồng ý đi!”

Cả lũ như bị ma nhập, hò reo đến mức chấn động toàn trường. Thầy cô giám thị rút cuộc phải kéo đến giải tán đám đông, tụi học sinh sợ bị phạt, bỏ chạy tán loạn. Giang bị chen, bị đẩy suýt thì té nhào. Giờ mà nằm lăn ra đất, chắc bị đập không ra hình người cho xem. Bất ngờ, một cánh tay vươn ra kéo nó, vừa di chuyển vừa đẩy mấy tên con trai thô lỗ sang hai bên. Nó không cần nhìn, chỉ nghe mùi hương dịu dàng trên người thôi cũng đủ biết là ai đang che chở mình. Trái tim nhảy nhót liên hồi, không còn nghe theo chủ nhân là nó nữa. Cũng rất lâu rồi từ khi nó được Dương ôm trong lòng như vậy, chắc là khi cả hai còn bé xíu. Ngực cậu kề sát ngay lưng nó, chẳng nghe thấy tiếng tim cậu gì cả, chỉ có tiếng tim nó đang đập nhanh đến mức muốn nó tung thôi.

“Cho bỏ cái tật nhiều chuyện.”

Dương ở trên đầu nó vỗ một cái bộp, đợi đến lúc xung quanh yên tĩnh lại, nó đã đứng dưới chân cầu thang từ lúc nào.

“Ày da. Mày khùng hả?”

Nó ôm đầu, quay ra sau, định bụng sẽ đập cậu một cái, nhưng đã kịp khựng lại vì tư thế của hai đứa. Á mẹ ơi! Gần quá rồi! Nó thụt lùi ra sau hai bước, may mà chưa úp mặt vào ngực cậu.

“Hết giận rồi à?”

Dương nắm cổ áo sơ mi, nhẹ nhàng phe phẩy. Tuy bên ngoài trời đang lạnh đến mức làm khiến nó rùng mình, nhưng mặt nó sao nóng quá. Áo trắng của cậu dính ướt, chắc là lúc này bị nước mưa tạt vào. Khuôn mặt đẹp trai của cậu rất bình tĩnh, hoàn toàn đối lập với vẻ hoang mang cứng nhắc của nó. Thật ra thì nó đâu có giận cậu, chỉ là hờn dỗi bản thân vì quá vô dụng thôi.

Dương choàng tay qua vai nó trước khi nó kịp nói câu cảm ơn, cậu cứ thế, lúc nào cũng tự nhiên như không có gì xảy ra. Điều này có nghĩa là đối với cậu, nó chỉ là bạn thân sao?

“Đừng nghĩ nhiều.”

Dương chẳng giải thích gì thêm, buông một câu xong lập tức đưa nó về lớp. Vừa vào tới cửa đã nghe âm giọng ngọt ngào của Ngọc.

“Mình từ chối rồi, dù sao cũng không quen biết. Với lại, mình thích người khác rồi.”

Nó nghiêng đầu, nghĩ cũng đúng. thằng hot boy kia rõ là cố tình làm nổi, chứ chắc gì đã thương yêu Ngọc? Vậy mà lúc này nó không suy nghĩ rõ ràng đã kêu người ta đồng ý. Chắc, cứ đừng chuyện gì liên quan tới Dương là nó trở nên bốc đồng liền.

Thấy tình trạng căng thẳng của Dương và nó được giải quyết, mấy đứa trong lớp cười sảng sặc, mắt cả lũ sáng rực nhìn nó.

“Đó thấy chưa. Tao nói con Giang chẳng giận thằng này được đâu mà.”

“Ôi Dương đào hoa quá đi, chia tao một bông hồng trong giỏ bông của mày nào.”

Bạn thân của Dương nhào tới bá cổ cậu, trêu cậu một câu đã bị đá cho hai cái. Giang cúi đầu lui về chỗ mình, rõ ràng tâm trạng có phần vui vẻ trở lại. Anh bạn béo ú bên cạnh chớp đôi mắt tí hí nhìn nó.

“Bà buồn vì thằng Dương ấy à?”

Giang “hả” một cái rồi lắc đầu lia lịa, vội lấp liếm:

“Làm gì có chứ.”

Buổi chiều hôm ấy học thể dục, cả lũ con trai chơi bóng rổ bị Dương “quản” toi tã. Một đứa không vui chỉ thẳng mặt cậu, la lên:

“Mày vừa phải thôi. Sao ăn hiếp tụi tao vậy hả? Một mình mày giành bóng, mặt mũi tụi tao quăng đâu đây? Bọn con gái nó nhìn kia!”

Dương kéo áo lau mồ hôi, vung tay ném quả bóng vào móng của thanh niên vừa lên tiếng, cười nói:

“Ăn có thể ăn bậy, uống có thể uống bậy, nhưng sau này nói chuyện cho đàng hoàng. Không thì đừng hòng tao dắt đi cura gái nữa.”

“Má! Tao đập chết mày!”

Ba bốn đứa nhào vô đè Dương xuống sàn để phục thù, vừa kéo áo vừa la hét làm đám con gái cười ngặt. Dù sao Dương cũng nằm trong đội tuyển bóng rổ của huyện, đám còn lại đa phần mọt sách, bị cậu xoay cả buổi trời, vui gì nổi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vô cơ bị đánh ghen

Một tuần học tập mệt mỏi nhanh chóng trôi qua, mọi người cũng dần quen với sự hiện diện của Ngọc trong lớp. Ấn tượng đầu tiên mà cô gái này đem đến cho lớp 9A1 chính là sự dịu dàng và sự thông minh vượt bậc. Có lẽ một hoặc hai tháng nữa, thành tích của cô bạn này sẽ bắt kịp lớp phó học tập Phi Dương thôi. Tất nhiên, nếu được thì nó sẽ tận dụng cơ hội tốt đó để xin cô chuyển về chỗ cũ. Cứ để Ngọc ngồi gần Dương thế này thì thật sự rất nguy hiểm, giống như câu nói “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” hay “hai cực Bắc và Nam của nam châm luôn luôn hút nhau” ấy. Nam và nữ tiếp xúc với nhau lâu sẽ rất dễ nảy sinh những thứ tình cảm khác thường. Bởi vậy nó phải ra sức ngăn cản họ, à không, tiêu diệt luôn mầm mống tình yêu của họ mới đúng.

Vạch ra kế hoạch tác chiến xong, nó bắt đầu triển khai từng bước một. Thứ nhất, tuyệt đối không để Ngọc và Dương ở riêng với nhau. Dưới sự quấy phá không ngừng của nó, Ngọc ngày càng khó chịu ra mặt. Được rồi, nó cũng chỉ leo đèo theo sau Dương thôi mà, có làm cái gì quá đáng đâu? Ngọc

lại với Ngọc, thằng Dương có vẻ thích thú lắm, mặt lúc nào cũng tươi rói như hoa mùa xuân ấy. Nhiều khi nó nghĩ, thằng này có bệnh mà giấu nó chẳng?

Bước thứ hai, tấn công mạnh mẽ. Tất nhiên không phải nhảy vào đánh đấm cào xé gì nhỏ Ngọc, mà là cố gắng theo đuổi Dương. Ví dụ như lúc cậu chơi bóng rổ xong, nó sẽ mang nước tới cho cậu uống. Hay lúc lao động cậu chỉ cần than nóng, nó sẵn sàng đứng bên cầm quạt, ra sức quạt. Giờ thì gần như cả lớp đứa nào cũng biết nó và Ngọc đối đầu nhau. Thời buổi hiện đại, có thích anh đẹp trai nào là phải “hót” liền. Không để bất kì ai phò tay trên!

Buổi chiều, đứng giờ ra chơi, Giang vừa bước chân ra khỏi nhà vệ sinh thì bốn đứa lớp bên kéo cổ áo nó, lôi nó một mạch ra sân bóng của trường. Nơi này nằm ở phía sau dãy phòng học, là góc khuất ít người đến, kiểu này thì có gì đó không ổn rồi!

“Mày là cái đứa nhản tin tò tính với Thế Huy đúng không?”

Chưa kịp định hình, người đối diện đã hỏi nó một câu vô cùng ngớ ngẩn.

“Tao có bao giờ tiếp xúc với Thế Huy đâu? Nói chuyện cho đàng hoàng, đừng có kéo áo.” Nó vừa nói vừa bực mình giữ chặt cổ áo.

Trước đây nó từng học võ, chuẩn bị thi lên đai đen karate thi nghi. Tuy mấy động tác ngày xưa nó học muốn áp dụng vào thực tế không ổn cho lắm, nhưng nếu mấy đứa này bạo gan xé áo nó, nó sẽ liều mạng.

Huyền là chị đại trong trường, đã từng bị nêu tên mấy lần vào giờ chào cờ nên nó cũng biết chút chút. Gương mặt tuy xinh xắn nhưng nổi tiếng bạo lực, quậy phá, nghe đám bạn học đồn cô nàng là bạn gái cũ của Thế Huy.

“Mày qua mặt tao à? Có đứa nói với tao mày đeo bám Thế Huy còn gì? Bỏ cái tay của mày ra, mau. Tao quay phim tung lên mạng cho mày bỏ thói ve vãn trai!”

“Dừng lại! Mày không có bằng chứng đã xồn lên vậy à?”

“Tao không có bằng chứng nhưng tao thích thì tao đánh thôi!”

Nó run run nắm chặt cổ áo, tóc bị kéo đến phát đau nhưng nó tuyệt nhiên không phát ra bất kì âm thanh nào. Cánh tay nhỏ túm lấy tóc của Huyền, mẹ đã dặn nó, nếu có ai dám đánh nó thì không được chịu đựng, phải phản kháng. Karate hay gì gì đó nó đều quên hết sạch, trong đầu của nó hiện giờ chỉ có một thứ duy nhất, là gương mặt hả hê của Huyền.

Cái lũ người không biết lí lẽ này, chưa tìm hiểu rõ ràng đã lôi nó ra làm bao tải trút giận rồi! Từ nhỏ đến giờ, đánh nhau thì nó không biết, có điều cần người thì nó rất giỏi.

Giang một tay giữ cổ áo, một tay nắm đầu Huyền giật mạnh xuống, mặc kệ mấy cái tát trên đầu mình. Hé miệng, nó nhắm hướng tay cô ta cắn mạnh, răng nghiến chặt không buông, mãi cho đến khi Huyền hét lên thật to, mãi cho đến khi miệng nó tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng. Ba đứa bạn đi cùng không biết phải làm sao, cố đẩy nó ra nhưng động tác này lại càng làm Huyền đau hơn, vết thương rách thành một đường dài.

“Bỏ ra! Mày bỏ ra coi!”

“Aaaa! Con điên!”

Huyền tát liên vào má nó hai cái nhưng nó cũng không thả ra. Sau khi cảm thấy cắn đủ, nó mới lùi lại rồi phun nước bọt ra đất. Đầu tóc cả hai bây giờ đều rối bù, nó bị tát sưng cả khóe môi nhưng lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Ba đứa nhìn thấy tay Huyền chảy máu lại còn có dấu răng gớm ghiếc nên đều thụt lùi, không dám nhảy lên đánh nó nữa. Chẳng ai tình nguyện bị nó cắn.

“Hu hu...”

Huyền bắt đầu khóc rống lên, chân tay nó thì run như cây sậy. Lần đầu tiên nó đánh nhau với người ta như vậy, không sợ mới là lạ. Trái tim nó đập vội, cứ nhảy lên từng hồi như muốn phá vỡ lồng ngực.

Đúng lúc này, có mấy tên con trai chạy lại đây. Là Thế Huy. Cậu ta thuộc dạng thư sinh, da mặt rất trắng, mũi cao thon gọn, đúng chuẩn đẹp trai cô nào cũng mê, nhưng nó chẳng ưa nổi.

Vừa thấy Thế Huy đi về phía này, Huyền lập tức khóc to hơn, nước mắt giàn giụa.

Cậu ta cũng bất ngờ vì một màn trước mắt, vội bảo cả bọn dẫn Huyền vào phòng y tế, sau đó quay sang gắt gỏng với nó và xô nó một cái thật mạnh trước khi bỏ đi:

“Nhỏ này, mày điên à? Nghĩ gì lại cắn người khác như thế?”

Nó bị đẩy ngã ngồi trên mặt đất, tay chống xuống muốn đỡ cả người nhưng lại vô tình bị đá vụn đâm vào. Xui xẻo thật... tay nó đau, hai chân cũng cứng đờ rồi, làm thế nào cũng không nhấc lên nổi. Tự nhiên nó thấy oan ức quá, mắt bắt đầu nhòe lệ khi thấy bóng dáng quen thuộc đang chạy về phía này.

Dương vừa chạy nhanh, không kịp dừng lại điều hòa hơi thở đã ngồi xuống trước mặt nó. Thầy thể dục nói động tác này rất nguy hiểm, cậu nghĩ gì mà lại quên mất vậy chứ?

“Đau ở đâu?”

Chàng trai đỡ nó ngồi dậy, nhẹ nhàng cầm tay nó lên xem xét. Thấy bên môi nó chảy máu, mặt cậu trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết.

“Đi được không?”

Nó chẳng nói câu nào, sục sục lắc đầu. Lúc này đánh nhau thì hùng hổ lắm, giờ mới biết sợ là gì.

Dương dịu dàng vuốt lại mấy sợi tóc rối trước trán nó, nhỏ giọng nói xin lỗi. Cậu xoay lưng về phía này và rồi kéo tay nó choàng qua cổ mình.

“Lên đi. Vào phòng y tế trước rồi tính.”

Nó nghe lời để Dương cõng rồi len lén vùi khuôn mặt mang vết xanh tím vào lưng áo cậu. Không hiểu sao ngửi được mùi dầu gội nhẹ nhàng từ người con trai này khiến nó cảm thấy rất yên bình, rất dễ chịu.

“Xin lỗi.”

Dương lại lần nữa cất giọng, có vẻ như cậu đang day dứt vì vừa rồi đến trễ.

Nó khịt mũi: “Ừ. Ít nhất mày chưa bỏ rơi tao.”

“Đau không?”

“Đau chứ. Nhưng may mà bọn nó không quay được gì.”

Dương nghe đến đó đột nhiên dừng bước. Nó khó hiểu nghiêng đầu, nhưng rất nhanh, cậu lại bước đi tiếp khiến câu hỏi sắp bật ra khỏi miệng thì nó phải nuốt ngược vào.

Lúc đến gần phòng y tế, nó mới sực nhớ một chuyện hết sức quan trọng:

“Dương, stop, trong đó có con Huyền! Mày cõng tao vào, chẳng lẽ định đánh nhau nữa à?”

Dương dừng bước, nghĩ thế nào lại hướng đến ghế đá gần phòng y tế rồi cẩn thận đỡ nó ngồi xuống.

“Chờ chút.”

Dương chạy vội đi như thể sợ nó đợi lâu vậy, hoặc có thể do cậu lo lắng vết thương của nó sẽ nhiễm trùng chẳng? Mặc kệ lí do là gì thì nó đều cảm động hết.

Lúc chàng trai ảm áp ấy quay lại với băng gạc và dụng cụ y tế trên tay, nó suýt chút nữa không kiềm được mà rơi nước mắt. Con người nó là như thế, luôn tự huỷ hoại bản thân, rằng mình mạnh mẽ như thế nào, sức chịu đựng của mình tốt ra sao. Nó không bao giờ muốn để lộ mặt yếu đuối của mình trước người khác. Nhưng khi đối diện với Dương, nó luôn vụng về và mím chặt một cách kì lạ.

Cậu thật cẩn thận khử trùng vết thương cho nó, vừa làm vừa hỏi xem nó có đau không. Mỗi lúc gần bên cậu thế này, nó chỉ mong thời gian trôi chậm lại một chút, một chút thôi cũng được...

“Dương này...”

“Ừ?” Ai đó đang băng vết thương chợt ngẩng đầu nhìn nó.

“Thật ra... tao có điều muốn nói...”

“Cứ nói đi.”

Dương cười nhẹ, thật ra cậu cũng có phần hồi hộp, hai mắt nhìn thẳng vào nó như đang chờ mong.

Nó cắn cắn môi, cố gắng điều chỉnh cho giọng mình bình tĩnh nhất:

“Tao...”

Nó cứ ấp a ấp úng mãi, một lúc sau mới nhỏ giọng:

“Tay tao đau quá.”

“...”

Dương ngẩn người, chợt nhận ra tay mình đã siết chặt cổ tay nhỏ Giang từ lúc nào. Lúc này cậu cứ nghĩ nó sẽ tỏ tình chứ! Thật là... Suýt chút nữa cậu để lộ vẻ mặt hạnh phúc rồi.

Hai đứa cứ thế ngượng ngùng quay trở lại lớp, cả bọn đều rất lo lắng cho nó, vừa sờ vừa hỏi xem có đau chỗ nào không. Nó đưa bàn tay bị băng thành một cục lên, cười cười:

“Nói chung cũng không đau lắm.”

“Tao nghe nói mày cắn nhỏ Huyền bay cả thịt luôn à? Phải không?”

“À thì... làm theo bản năng thôi.”

“Dữ quá! Nhưng mà tao thích, hi hi. Mà sao nó kiếm chuyện với mày vậy?”

Nó thở dài, cứ thấy bút rút khó chịu trong người.

“Ai biết đâu. Tự nhiên bảo tao gạ gần thằng Thế Huy rồi nhào vào đánh hội đồng. Mà tụi bây, tao bị kéo đi sao không giúp gì hết vậy?”

Một đứa đưa tay vỗ mạnh vào đầu nó, hét ầm lên:

“Ai bảo đi vệ sinh một mình không rủ bọn tao? Vừa hay tin là tụi tao đi báo thằng Dương liền còn gì! Mà công nhận lũ A3 này mất dạy thật...”

“Đề tao cho con đó một bài học!”

“Thôi thôi đừng có lan chanh nữa! Cỡ mày thì chúng nó tát cho một cái là má nhận không ra rồi.”

Thấy đám bạn trêu nhau vui vẻ như thế, tâm trạng của nó cũng ổn hơn nhiều. Việc lần này mà vào tai giáo viên chủ nhiệm thì nó sẽ bị mắng té tát cho xem. Quan trọng hơn là, làm sao đối mặt với “mẫu thân đại nhân” ở nhà đây? Mặt mũi không có chỗ nào lành lặn hết, trời ạ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lỡ tay? rõ ràng là cố ý!

“Giang, cô kêu mày qua phòng giám thị kia.”

Nó nghe xong, vội mang theo giấy bút để chuẩn bị viết bản tường trình cho sự việc vừa rồi. Trời ơi là trời! Sao mà tự dưng lại bị đánh ghen rồi mang thương tích đầy mình thế này? Còn phải đưa cái bản mặt xanh tím hiện tại đi gặp giám thị nữa chứ! Cuộc đời nó là vậy, ba trăm sáu lăm ngày chẳng ngày nào yên...

Huyền đã bị mời xuống phòng giám thị từ lúc nào, đang ngồi ngay ngắn viết bản kiểm điểm trong khi nước mắt trên mặt còn chưa kịp khô, trông đến là tội. Nhưng cũng thật may cho cô ta khi lần này thoát nạn, ít nhất là không bị đình chỉ học.

Cô Hồng, người phụ nữ của năm được học sinh đặc biệt ban tặng danh hiệu “sát thủ” đang ngồi vắt chéo chân trên ghế mềm, hai tay đan vào nhau. Ánh mắt đáng sợ tựa rắn săn mồi của cô bắn về phía nó như muốn đục vài lỗ bự bự trên người nó vậy, trông đen lệch hẳn sang bên. Cha mẹ ơi, trông cô liếc nó mà giống như bị lệ ấy. Nó ngậm chặt môi, nhin cười muốn nộ thương luôn.

“Hay quá ha. Chị đó, chị là học sinh lớp chọn mà lại đi đánh nhau à? Chị còn nhìn cái gì? Ngồi xuống viết bản tường trình cho tôi, xong rồi thì viết bản kiểm điểm. Lần này hạ hạnh kiểm mấy anh chị cho biết mặt. Cái trường hay cái chợ mà suốt ngày rần rần?”

Oan ức thật, nó bị động phản kháng mà cũng hạ hạnh kiểm á? Buồn bực ngồi xuống phía đối diện Huyền, nó trưng khuôn mặt bặm trợn với cô nàng rồi nhe răng đe dọa.

“Lần sau còn kiếm chuyện là tao cắn chết mẹ à.”

Tay cầm bút của cô nàng hơi run lên, cúi đầu không dám nói gì. Chẳng biết có sợ nó chưa? Chắc sau này sẽ bỏ thói ăn hiếp người khác nhỉ? Nghĩ đến đây, nó chợt thấy có phần tự hào về khả năng cắn người của mình, chẳng trách thằng Dương cứ chửi nó là chó lai heo. Hô hô hô.

Trường nó xét hạnh kiểm theo cả năm học nên tháng này có tuột xuống loại khá cũng không có gì phải lo lắng hết. Mẹ là người dễ tính, chỉ cần nó không làm gì trái với lương tâm là mẹ ủng hộ đến cùng, điển hình cho các bậc phụ huynh có tư tưởng hiện đại.

Nó hí hoáy viết cho xong hai tờ giấy để nhanh chóng rút về lớp, thoát khỏi bà cô đáng sợ trước mắt. Cả trường này chắc chỉ có thầy hiệu trưởng công lực thâm hậu mới chịu được tính nết của cô giám thị thôi. Dữ, khó tính, thích sạch sẽ mà gu thời trang thì phải nói là... mất mý quan đô thị gần chết, quan trọng nhất là cô nói rất rất nhiều. Xem đi, cô lại bắt đầu màn thử thách tính kiên nhẫn và tra tấn tinh thần của nhỏ Huyền rồi.

Cho chết! Ai bảo cô nàng hồ báo cáo chồn làm gì? Nó vừa đi vừa độc ác nghĩ, sau đó vì vui quá mà không kiềm được rồi bật cười.

“Cười gì vậy?”

Giọng của thằng Thiên đột nhiên từ đằng sau vọng lại làm nó giật bắn cả mình.

“Hú hồn hú vía, ông làm cái gì như ma vậy? Tui có tiền sử bệnh tim đó.”

Lạ thật, sao dạo này thằng Thiên xuất hiện mà không thấy có dấu hiệu gì vậy nhỉ? Mấy đứa trong lớp bảo, bình thường chỉ cần cậu ta xuất hiện là không khí lập tức dấy lên một mùi chua chua vô cùng đặc trưng không nhầm đi đâu được cơ mà?

Thấy nhỏ nỏ to mắt quan sát cậu từ trên xuống dưới rồi nhăn mày, cậu gãi đầu, từ trong túi áo móc ra một bịch khoai sấy:

“Xin lỗi vì làm bà giật mình. Nè, tui mới đi vệ sinh, lúc đi ngang qua căn tin, di bán hàng bảo còn một bịch nên tui mua luôn đó.”

“...”

Thiệt sự thì không cần phải khai báo việc đi vệ sinh cho nó biết đâu! Thật thà gì mà dữ vậy? Còn tốt bụng mua bánh cho nó nữa, từ chối thì kì cục quá, nó đành “miễn cưỡng” nhận trước.

“Cảm ơn nha.”

Nói xong câu cảm ơn, nó tức tốc ôm bịch bánh chạy vù về lớp. Phải giấu trước khi lũ ham ăn cố uống kiem bạn thân của nó phát hiện ra mới được! Những tưởng sẽ thành công hưởng một mình, ai ngờ nó vừa đặt mông xuống ghế thì một bàn tay thon dài đã chìa ra trước mắt, theo đó là gương mặt điển trai của Dương. Nó nuốt nước miếng cái ực:

“Gi vậy?”

“Ở đâu ra vậy? Cho tao ăn với.”

Dù không muốn chút nào nhưng nó vẫn phải bóc bịch khoai sấy ra trước ánh mắt chờ đợi của thằng Dương. Vừa mở bánh mà lòng vừa đau đớn. . .

“Thằng Thiên mua đó. Cho mày một miếng thôi...”

Bụp.

Nói còn chưa hết câu, bịch bánh trên tay nó đã không cánh mà bay. Cảnh tượng cứ như trong phim truyền hình ấy, bịch khoai sấy bắn vèo ra, vèo lên không trung một vòng cung tuyệt đẹp rồi đáp chính xác vào sọt rác. Nó vô thức vỗ tay hai cái, chép miệng:

“Quá chuẩn!”

Ặc? Khoan đã, cái đó là bánh của nó mà!

“Trời! Cái thằng điên này, không ăn thì thôi chứ làm gì kì vậy?”

Nó bật dậy toan chạy ra nhặt lại, ai ngờ Dương đã nhanh hơn một bước đưa tay chặn đường:

“Dơ rồi. Bỏ đi.”

“Còn nguyên trong bịch mà, đã dơ đâu?”

Nó nhanh nhẩu đẩy tay Dương ra, vẫn ngoan cố muốn lượm bịch khoai, động tác này rõ ràng làm cậu không vui. Chân mày nhú lại, thiếu niên một tay giữ đầu nó, một tay kéo nó ngồi xuống.

“Chiều nay tao chở đi mua. Muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Ờ? Hôm nay sao cậu tốt bụng thế nhỉ? Bình thường chỉ có dịp lễ lộc hay gì đó mới chịu chi chút tiền thôi, đa phần đều là ăn ké nó cơ mà?

“Ừ... nhưng mà, bỏ đồ ăn như vậy bị tội đó.”

Nghe giọng nhỏ lí nhí pha chút tiếc rẻ, Dương thở dài một hơi. Rốt cuộc thì cậu cũng không biết bản thân vừa làm gì nữa? Sao lại hành động trẻ con như thế?

“Sau này muốn ăn thì nói tao, đừng có hại đời thằng Thiên nữa, biết chưa?”

Ai đó vừa nghe đến đồ ăn là mắt lập tức sáng rỡ, chẳng cần suy nghĩ liền gật đầu cái rụp. Dương cười, thầm nghĩ trẻ nhỏ dễ dụ. Thấy gương mặt tròn tròn có vết mấu bầm, cậu chợt nhớ đến buổi chiều này, trái tim co thắt nhẹ. Nếu lúc đó cậu không bận việc bên đội thì Giang đầu có ra nông nổi này. Con heo nhỏ này cậu thương yêu chăm sóc hết mình, chẳng dám để nó bị trầy miêng nào mà hôm nay lại bị người khác bắt nạt, đúng thật là càng nghĩ

càng tức.

“Ngồi đây. Tao ra ngoài có việc.”

Cô gái nhỏ xem bộ dáng giống như đã mệt nên không phản ứng gì nhiều, chỉ gật gù rồi phẩy tay đuổi cậu đi.

Dương bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn đồng hồ, chỉ còn khoảng năm phút là vào học. Đi nhanh có lẽ còn kịp?

Đây có lẽ là lần đầu tiên cậu trẻ trâu đến thế, tới tận A3 tìm Thế Huy. Thấy cậu xuất hiện trước cửa lớp, đám con gái nhón nháo cả lên.

“Dương ơi! Saranghaeeee!”

“Đi đâu vậy ta? Có khi nào đi tỏ tình với Thế Huy hom?”

Đứa vừa mở miệng nói câu trên ngay tắp lự bị đánh nhéo không thương tiếc bởi đồng đảng chị em bạn đi.

“Tò cái đầu mày, suốt ngày ảo tưởng!”

“Tao nghĩ thẳng Dương trên.”

“Nô nô! Dương thụ mới đúng mày ơi!”

Dương cũng đã quá quen thuộc với những mẫu đối thoại của mấy bà thím nghiện đam này, nên cứ bỏ ngoài tai là xong.

“Có Thế Huy ở đây không?”

Cậu vừa nói xong câu này, trong lớp lại bùng nổ mãnh liệt hơn. Tiếng la hét của đám nữ sinh phóng đại đến mức có thể sánh ngang với loa trường được rồi. Mấy đứa này giống như sợ người ta không biết mình đang phấn khích vậy...

Thế Huy đang nằm dài trên bàn, nghe có người gọi tên mình nên ngẩng đầu lên. Hai con người đẹp trai nhất trường tụ lại một chỗ, dùng ánh mắt chăm chú quan sát nhau, không cần nói gì cũng khiến cả căn phòng tràn ngập quái khí.

“Ôi trời, trái tim của mấy mẹ hủ nữ sắp rớt ra ngoài rồi kìa. Hai người muốn nói chuyện thì đi chỗ khác giùm. Xùy xùy. Thăng Huy, ngồi dậy mau, có người tìm kìa!”

Lớp trưởng là người thông minh và tinh tế, vừa nhìn liền biết hai người này thù ghét nhau rồi, không đuổi đi chỗ khác thì toi mất, mấy nhóc trong lớp có sòng nào bất bình thường nên thế nào cũng tưởng tượng đủ thứ nữa cho xem.

Thế Huy lè mề đi ra ngoài, dáng vẻ lười biếng của cậu lúc này có phần đáng yêu. Cậu còn chẳng thèm nhấc chân lên mà cứ để mặc đôi giày quai hậu chà xát trên sàn nhà phát ra tiếng lẹp bẹp.

“Kiếm tao làm gì thế?”

Dương nhướn một bên lông mày trước câu hỏi của Thế Huy rồi khẽ bật cười sau đó đưa tay kẹp cổ cậu ta:

“Chuyện quan trọng.”

Thật ra thì Dương và Thế Huy cũng không thân thiết đến mức gọi là tri kỉ, nhưng họ thuộc dạng quen biết từ rất lâu rồi. Có một loại bạn, không cần phải nói chuyện với nhau mỗi ngày hay hứa hẹn đủ điều, chỉ cần gặp mặt nhau là đã cảm thấy vui vẻ như chưa từng chia xa. Mà hai người họ chính là như thế.

Kéo thẳng bạn đến một góc để tránh người khác dòm ngó, Dương nghiêm giọng:

“Huyền là bạn gái cũ của mày?”

“À... Nhưng chia tay lâu rồi. Sao thế?”

“Lúc này mày có thấy Huyền đánh một đứa ở lớp tao phải không?”

Thế Huy nhăn mày, đột nhiên có cảm giác không tốt lắm.

“Ừ. Lúc đó thấy con nhóc kia làm Huyền chảy máu nên tao có lỡ tay xô một cái.”

Dương không hỏi nữa, nắm tay phải bắt gác siết chặt rồi bằng một tốc độ không thể tin nổi đâm vào mắt trái của người đối diện. Thù đánh osin tương lai của cậu, sống thì cậu giữ trong bụng, chết phải đem theo!

Thế Huy không nghĩ bạn tốt của mình sẽ hành động như thế nên lãnh trọn cú đâm, sau đó chỉ có thể ôm mắt mà rên rĩ:

“Ai ôi, đau quá, mày làm gì vậy?”

“À, xin lỗi. Tao lỡ tay.”

Lỡ tay? Rõ ràng là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngã thật là vi diệu

“Cảm giác vô duyên vô cớ bị người ta đánh thế nào?”

Dương khoanh tay nhìn thẳng bạn và không quên tặng cho nó một nụ cười mỉm.

“Nói thật, nếu không phải tại mày có võ thì tao đã xông lên đập cho mày một trận rồi!”

Ừ, phần nộ lắm chứ gì? Tính ra thì cô gái nhỏ của cậu còn bị đánh nặng hơn, cậu có nên đâm luôn mắt còn lại của tên này cho cân xứng không nhỉ?

Dường như nhạy cảm phát hiện ra ý đồ xấu của thằng bạn, Thế Huy nhấn nhó:

“Mày tính làm gì nữa?”

Thấy biểu cảm bất bình của người đối diện, thiếu niên tóc vàng dựa người vào vách tường sau lưng rồi lười biếng giải thích:

“Ai bảo mày đẩy con heo tao nuôi.”

“Heo?” Ý của tên này là gì, Huy thật sự không hiểu.

“E hèm... Ở đằng kia.”

Dương vừa nói vừa chỉ tay về phía lớp mình, ở đó có một đứa con gái tóc ngắn ngang vai với khuôn mặt tròn tròn đang ngoác miệng cười ngây ngô. Hình như cô nàng đang tìm người thì phải.

Thế Huy nhìn theo ngón tay của Dương, khi phát hiện người mà cậu ta đang nói đến là đứa bạn này bị mình xô ngã thì bật thốt:

“Con đó á?”

Bốp.

Một bàn tay thon gọn vỗ mạnh vào lưng Thế Huy ngay sau khi cậu ta trưng cái vẻ mặt “không thể tin nổi” ra.

“Nói chuyện đằng hoàng đi, con này con nọ cái gì.”

Dù ngu ngốc đến mấy thì lúc này Huy cũng đã nhận ra thái độ của Dương dành cho nhỏ kia cứ là lạ. Không phải người yêu chứ? Nô nô, chắc không phải đâu. Cậu chơi với tên con lai này từ năm lớp 6 còn không hiểu cái tính thích đi thả thính lung tung của cậu ta à? Đời nào thích ai thật lòng? Trước đây tuy Dương có kể cậu nghe về cô bạn hàng xóm tên Giang gì đó, nhưng thật tình là cậu chẳng quan tâm lắm nên quên bống đi luôn. Cậu chép miệng về hồi lỗi:

“Tại tao không biết đó là bạn mày. Thôi thì lát chuyển lời xin lỗi giùm tao, hồi nãy tao lỡ tay thật.”

Huy đưa ngón tay xoa xoa vành mắt, vì lỡ tay mà thành ra như này đây. Có điều, khi nhìn thẳng Dương bênh vực một đứa con gái, suy nghĩ trong đầu cậu lại bắt đầu rối như tơ vò, sắp cuộn thành một cục rồi.

“Rốt cuộc là mày thích con... à nhầm nhầm, thích bạn ấy thật hay đang giỡn thôi?” Huy đang định nói “con đó” nhưng may mắn kịp thời sửa lại khi bị ánh mắt nguy hiểm của người bên cạnh bắn phá.

Dương chống tay lên lan can, thấy nhỏ vầy vầy mình từ phía bên kia thì cười, gờ tay chào lại:

“Không biết. Có lẽ thích thật.”

Bùm. Xong, Huy nghe như tiếng một quả bom vừa phát nổ ở cự li gần. Gu của thằng bạn thật đúng là...

“Sao mày lại thích mấy đứa chẳng có chút nữ tính nào thế?”

Dương không nói gì mà chỉ nhìn Huy chăm chăm, khuôn mặt khinh bỉ:

“Huyền nữ tính quá hả?”

Nói xong không thèm đợi cậu ta trả lời, Dương đi thẳng về lớp, để lại một thanh niên đang ngơ ngác.

Huy thờ dài, sau này nói chuyện với thằng Dương cậu sẽ uốn lưỡi đúng bảy lần, không đúng, mười lần luôn!

Nghe nói, ngày 17/11 chính là một ngày khó quên của trường trung học cơ sở THD.

Sở dĩ mọi người cảm thấy đây là ngày đáng nhớ vì hotboy Thế Huy xưa nay để ý nhất chỉ có khuôn mặt hại nước hại dân của mình nhưng lại không có phản ứng gì sau khi bị người ta đâm đến xanh mắt. Giang hồ còn đồn thổi Thế Huy có chấu rồi! Nói tóm lại chính là bò, ghê, cục cựa, gấu chó, bất kể bạn gọi bằng cụm từ nào thì nó cũng có nghĩa là người thương trong truyền thuyết đó! Bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan vỡ vì việc này, còn sốc hơn nữa khi biết nhân vật chính trong câu chuyện không phải Ngọc, cô nàng xinh xắn mới chuyển trường, mà là... Hoàng Phi Dương! Chủ đề hot nhất trong tháng này: Ai trên ai dưới?

Theo đó, “chị đại” Huyền chuyên đi gây chuyện thì lỡ đại đánh phải người không nên đánh, cuối cùng phải “quy ẩn giang hồ”. Hình như cô nàng còn định đi nhuộm tóc đen, tạm biệt quả đầu đỏ chói mắt trước kia nữa, đúng là khó tin.

Cũng không biết làm sao mà đám bà tám trong trường lại liên hệ hai vụ này với nhau và đúc kết thành: Thế Huy dan điệu với bò cũ nên người yêu hiện tại (Phi Dương) lên con ghen và đâm cậu ta. Huyền đau khổ đi nhuộm lại tóc.

Một mùa thi phi mới lại đến với các học sinh khối 9.

Cho dù bên ngoài xảy ra một mớ chuyện li kì hấp dẫn như thế nhưng cô gái nhỏ của chúng ta cũng không quan tâm chút nào. Bởi vì chỉ còn ba ngày nữa thôi là buổi văn nghệ mừng ngày 20/11 sẽ diễn ra, cô nàng sẽ được tỏa sáng trên sân khấu.

Mà nói đến ngày này thì 9A1 còn có một tiết mục ghita của anh chàng con lai đẹp trai đang được đông đảo học sinh mong chờ nữa cơ, không chắc tiết mục ấy sẽ giành giải nhất nhưng bảo đảm hot hần hột!

Không khí trong trường ngày càng trở nên náo nhiệt, các hội thi cắm hoa, làm thiệp và một số hoạt động khác nhanh chóng được tiến hành để chuẩn bị cho ngày lễ. Nó không được khéo tay nhưng có năng khiếu về âm nhạc, cho nên nghiêm nhiên nằm trong đội văn nghệ của trường. Hi hi.

Phải nói là nó đã chuẩn bị rất lâu và dùng hết ba phần tư thời gian rảnh để tập nhảy cho lần xuất hiện này, nó mong mỏi biết bao, ấy vậy mà trước buổi văn nghệ mười phút lại xảy ra trục trặc.

Cụ thể là lúc nó nghỉ ngơi trong phòng chờ cùng những người khác thì không biết Ngọc đi đứng thế nào lại té ngã, mà cứ thích lựa ngay chỗ nó đang ngồi để hạ cánh mới chịu! Kết quả là tay trái của nó bị bong gân, đau đến mức mặt mũi nó nhăn thành một nhúm. Đùng hoi vì sao Ngọc lại có mặt ở đây - chỗ của đội văn nghệ, bởi vì cô nàng chính là ca sĩ nổi danh ở trường cũ đó.

“Có sao không?”

Đám bạn xúm vào đỡ Ngọc với nó đứng dậy, luôn miệng hỏi han xem có đau chỗ nào không. Mặt nó xị xuống, chẳng biết nên diễn tả cảm xúc bây giờ bằng từ gì nữa. Phấn nộ nhiều hơn hay thất vọng nhiều hơn?

Ngọc bối rối phui bụi bám trên người nó, liên tục xin lỗi, nếu không phải lúc này cô nàng té thật đến mức đập đầu vào thành ghế thì nó sẽ khẳng định đây là âm mưu. Té kiểu gì mà đề nó ra đất, đầu gối còn đập trúng cổ tay nó vậy? Ha, mà chắc nó xem phim cung đấu nhiều quá rồi. Cảm thấy vị gì đó đáng đắng nơi cổ họng, nó cười mà chẳng khác gì sắp khóc. Cú ngã này thật là vi diệu mà!

Cô tổng phụ trách đội thấy nó dờ người ra như thế nên đành để trống vị trí của nó rồi dẫn nó qua phòng y tế.

Mấy vụ kiểu này thì thằng bạn thân có mặt nhanh lắm, câu đầu tiên bật ra khỏi miệng chính là chửi nó ngu. Nó cáu quá hét to, mắt bắt đầu đỏ lên vì uất ức:

“Mày thì biết cái gì, bộ tao muốn lắm chác?”

“Thôi thôi, đừng khóc. Tháng này tháng hạn của mày hay sao vậy? Mặt mũi mới vừa lành lặn thì tới tay. Đi đứng không chịu nhìn.”

Dương hiếm khi khó xử trước nước mắt của con gái, nếu là người khác thì cậu đã mặc kệ rồi, nhưng lúc này chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ lên đầu Giang, cốt để nhỏ đừng khóc.

An ủi người khác thì cậu không biết, chứ nhỏ này dễ buồn cũng dễ vui, cách thức đơn giản nhất chính là...

“Lát kết thúc buổi diễn tao chờ đi ăn, coi như mày may mắn có được người bạn tốt như tao đi. Chờ cô xem tay cho mày xong thì ra xem tao đàn, cho mày mười phút.”

Nó chỉ bực mình chứ làm gì tới mức mít ướt đâu. Bao nhiêu công sức cả tháng trời đều đổ sông đổ biển hết, nó muốn hét thật to hay gào lên như một con bệnh, nhưng đây không phải phòng nó, nên đành ngậm miệng.

Quan trọng là Dương dạo này là lạ sao đó, đặc biệt là những chuyện liên quan tới thằng Thiên. Có khi nào...? Ánh sáng bắt đầu le lói nơi cuối con đường rồi, mẹ dẫu yêu ơi!

Thấy Giang tự nhiên cười cười, Dương cảm thấy thật nhức đầu. Cậu cũng biết mình nóng vội, nhưng cậu phát hiện thằng Thiên có vẻ thích con nhỏ, không hoảng mới lạ đó.

Từ xưa đến giờ bao nhiêu đứa nói thích cậu là bấy nhiêu lần Giang hành động kì cục, đến giờ cậu mới hiểu cảm giác của nhỏ. Cho dù thích Giang nhưng cậu rất sợ khi tiến xa hơn, mối quan hệ của hai đứa sẽ hỏng mất.

“Mày lại lên con gì vậy? Đừng có nghĩ linh tinh.”

Giang liếc thằng bạn, thôi thì mặc kệ cậu ta, nó nghĩ gì là việc của nó. Áo tưởng để an ủi bản thân một chút cũng không cho à? Tên này này sao mà phũ phàng?

Lúc Dương đi rồi nó mới dám sụt sịt vài tiếng, cô xoa bóp tay cho nó tưởng nó bị đau, nhưng thật ra nó buồn vì việc không thể tham gia buổi diễn. Có điều buồn vậy thôi, nó đâu dám biểu hiện ra trước mặt cậu, vì biết cậu ghét mấy đứa bánh bèo mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quà sinh nhật

Nó đảm bảo Dương sẽ biểu diễn vô cùng thành công dưới sự trợ thành của mấy chục cô gái đến từ khắp các lớp thôi. Đừng nói tới việc đàn, cậu ta vừa bước lên sân khấu đã khiến cả trường như rực lửa rồi. Tiếng la hét của đám nữ sinh quá là mạnh mẽ, có người còn liên tục hét to em yêu anh bằng đủ thứ tiếng, thật tình phiên gần chết. Nếu không phải thầy cô đang ngồi gần đó, chắc chúng chị em sẽ nhào lên xử bạn fan cuồng kia mất.

Giang ngồi trên ghế đá gần phòng y tế nên chỉ nhìn được từ xa, nó vốn muốn chen lên nhưng mọi người tập trung đông quá, chen không nổi. Bóng dáng chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng đơn giản như hòa vào giữa ánh đèn mờ ảo, ẩn hiện trong mắt nó, đẹp lắm. Cũng vì vậy mà nó cảm thấy có chút xa cách.

Thật ra thì Dương là một chàng trai ấm áp, cũng rất dịu dàng, cậu hội tụ đủ những yếu tố mà mỗi cô gái mong chờ ở bạn trai mình. Không biết sau hôm nay cậu ta lại có thêm bao nhiêu fan nữa nhỉ?

Thời điểm tiếng đàn trong trẻo ngân lên cũng là lúc các cô gái nhỏ đưa đôi bàn tay đang nắm chặt ôm lấy ngực, phấn khích.

“My whole world changed from the moment a met you...”

Giọng cậu vừa vang lên, nó lập tức mở to mắt, mặt đỏ ra. Lời bài hát này... là bài “I do”, một trong những bài hát mà nó thích nhất. Cảm giác vui sướng trong người lúc này là gì thế nhỉ? Là gì vậy?

Suốt lúc Dương hát, người nó cứ lâng lâng êm ái như đang bơi giữa biển mây trời. Tim, cũng theo đó nhảy lên nhảy xuống.

Giọng cậu, khuôn mặt cậu, tính xấu của cậu, nó đều thích hết.

Nó thả mình trôi theo dòng suy nghĩ, hoàn toàn không biết Dương đứng trước mặt mình hươu tay mấy lần rồi. Buổi diễn đã kết thúc từ lúc nào.

“Sao thế? Bị rù quén rồi à?”

Cô gái nhỏ lúc này mới giật mình, bật thốt:

“Xong rồi?”

“Xong từ nãy rồi cô, lại mơ mộng gì đấy?”

Nó liếc cậu, thầm nghĩ bản thân cũng có hay mơ mộng lắm đâu. Chẳng qua cái bài hát cậu chọn trùng hợp là bài nó thích, nên nó mới... Mà thôi bỏ đi, cậu ta cũng có thêm hiểu cho nó đâu.

“À, đưa tay cho tao.”

Dương chợt nói, rồi nắm lấy tay phải của nó giờ lên. May mà cậu ta không chụp trúng bên tay đang bị đau.

“Giữ nguyên tư thế.”

Cậu nghiêm túc nhìn nó, rồi đưa tay lục lọi túi quần. Bóng cậu đổ xuống người nó, cộng thêm nó đang đứng ngược sáng nên nhìn không rõ đây là vật gì.

Dương chăm chú vòng thứ đó qua tay nó, vừa làm vừa nói:

“Sinh nhật vui về.”

“...”

Dù trong giấy khai sinh là ngày 3/12, nhưng mẹ nói ngày xưa nó sinh vào ngày 20/11 cơ. Hồi đầu năm nó đem việc này nói cho cậu biết, không nghĩ giờ cậu vẫn nhớ.

Vòng tay mà cậu tặng nó làm từ sợi màu nâu, có hẳn ba sợi liền, mỏng lắm, trên đó còn đính một bông hoa màu trắng và một chiếc xe đạp làm từ thứ gì lạnh lạnh rất dễ chịu.

Giang phải cố kiềm nén sự vui sướng trong lòng, nếu không nó sẽ nhảy cẫng lên mất. Nó cười toe toét:

“Cảm ơn mày nha.”

Nó tit mắt lại, có cảm giác muốn nhảy tới ôm hôn Dương một cái.

“À, đừng quên lúc này mày nói sẽ dẫn tao đi ăn.”

Dương đen mặt, thật không biết nói sao với cô nàng. Đến lúc này rồi trong đầu vẫn còn nhớ đến ăn uống.

“Ừ hứa là làm mà, ra trước cổng chờ tao chút. Tao đi lấy xe.”

Nói rồi anh chàng xách ghita chạy vụt đi, mà Dương mới đi chưa tới hai phút, khắc tinh của nó đã tìm đến. Ngọc diện đậm dài màu trắng trông khá nữ tính, đột nhiên lướt lại gần suýt nữa làm nó đứng tim. Tâm trạng đang phoi phới cũng bay biến.

“Giang, cho tui xin lỗi nha. Vụ hồi nãy tui không cố ý.”

À, nhỏ này nay hết xưng mình rồi nè, đỡ hại nó nổi da gà. Mặc dù nó rất giận, nhưng nói sao thì cô ta cũng có lòng, tạm thời nó không muốn nhắc đến chuyện không vui.

“Ừ, không sao, bỏ đi. Đẳng này có việc rồi, bye đẵng ấy.”

Nó trả lời xong lập tức chạy về phía cổng, may sao thằng Dương đã lấy xe xong. Thấy nó hót ha hót hải, Dương hỏi:

“Gì mà chạy dữ vậy?”

“Không có gì, vọt lẹ.”

Nó nhảy lên yên sau, đưa một tay đỡ túi đàn ghita cho thằng Dương, vừa hươ chân vừa hỏi:

“Đi nhanh đi. Âm binh đuổi tới bây giờ.”

Dương liếc mắt về phía sau, vừa vặn chạm tới ánh mắt nóng cháy của Ngọc. Cậu không kịp nói một lời lập tức co giò lên đạp, chiếc xe lao nhanh về phía trước. Gì chứ cậu cũng sợ con gái như Ngọc lắm. Dễ tổn thương, khó mà chọc vào, cũng chẳng muốn dây dưa tí nào. Thêm nữa, chuyện cô nàng làm với Giang cậu còn chưa tính sổ. Tuy không nói, nhưng không có nghĩa không biết, cậu cũng rất quan tâm đến những việc nhỏ nhất xảy ra xung quanh mình và Giang.

Ngọc đứng giữa sân trường một mình, khề cán môi. Lần này làm việc hình như có phần lộ liễu quá, bản thân hơi vội vàng rồi. Hôm nay là sinh nhật nhỏ đó cơ à? Hai người họ cũng thân thiết ghê nhỉ?

“Ăn ít thôi, mày muốn tao ở lại rửa chén chặc?”

Dương đầu đầu nhìn Giang, không hiểu sao nhỏ có thể ăn liền một tô mì tương đen, hai phần bánh gạo và một ly trà sữa mà giờ vẫn còn đang gặm thịt nướng. Không phải cậu tiếc chút tiền mà là lo cho bao tử của vị đại nhân này quá.

“Im đi, tao đang buồn. Ăn cho hết bực.”

Giang ăn rất chậm, nhưng ăn thật sự rất nhiều. Từ lúc chui vào cái tiệm thịt nướng Hàn Quốc này tới giờ đã gần cả tiếng đồng hồ rồi, vẫn còn sức chinh chiến cơ đấy.

“Lúc này bị đau tay là do Ngọc à?”

Dương gạ hỏi nhưng nó đang nhai nên không nói, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Té ngã đúng là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng nghĩ xem, trùng hợp quá mức. Lại nói, lần đó Thế Huy tỏ tình với Ngọc thì Huyền không phản ứng gì. Vậy vì sao Huyền kiếm chuyện với Giang? Lỗi đâu phải tại nó? Cậu đã thắc mắc những điều này lâu rồi.

Giang đột nhiên mở miệng, giọng rõ gan tị:

“Mày lo cho con Ngọc à, sao lúc này không đi xem?”

Dương nghe xong rất muốn cười nhưng nén lại, bảo Giang lo ăn đi, ăn xong còn về. Cậu cần làm rõ chút chuyện với Thế Huy. Chắc sẽ moi được thông tin từ chỗ tên này.

Con trai càng không muốn nói thì con gái lại càng được nước suy diễn lung tung. Nó nghĩ thẳng Dương chắc lo cho con Ngọc thật, bởi càng ra sức ăn cho bỏ ghét.

Nó vừa nhai vừa thờ dài, đúng là một ngày xui xẻo, nhưng ít ra món quà nhỏ trên tay đã phần nào cứu vớt tâm trạng tồi tệ của nó.

Đôi lời từ tác giả: Do năm nay mình học 12 nên giờ có khá nhiều việc phải làm, chương mới không thể up đúng hẹn được, mong mọi người thông cảm nha ; _) ~ Lê ra 1 tuần 1 chương nhưng giờ sợ là phải 2 tuần mới ra 1 chương được...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ở chung một nhà

Dương đang chống tay nhìn nó ăn thì điện thoại chợt rung lên, cậu giật mình mở ra xem mới thấy hai chữ “Bố vợ” to đùng. Chết, hôm nay chú Tư mở tiệc mừng sinh nhật cho nó, sao cậu có thể quên được chứ?

Nó đang say sưa chìm đắm trong biển thịt nướng thì thằng Dương tự nhiên đứng lên kêu tính tiền, còn chưa kịp phản đối, cậu đã kẹp cổ nó lôi đi một nước. Khoan, gì thế này? Sao lại đối xử với nó như vậyyyy?

Thâm tâm nó kêu tên thịt nướng trăm ngàn thậm chí cả vạn lần, nhưng đáng tiếc Dương không có khả năng thần giao cách cảm, làm sao nghe được? Cậu đạp xe đưa nó về mặc kệ tiếng than thở của nó, thậm chí ăn ni ỉ ôi cũng không tác dụng luôn. Người gì mà hứa lèo quá!

Lúc đứng ngoài cửa nhìn căn nhà nhỏ tối đen chẳng khác gì khung cảnh trong phim kinh dị Mỹ, nó nuốt nước miếng cái ực, chợt thấy sờ sợ. Hôm nay chẳng lẽ bố mẹ nó ngủ sớm sao? Trước sân nhà chẳng biết bao nhiêu là lá chưa được quét dọn, vừa dẫm lên liền phát ra tiếng sần sật làm tim gan phèo phối gì của nó cũng nóng lên. Nó quay phắt người ra rồi chạy lại túm lấy áo Dương khi cậu đang chuẩn bị dắt xe về nhà mình.

“Dương, mày gọi bố tao giùm coi. Sao nhà không có ai hết vậy?”

Dương bị kéo giật lại nên quay sang nhìn nó, đôi mắt xanh trong dưới đèn đường màu vàng nhạt trở nên long lanh hơn bao giờ hết.

“Gọi rồi, bố mẹ mày vừa ra ngoài mua đồ ăn tối. Mày vào nhà trước đi.”

Nó vẫn không dám vào nhà một mình, nhất quyết chẳng chịu buông tay ra.

“Hay là mày vô với tao đi, đợi tao bật đèn xong rồi mày về, nha nha? Nhaaa?”

Dương vốn muốn dắt xe về nhà trước rồi sang nhà nó sau, nhưng thấy cô nàng đã sợ tới tái xanh cả mặt, đành đứng lại. Vừa nãy cậu đã nhắn cho chú Tư biết Giang sắp về tới, chắc mọi người cũng đã chuẩn bị xong cả rồi.

“Thôi, coi như tao làm ơn làm phúc để đức cho con cháu vậy.” Dương quay đầu xe, sẵn tay vỗ vỗ lưng nó.

Giang thờ phào một hơi, ngoan ngoãn đi theo sau Dương và không nể tình biến cậu thành khiên chắn. Cảm giác được đứng gần “crush” thật sự rất khó nói, vừa ngại ngùng vừa thích thú, lại có chút hồi hộp, và cái mùi dầu gội thoang thoảng trước mũi thật sự làm nó xúc động muốn tựa đầu vào lưng người

ta.

Lúc này, cửa lớn vừa mở ra liền có một loạt tiếng nổ lốp bốp bên tai làm nó giật cả mình:

“Á má ơi!”

Nó giật áo thằng Dương cái roẹt, chưa kịp hoàn hồn, bố mẹ nó đã xuất hiện trước ánh nền leo lét làm nó sợ đến mức muốn ngã quỵ. May mà Dương kịp thời kéo má nó một cái đau điếng. Thì ra là hai vị phụ huynh thân yêu của nó, không phải ma quỷ gì. Có cả chú Phi và dì Anna, trên đầu mỗi người đều đội nón giấy có chữ Happy Birthday. Giữa nhà đặt một bàn ăn lớn, còn cả bánh kem phủ socola cỡ bự đang sáng rực trước mắt nó nữa. Nó cảm động không nói được gì, nước mắt ngấn nước mắt dài thi nhau rơi, vừa cười vừa meo trong tiếng hát chúc mừng sinh nhật của cả nhà và bố mẹ Dương.

Giờ nó mới có thời gian bình tĩnh lại, khề liếc thằng Dương, mắt tròn to như muốn nảy lửa. Dám cá một tỷ bạc, thằng cờ hó này dắt nó đi ăn xong mới nhớ ra vụ sinh nhật đây mà. Thảo nào lúc này đột nhiên tính tiền rồi cứ khẳng khẳng đòi về sớm.

Chờ nó cầu nguyện xong, mọi người ngồi vào bàn ăn bắt đầu trò chuyện. Nó hạnh phúc đến mức mắt híp lại thành một đường. Bữa tiệc sinh nhật này có lẽ sẽ trải qua suôn sẻ nếu cả nhà không nhìn nó bằng ánh mắt kì quái. Thỉnh thoảng bố mẹ lại liếc mắt đá lông mày với nhau, cái kiểu muốn nói lại thôi này nó quen thuộc quá mà.

Ngồi chừng năm phút thì nó không kiềm nổi cảm giác bức bối trong người nữa, đành hỏi:

“À, mọi năm đều làm ngày 2/11 mà sao năm nay làm sinh nhật sớm vậy mẹ?”

Câu này vừa thốt ra, không ngờ mọi người đều trầm mặc. Im lặng được một lúc, bố Giang mới buông đũa xuống.

“Ít ngày nữa bố phải đi công tác, chắc tầm nửa tháng hay một tháng gì đó mới về. Mẹ con thì đi nuôi bệnh bà ngoại, không biết khi nào rảnh để tổ chức sinh nhật cho con, làm trước cũng được mà ha.”

Nó nghe xong hơi ngớ ra, không phải tháng trước bố đã đi công tác rồi sao? Còn bà ngoại bệnh nặng đến mức nhập viện, sao mẹ không nói cho nó biết chứ?

Cô gái nhỏ mím môi, vẻ mặt bất mãn.

Chú Phi thấy tâm trạng nó chợt thay đổi, sợ không khí vui vẻ bị phá tan nên vội an ủi:

“Thôi không sao mà, ha, bên nhà chú còn dư một phòng, con chịu khó dọn qua ở ít hôm.”

Nếu là bình thường chắc nó đã nhảy cẫng lên khi nghe được tin này ấy chứ, nhưng giờ làm sao vui được nữa?

Dương thấy nó cứ cúi đầu thì gấp một miếng cà rốt thả vào chén nó, nói:

“Ăn đi, nhần nhần cái gì. Ăn cho hết, trả thù mày vì dám làm rách áo tao.”

Cậu kéo chỗ áo bị sứt chỉ lên, banh ra trước mặt nó. Lúc này nó giật mình có kéo áo cậu, nhưng đầu nghĩ vài áo lại “xịn” đến thế, một phát hừ luôn.

Thấy Giang không phản ứng mà cứ im im, Dương đành đưa miếng cà rốt đến tận bên miệng cô nàng.

“Ăn đi.”

Nó ngoan ngoãn làm theo lời cậu, dù thật sự là mùi cà rốt chín rất khó ngửi nhưng nó vẫn cố nhai cho xong. Nó đang nghĩ, dù có muốn thăm bệnh bà ngoại chắc cũng không được rồi, thời gian đâu mà đi từ nhà nó về Tây Ninh đây? Còn có... nó không thích cảm giác xa bố lắm, rất cô đơn, rất lạc lõng. Bình thường bỏ đi công tác thì còn có mẫu thân đại nhân ở cùng nó, bây giờ cả hai người đều bận, không biết có chịu được qua nửa tháng kế tiếp không đây. Tin tức này đến quá đột ngột rồi!

Bữa ăn gia đình cuối cùng cũng bị phá hỏng hoàn toàn bởi khuôn mặt đưa đám của nó.

Mọi người thấy vậy cũng im lặng đến tận lúc tàn tiệc. Nó vốn muốn giúp mẹ dọn dẹp nhưng vừa cảm chén đũa lên đã bị thằng Dương đẩy về phòng, ai cũng bảo nó đi ngủ sớm đi.

Trong phòng đặt sẵn bốn hộp quà lớn, nhưng nó lười mở ra, chỉ thả mình nằm úp sấp trên giường.

Nó nhìn chăm chăm vào cổ tay đang sưng lên của mình, một mối thở ra một hơi. Ngày mai là thứ bảy nên không phải đến trường, chắc sẽ tranh thủ dọn chần nệm qua trước. Còn quần áo giày dép thì hay là thôi đi, chỉ cần mượn chỗ chú Phi ngủ nửa tháng. Tận mười lăm ngày chứ chẳng ít nhỉ?

Dương về nhà, nhìn qua thấy phòng nó tắt đèn thì yên tâm hơn chút. Cậu mở điện thoại lên, dù có phần chần chờ nhưng rồi cũng bấm nút gọi.

“Alo? Gọi gì giờ này vậy mày?”

Dương nhướn mày, chưa tới ba giây bên kia đã bắt máy, nhanh thật, như thể cậu ta luôn cầm điện thoại trên tay vậy.

“Tao định hỏi mày chút, đợt trước, vụ Huyền đánh nhau ấy. Mày biết lí do không?”

“À... Hình như có ai đồn bậy, nói người yêu mày quyến rũ tao.”

Dương vừa nghe hai chữ đồn bậy là đã có cảm giác không đúng lắm, vội hỏi lại:

“Vậy lúc mày tỏ tình với Ngọc, sao không thấy Huyền phản ứng?”

“Tao cũng không rõ, chắc do tao chủ động tỏ tình với Ngọc nên Huyền không dám làm bậy. Còn trường hợp của con Giang thì khác. Nhờ ơn Huyền mà giờ chẳng đứa nào dám lại gần tao, số khổ không tả nổi. Tao nói mày biết...”

Huy nói tới đó thì nghe điện thoại phát ra âm thanh tút tút. Dương cúp máy rồi! Thằng này chẳng có chút lịch sự gì cả! Mẹ nó! Tại sao cứ đến đoạn cậu muốn tâm sự là thằng Dương trốn mất vậy? Anh em bạn bè lâu lắm mới gọi cho nhau, nhưng lí do lại là vì gái mới đầu... .

Tuy nói con trai không nhạy cảm và tinh tế như con gái trong mấy chuyện tình cảm rắc rối này, nhưng đôi lúc họ vẫn rất thông minh. Xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau, từ việc Giang bị hiểu lầm đến việc bị trệt tay, Dương cũng đoán được rồi. Dù ngu ngốc đến mấy cũng sẽ dễ dàng nhận thấy ánh mắt Ngọc nhìn Giang chứa đựng sự đố kỵ, ganh ghét, ngay từ đầu cậu cũng nghi ngờ, chỉ là giữ trong lòng không nói ra.

Dương ngồi trước gương đưa tay vò vò mái tóc vàng nhạt của mình, vuốt mái lên rồi lại vuốt xuống mấy lần, sau đó bắt đầu tự luyện:

“Đẹp trai cũng khổ lắm. Chẹp.”

À, mai cậu còn phải giúp Giang dọn đồ, có lẽ nên nghỉ ngơi dưỡng sức thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kỷ niệm cũ. quà từ trên trời rơi xuống

Sau khi dọn đi dọn lại việc nó phải săn sóc bản thân thật tốt và chuẩn bị tươm tất mọi chuyện, mẹ thân yêu mới yên tâm giao đứa con gái nhỏ là nó cho gia đình hàng xóm chăm bẵm ít hôm, rồi cùng ba trèo lên con xe Lead màu trắng sữa xinh xắn đi về phương xa. Mẹ bảo xong việc muốn tranh thủ thời gian cùng bố đi đây đó để khuấy khỏa, nên sẽ đi hơi lâu một tí.

Có ai đòi bố mẹ kéo nhau đi du lịch rồi bỏ con cái ở nhà một mình như vậy không? Theo nó thấy thì phi logic quá, nhưng chuyện cũng đã rồi, nó vẫn nên chấp nhận số phận thôi.

Phòng trống bên nhà chú Phi khá sạch sẽ, giống như nơi này mỗi ngày đều được lau dọn kĩ càng vậy. Nghe đâu phòng này là của em thằng Dương, ngày trước đi Anna mang thai, còn chưa rõ là trai hay gái thì không may bị sảy, nhắc lại chỉ thấy thương. Bởi Dương thích có em lắm, ở một mình khá là buồn mả. Nó nhớ trước kia Dương nuôi một em cún Shiba để chơi cùng, nhưng sau đó cún con bị xe tông chết, rồi không thấy cậu nuôi thêm con gì nữa. Nó cũng hiểu nỗi khổ của mấy đứa con một như cậu lắm, vừa cô đơn vừa áp lực, bao nhiêu gánh nặng gia đình đều đổ lên vai hết.

Nằm trên giường đánh giá căn phòng nhỏ một lúc, nó cảm thấy nơi này rất ấm áp, không giống như căn phòng bị bỏ trống nhiều năm chút nào. Lũ bạn của nó lúc nào cũng thích tụ lại kể chuyện ma quỷ này nọ, bảo là nơi nào ít người thì âm khí rất mạnh, dễ gặp người đã khuất rồi vân vân mây mây, nên trước khi qua đây nó cũng hơi sợ.

Buồn chán không có gì làm, nó lại lên trang confession của trường để nghĩa sơ qua. Đa phần đều là mấy lời tỏ tình của các em nhỏ với thằng Dương và Thế Huy, xem nào...

Em tên Tuấn.>

Phụt... Đọc tới ba chữ cuối cùng, Giang suýt chút nữa phun nước miếng lên màn hình điện thoại, may mà nhìn kịp lúc nên không làm bẩn cục cưng của mình. Trời đất? Gì vậy nè, đam mỹ trá hình? Thích quá nha~~~

Trong lúc đang chăm chú lướt lướt để tìm xem còn confession nào như vậy không thì có tin nhắn từ bạn thân của nó, tên “Mê trai là phải mê mông & ngực”. Xin đừng hiểu lầm, đây là biệt danh của con bạn thân tự đặt, nó hoàn toàn không nhắm tay vào...

<ê, tau hỏi cái này nha, trả lời thật lòng ó, mềiii thjik tk Dương từ khj nào đây?:Nhân dân hai mắt trái tim>

Nó suy nghĩ một lúc, tuy thấy con bạn đột nhiên hỏi như vậy khá kì lạ nhưng vẫn trả lời:

Sao ai cũng thích hỏi nó vấn đề này áy nhỉ? Quan trọng hơn, con quỷ này vẫn không bỏ cái thói sử dụng teencode được sao? Mỗi lần nhận tin nhắn là mỗi lần nó đau não, dùng toàn bộ nơ ron thần kinh để dịch mớ mật mã, ngôn ngữ của người trời này.

Thật ra trong lòng nó chỉ xem Dương là bạn thân thôi. Cho tới mấy năm nay, càng lớn, cái cảm giác sợ mất cậu ta ngày càng rõ ràng, tình cảm của nó cũng dần trở nên chắc chắn. Nhất là lần đầu tiên bắt gặp một con gái tỏ tình với cậu, máu nóng trong người nó như sôi sùng sục, sự ghen tị và bức bối lúc đó không thể nhầm lẫn đi đâu được. Mặc dù nó biết nó chẳng có quyền gì mà khó chịu cả!

Sự ham muốn chiếm hữu này, lẽ nào không phải thích à? Thật lòng, làm sao nó biết được chứ, cứ đi theo cảm giác của bản thân thôi...

Nghĩ tới đây, nó liền thấy ngứa ngáy trong lòng, quăng điện thoại xuống giường, nó chạy vụt ra khỏi phòng, nhắm hướng đang phát ra tiếng đàn mà phi tới. Đám con trai ế mốc ế meo trong lớp hay bảo rằng bọn con gái gặp trai đẹp là cứ sáng mắt, tốc độ tăng vèo vèo như động cơ vừa được bơm thêm xăng dầu áy. Ồm, cái này không thể phủ nhận, trai đẹp là tài nguyên quý hiếm của quốc gia, chị em phải biết nắm bắt thời cơ, mau chóng hành động chứ lị?

Như thường lệ, nó đưa đầu vào phòng thẳng Dương trước, thấy bạn trẻ đang ngồi tập đàn với khuôn mặt nhăn nhó:

“Mày không biết gõ cửa à? Lỡ tao đang khóa thân thì sao?”

Xi. Làm như từ trước đến giờ nó vô phòng thẳng này đều theo kiểu lịch sự đó áy. Bất quá nếu cậu ta đang hở trên hở dưới thì nó được phục vụ miễn phí, lời mà.

Dương nhìn nó như thể hiểu được mớ suy nghĩ không trong sáng, cậu giật giật khóe mắt:

“Thôi điệu cười dâm đãng đó đi, tao đá mày ra ngoài bây giờ.”

Nó hoàn hồn, dứt mình khỏi hình ảnh nửa che nửa hở của thẳng Dương đang lượn lờ trước mặt rồi kéo cái ghế xoay màu xám chỗ bàn học ra, đặt mông ngồi xuống.

“Làm như mày ngây thơ lắm mà ở đó nói tao. Sau này mày phải xài từ đám đang nha? Cho nó lịch sự tí.”

“...”

Dương thở dài, thầm nghĩ nhỏ này biết lịch sự là gì à? Cậu lau sơ đàn rồi bỏ vào trong túi riêng, không hiểu Giang chui vô phòng mình làm gì giờ này.

Tất nhiên, Giang cũng đâu có biết nó vào phòng thẳng bạn làm gì, đột nhiên có hứng nên chạy qua nhìn mặt cậu ta một lúc...

Nghịch mấy thứ trên bàn học của Dương xong, nó lại cầm tấm hình ở góc bàn lên xem. Cái đứa con gái ú ớ tròn tròn cột tóc hai chùm trong hình không ai khác chính là nó, mà thẳng nhóc đầu vàng đẹp trai với làn da búng ra sữa đứng bên cạnh là Dương. Trong ảnh, hai đứa nhóc ôm nhau cười toe toét. Mỗi lần thấy hàm răng mất hàng tiền đạo, hay nói thẳng ra là thiếu răng cửa của thẳng Dương, nó đều cười ngất lên. À, lần này cũng không ngoại lệ...

“Công nhận hồi nhỏ mày tếu ghê. Ha ha.”

Dương im lặng đi về phía này rồi chống tay lên bàn học, cúi đầu nhìn nó. Nó ngược mắt nhìn lại, thấy biểu cảm nghiêm túc của Dương thì giật mình ngừng cười. Gì... gì thế? Sao tự nhiên cậu ta nhìn nó chằm chằm vậy? Đôi mắt đen láy của nó nhanh chóng chớp hai ba cái, môi căng ra, tự cho là đang nở một nụ cười thân thiện để cầu hòa. Chẳng lẽ cậu ta định sút nó ra ngoài thật hả? Chỉ chọc một tí thôi mà ta? Chắc không đâu...

Dương thấy khuôn mặt “hiền hòa” của Giang lúc này thật ra có chút đáng sợ, gần như không nhìn nổi nữa. Cậu sợ nếu nhỏ tiếp tục giữ biểu cảm như thế thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hù cơ mật, nên chỉ có thể thờ dài, lấy tấm hình trên tay cô nàng đặt về chỗ cũ:

“Mày làm tao sún răng chứ ai mà còn cười nữa?”

Ờ? Nó sao? Giang chỉ tay vào mặt mình, khó hiểu. Thật ra nó chỉ biết hai đứa là bạn thân chí cốt thôi, chứ trong đầu nó thì kí ức về ngày còn bé, tính từ sáu bảy tuổi trở về trước rất là mờ nhạt, chỉ toàn những mảng hình ảnh không rõ nét và đứt quãng.

Dương nhún vai, tuy không nói gì nhưng thật ra cậu còn nhớ kĩ lắm nhé.

Hồi đó chắc khoảng sáu tuổi, hai đứa lúc nào cũng chửi nhau và giành đồ chơi suốt thôi. Rồi một bữa, trong lúc động tay động chân, cậu bị heo ú này xô ngã, kết quả đi tong hai cái răng cửa. Kể cũng khổ, ngày ấy chưa dậy thì, Giang to con hơn cậu nhiều lắm, cậu chỉ cần bị thân hình ú na ú nần của nhỏ đụng một phát là văng liền. Vậy mà chục năm trôi qua, thể sự xoay vần, cậu đã cao hơn nó cả cái đầu. Đúng là quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nhỉ?

“Phải không? Có lỗi quá bạn ơi ~ Bạn cũng làm mình sút mẻ quá trời đó chứ không đùa đâu.” Nó cười tí mắt, cũng bắt đầu hỏi tương lại quá khứ.

Nhắc lại chuyện xưa chỉ thấy mắc cười, năm lớp sáu được mẹ cho về quê chơi, thằng Dương bị đồng bọn rủ đi ăn cắp mía, mà nó cũng ham hố, Dương hú một tiếng là chạy theo luôn, cả bọn đứng ngay ngã ba làng để canh chừng. Tụi nó bảo tầm chiều hay có xe máy cày chở mía chạy ngang qua, ngay khúc cua đó vừa hẹp vừa khó đi nên xe lớn qua đây phải thường xuyên thả chậm tốc độ. Đường làng dưới quê mà, mùa mưa sinh lầy thấy ghê lắm. Chỉ chờ bác tài chạy chậm lại, cả lũ liền dí theo, đứa nào lẹ thì phóng lên xe quăng hàng xuống, đứa nào mập, leo trèo không nổi thì ở dưới đi theo lượm mía. Nó cũng đu theo xe, rồi té tẹt chân, mặt mày toàn đất là đất. Đợt đó bị mẹ chửi dữ lắm, nhớ lại thấy vui quá chừng. Thời đại công nghệ phát triển, nó đâu còn mấy khi được chơi vui vẻ như xưa nữa, dù muốn cũng chẳng có người chơi cùng.

Trong khi hồi tưởng chuyện cũ, nó vẫn không thể ngừng nhìn lên thằng Dương được. Lúc bắt gặp ánh mắt chứa đựng ý cười của cậu, nó ngại quá nên cúi đầu nhìn sàn nhà, nói:

“Thôi chuyện quá khứ thì cho qua đi nha, lúc này mày đang tập bài gì thế?”

Dương lần nữa ngồi xuống giường, vừa nghịch tóc mái vừa nói:

“À, linh tinh thôi. Chắc, chiều nay chắc phải đi cắt tóc rồi.”

Từ cổ chí kim, đã trắng và đẹp trai thì có cạo đầu vẫn đẹp ngồi ngồi thôi, nên là nó không có ý kiến gì về vấn đề tóc tai này hết.

“Vậy chiều mày đi đi, tao ở nhà chờ xem tóc mày sẽ dờ hơi tới cỡ nào. Tao về phòng trước nha, à, quên nữa, sắp tới nghe nói trường mình sẽ tổ chức cắm trại đó. Với lại trên confession của trường có người tìm mày kia, lên xem đi. Lắm gái thích thiệt, bộ mày hay đi thả thính lung tung à?”

Dương buồn cười nhìn nhỏ:

“Thả thính hồi nào? Người ta nhắn tin thì mình lịch sự trả lời thôi, chẳng lẽ lại xem không trả lời à?”

Nó á khẩu không biết nói sao, trợn mắt liếc thằng Dương một cái rồi đóng sầm cửa lại. Bà nội nó, cái thằng chảnh cò hó này!

Nó khó khăn lắm mới dẫn lòng không nghĩ tới nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải vừa đi vừa nhai giọng thằng Dương cho bỏ tức:

“Người ta nhắn tin thì mình trả lời thôi ~ Hồi ơi. Chủ yếu khoe nhiều gái nhắn tin chứ gì?”

Lần thứ hai trong ngày bật điện thoại lên vì quá buồn chán, nó dừng lại ở một confession khá thú vị, bài viết này có mùi ngậy thơm...

#xxx

Cầm Giang:

Nhấn xong, nó thùng thảng chui vào phòng học bài, công nhận nhà thằng Dương xịn thật, phòng nào cũng có máy lạnh!

Chiều, khoảng bốn giờ nó mới về nhà để tắm. Mới hơn nửa ngày mà sân trước đã tạo cho nó cảm giác lạnh lẽo rồi, dưới đất thì rụng đầy lá vàng như nhà hoang, nó thở dài một tiếng, xung phong cầm chổi lên quét.

“Đúng là không có mẹ ở nhà chán thật...”

Nó vừa dọn dẹp vừa ngâm nga một khúc hát yêu thích, lựa đúng lúc nó chuẩn bị hát điệp khúc, một mớ vật thể lạ từ trên trời đột nhiên rơi nhanh xuống. Nó giật mình, đưa hai tay ôm đầu, theo thói quen hét lên một tiếng.

“Aaaa!”

Đợi đến lúc có âm thanh lộp bộp rơi trên sân, nó mới bàng hoàng mở to mắt.

“Giờn há mấy mẹ...”

Toàn bánh là kẹo! Trên sân nhà nó hiện tại phải nói là lênh láng rất nhiều snack và mấy gói kẹo to. Nó quăng chổi, lập tức chạy ra cổng, ngó tới ngó lui cố tìm kiếm người vừa ném đồ vào nhà nó nhưng chẳng thấy bóng dáng ai ở trên đường cả. Gì đây? Chẳng lẽ là cái confession đó sao? Không phải chứ, nó chỉ đùa thôi mà? Ai mà chơi sốc thế?

Giang nắm cổng nhà, mặt có chút thần thờ, tim bắt gặp đập nhanh hơn, vừa vui vừa sợ. Không biết là ai nhưng mà việc này... đúng là làm nó cảm động muốn khóc mà. Giống như soái ca trong ngôn tình vậy đó! Có điều nó đoán trên đời này sẽ chẳng xuất hiện một anh đẹp trai ga lăng nào làm vậy đâu, nhằm địa chỉ nhà chẳng... Cũng có thể lắm.

À, nghĩ nhiều làm gì, hoặc có khi ai đó phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn đáng yêu của nó nên muốn làm quen thì sao? Lại giả như có người muốn tiếp cận thằng Dương nên lấy lòng nó trước? Tóm lại, quả ở đâu trên trời rơi xuống nên nó vẫn phải miễn cưỡng nhận lấy, gom lẹ gom lẹ...

Chà, hôm nay đúng là một ngày may mắn mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cắm trại (1)

Giang ôm mớ quà vừa được “tặng” rồi chạy lon ton sang nhà thằng Dương cốt để khoe mẽ, nhưng do tắm rửa sửa soạn lâu quá, khi tới nơi thì thằng quý này đã ngủ mất tiêu.

Vẫn thói quen ngủ không khóa cửa.

Nó tựa đầu vào vách tường ngay cửa phòng Dương, nhìn cậu, khẽ thở dài một hơi. Nói thật, đến cả dáng ngủ của cậu cũng đẹp trai muốn xỉu luôn, không chụp hình làm kỉ niệm thì uổng quá. Nghĩ vậy, nó thật sự móc điện thoại ra chụp trộm vài tấm. Chưa từng thấy ai như Dương, không hổ danh con nhà người ta mà, ăn ảnh đến mức nó chụp chín tấm thì có tám tấm đẹp không chỗ chê rồi. Cái này mà đăng lên “Hội những người thích ngắm trai Tây” chắc sẽ trở thành chủ đề hot trong ngày ngay.

Thiếu niên nằm trên giường vẫn không hay biết gì, thỉnh thoảng phát ra tiếng hít thở nhẹ nhẹ, dáng ngủ rất yên bình. Cũng vì thế mà cảm giác tội lỗi trong phút chốc tràn dâng trong lòng nó.

Chân chừ một lúc, nó khép cửa lại rồi trở về phòng mình. Đem tấm hình mới chụp ra ngắm, đầu ngón tay nó sờ nhẹ lên gò má cao cao của Dương, rồi trượt tới chiếc mũi thon gọn hoàn hảo, cuối cùng dừng lại ở cái trán trơn láng của cậu.

“Rốt cuộc thì mày có thích tao không?”

Nếu không thì tại sao vẫn giữ tấm hình chụp riêng đó? Còn đóng khung thật cẩn thận nữa.

Lại nghĩ tới việc Dương ném bịch bánh mì thằng Thiên cho nó vào sọt rác, giống như ghen? Hoặc là nó chỉ đang ảo tưởng sức mạnh mà thôi. Con gái mới lớn hay suy diễn lắm, bản thân nó thì không thích như vậy tí nào. Trở mình trên giường lớn để tìm tư thế thoải mái hơn, mắt từ từ híp lại.

Như thường lệ, chiếc điện thoại J7 prime màu hồng nhạt ngay đầu giường đang phát bài hát yêu thích của nó. Có lẽ đây là một thói quen khó bỏ, mỗi tối trước khi đi ngủ, nó đều mở mấy bài nhạc êm tai rồi bắt đầu suy nghĩ linh tinh, về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cho đến khi ngủ quên thì thôi.

Nó cũng không nghĩ tới cả tuần sau đó lại là khoảng thời gian không khác gì địa ngục, mệt đến mức nó chẳng muốn ra ngoài hóng gió như mọi hôm nữa, về đến nhà là lăn ra ngủ ngay. Cũng do cả lớp phải cắm đầu vào kì thi giữa kì mà ra. Lại còn thêm việc chuẩn bị cho buổi cắm trại sắp tới, nó gần như không có thời gian nói chuyện với thằng Dương. Cứ một chốc thì nó thấy Ngọc sấn vào hỏi thằng Dương phải trang trí cổng trại như thế nào cho hoành tráng, một chốc thì Hằng uốn éo hỏi đồng phục lớp có đẹp không... Giống như thằng Dương đột nhiên trở thành người đàn ông duy nhất còn sót lại trên thế giới vậy, và mấy đứa xung quanh thì lúc nào cũng nhìn cậu ta với ánh mắt đói khát.

Nó phụ trách bên nấu ăn, phải lên lịch ăn sáng trưa chiều, rồi đặt đồ tráng miệng này nọ, chuẩn bị nước để bán nữa cơ, ời thôi, bao nhiêu là việc. Cũng còn may là gặp thằng Thiên, nếu cần gì thì hú một tiếng là thằng ấy xuất hiện ngay, chịu khó vô cùng. Một tuần, thằng Thiên tuốt gần hai kí mỡ. Ai cũng cười trêu cậu ta, bảo sau này ốm xuống nhất định sẽ trở thành một boy. Nó chỉ biết trợn mắt nhìn trời mỗi lúc như thế, bởi thường thì sau khi nghe người ta trêu xong, thằng Thiên sẽ cười hô hô lên, mất hết hình tượng.

Một chiều thứ bảy, trong lúc đang giúp mọi người quét dọn lên cổng trại, nhỏ Trinh ngồi đối diện nó bỗng nhiên chuyện, hỏi:

“Ê Giang, hồi bữa nghe nói có người quảng kẹo vô sân nhà mày đúng không? Lãng mạn quá vậy, kể tao nghe đi!”

Giọng con này không hề nhỏ tí nào, mới nói một câu mà đã thành công khiến toàn thể anh chị em đang có mặt ở đó nhảy dựng lên rồi. Nó hoảng hồn khi bị đồng bọn vây quanh, hai má nóng hầm hập nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh:

“Ừ thì có... nhưng mà tao vẫn không biết là ai. Có khi người ta nhầm địa chỉ...”

Trinh là đứa ham hóng hót nhất, một tay chụp lên vai nó, nói:

“Không đâu, tao thấy giống như đang cưa mày đó. Quá lãng mạn, ha ha. Gặp tao chắc đồ sập ngay từ đầu rồi.”

Lại có một đứa trong đám cười hòa theo, giọng rõ thích thú:

“Tao cũng vậy nè, trời ơi, thích ghê. Cho đồ ăn là tao thích rồi đó.”

Giang cố nặn ra một nụ cười gượng, sau đó đuổi bọn nó về chỗ tiếp tục công việc còn dang dở.

Bên kia, đám con trai cũng tụm hết lại một chỗ ngồi nói chuyện. Thiên là đứa duy nhất lon ton theo sau phụ Giang, vừa nhìn đã thấy lạc loài không giống ai...

“Này Dương, đừng nói là mày làm cái trò dở hơi đó nha?”

Dương đưa cánh tay lên lau mồ hôi trên trán, vừa chăm chú vẽ bảng tên vừa cười bảo:

“Không phải tao.”

Cả đám con trai đều gật gù đồng ý, thằng Dương đòi nào làm ba cái trò tào lao đó chứ. Vừa nghĩ như vậy, Dương đột nhiên bồi thêm một câu.

“Nếu biết nó sẽ vui như vậy, chắc ngày nào tao cũng mua bánh ném qua rồi.”

“...” Các chàng trai liếc nhìn Dương, thăm chửi thằng này điên rồi, sau đó lại cúi đầu hí hục với cái bảng tên.

Dù sao thì ánh hào quang của thằng Dương cũng đã che lấp hết tài năng và vẻ đẹp trời phú của bọn họ rồi. Cậu ta đẹp, nên có sến cũng thành lãng mạn. Chứ nếu để bọn họ đi tặng hoa hay làm gì đó tương tự, đám con gái không đá họ ra khỏi lớp mới sợ đó. Số bọn họ khổ quá đi mà!

Dương không nói nhiều, chỉ im lặng làm việc. Cậu muốn nhanh chóng hoàn thành cái bảng tên quý quái này để được nghỉ ngơi, chứ cả tuần nay, cậu cũng bị hành xác nhiều lắm rồi.

Một tuần. Đúng một tuần kể từ khi Giang dọn đồ qua nhà cậu, trừ buổi sáng ăn sáng nói được vài câu với nhau, lên lớp là như hai người hai thế giới. Nhiều khi cậu nghĩ mình là lớp trưởng chứ không phải lớp phó học tập nữa, bởi bao nhiêu việc mọi người đều dồn cho cậu cả. Cái gì cũng hỏi, cái gì cũng nhờ khiến cậu gần như phát điên. Chưa kể có một mối nguy hiểm không tên lúc nào cũng lẩn lộn cạnh Giang, nó làm cậu thấy không thoải mái, cực kì không thoải mái.

Buổi tối cậu cũng muốn giúp Giang học bài, nhân tiện trò chuyện một lát, nhưng năm lần thì hết năm lần nhỏ về nhà là lẩn quay ra đấy. Bảo cậu làm sao đây? Gọi nhỏ dậy thì cậu không nỡ... Mà thật ra là không dám! Mẹ cậu dạy, đừng bao giờ chọc con gái khi họ đang ăn và đang ngủ, đặc biệt là cái Giang.

Nếu nói tuần này cả lớp như bị đẩy xuống địa ngục, thì kẻ thảm nhất chắc là Dương. Vừa bị áp lực thi cử, vừa phải chuẩn bị tất tần tật mọi việc cho buổi cắm trại, sau đó, cái quan trọng nhất ấy, chính là đề phòng kẻ địch đang ngày càng lớn mạnh.

Bọn họ mới bao nhiêu tuổi? Ồ, tính ra còn chưa tốt nghiệp cấp hai. Chú Tư đã căn dặn nhiều lần, trước khi vào cấp ba thì cậu phải cố gắng không để cho bất kì thằng con trai nào dụ dỗ hoặc cưa cẩm Giang.

Bố cậu có nói, tương lai của cả hai rất quan trọng. Mẹ cậu cũng nói, hấp tấp thì không được gì. Nhưng bố mẹ cậu lại không hiểu rằng con dâu tương lai của họ sắp bị người ta cướp mất rồi. Cậu phải mau chóng nói chuyện với mẹ mới được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Cắm trại (2) - mất vòng tay

Sau mấy ngày bận rộn chạy đôn chạy đáo, cả lớp cuối cùng cũng hoàn thành công việc dựng trại. Công trại được ghép lại bằng mấy cây tre lớn và được phủ sơn bóng màu đỏ, tuy sơn đã khô dính lại từ lâu nhưng mùi vẫn còn mới lắm, mà mùi này không hề khó ngửi như nó nghĩ, ngược lại khá dễ chịu. Cô chủ nhiệm cực kì hài lòng, bằng chứng là cô cứ cười toe toét mãi, còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho tụi nó nữa. Phải biết, cô chủ nhiệm năm nay là một người vô cùng vô cùng keo kiệt, à không, là tiết kiệm mới đúng. Nghe nói cô đi chợ thì ai gặp cũng sợ hết, bởi với khả năng kì kèo mặc cả của cô thì đồ bán ra không những không lời mà còn có khả năng thâm hụt vốn nữa.

Nó ngồi cạnh công trại hít hít mũi, thắc mắc chẳng biết thằng Thiên tìm đâu ra cái loại sơn này? Thêm cả cái mớ dây leo có lá hình trái tim mà chúng nó treo trên công trại nữa, tổng thể cực kì xinh, toàn là công lao của thằng Thiên hết. Nhìn khuôn mặt tròn quay của thằng Thiên đỏ đẫy mồ hôi vì cái nóng ban trưa, nó tự dưng thấy tội tội. Vẫn nên múc nước để cảm ơn cậu ta thì hơn. Nghĩ vậy, nó lon ton chạy đi lấy nước, nhưng không ngờ là giữa đường quay về thì không may gặp ngay người nó thích. Dương lúc này cũng cũng đang mồ hôi nhễ nhại như bao người, trên mặt và mũi đều ướt nhưng thật tình không hề nhếch nhác chút nào, ngược lại còn toát ra hương vị sexy. À, nó nghe người ta bảo khi nhìn thấy vẻ ngoài của ai đó làm bản thân thêm đến chảy dãi thì gọi là hương vị sexy vậy thôi, chứ không biết làm sao mà người ra được cái mùi vị từ ngoại hình nữa.

Đặc biệt hơn cả, đây là một trong những lần hiếm hoi Dương vuốt tóc ra sau! Điện thoại nó đâu rồi? Nó muốn chụp hình!

Đúng lúc nó đang gào thét muốn chạy về chỗ lấy điện thoại thì Dương cúi đầu, đôi mắt xanh dịu dàng khẽ chớp.

“Đi đâu vậy?” Cậu đưa một tay lên che nắng, vừa hỏi vừa nhăn mày, cũng chẳng biết đang bức bối chuyện gì hay vì ánh mặt trời quá chói chang.

“À, thì... tao đi lấy nước.”

“Cho thằng Thiên à?”

Dương chợt nhìn nó bằng nửa con mắt rồi mặt mày hằm hằm đi thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại lấy một lần. Gì vậy? Nó cứ thế đứng dưới nắng mà nhìn theo thằng Dương, đoạn ngoắc xuống ly trà đá trên tay. Cả tuần nay hai đứa không nói chuyện với nhau nên vừa rồi nó cảm thấy hơi kì, chỉ vậy thôi, chưa kịp thốt ra câu thứ hai thì cậu ta đã quăng bơ cho nó và đi mất rồi. Cho dù thích thì thích thật nhưng cũng đừng có ý vào đó ăn hiếp nó chứ?

Đang là giữa trưa nên thời tiết rất nóng, nó mới cảm thấy da mặt bị hun ran rát thì một đôi bàn tay ú na ú nân đã xuất hiện trên đỉnh đầu, kèm theo đó là tiếng thở phì phì.

Thì ra là thằng Thiên thấy nó đứng dưới nắng nên chạy nhanh tới làm ô sin, coi có cảm động không chứ? Nó cười cười vỗ vai thằng Thiên, tiện tay đưa nước cho cậu ta:

“Cảm ơn. Nè uống đi.”

Thiên thấy nó đưa nước thì vui vẻ gật đầu, cầm lấy rồi tu một hơi hết sạch. Nó chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn Thiên, không nghĩ thằng này khát nước dữ vậy, cảm giác tội lỗi lại dâng trào. Thật ra mấy hôm nay mập mạp giúp nó nhiều lắm, từ các công việc nặng nhọc như bưng bê này nọ tới những thứ nhỏ nhặt nhất như dọn dẹp, che nắng. Nói chung, sai cái gì là làm cái đó.

Sau khi uống xong, thằng Thiên trả ly rỗng cho nó, hai tay giờ lên tiếp tục che nắng mà mặt thì nhăn nhúm hết cả lại. Nó đoán đầu cậu ta hẳn đang rất buốt đây, chưa từng thấy ai chơi ngu như vậy, nước đá mà uống kiểu này không bị đau đầu mới lạ. Phải nói là hạn hán lời với cục mớ di động này. Nó phẩy phẩy tay với cậu ta:

“Thôi khỏi che nữa.”

Thật ra lúc này Thiên cũng đang rất sợ và hối hận vì hành động thiếu tự chủ của mình, không lâu trước đây còn có mấy bạn nữ thẳng thừng chửi cậu là đồ hôi hám, chẳng may Giang cũng ghét cậu như vậy thì sao? Nghĩ tới đây, cậu lập tức rút tay lại rồi lùi ra sau vài bước, lúc chắc chắn bản thân giữ khoảng cách chừng hai mét với Giang thì mới yên tâm. Tất nhiên, cậu cũng không quên giờ nách lên ngửi mấy cái, may quá, không còn hôi nữa.

Giang nhìn hành động và biểu cảm của thằng Thiên mà không nhịn được phải bật cười. Đúng là chịu không thấu mấy thanh niên ngơ ngơ này. Từ lúc ngồi gần Thiên tới giờ nó cũng quen rồi, và lại càng ngày càng thấy thẳng chả đáng yêu. Trông thế chứ hiền lành thánh thiện kinh khủng, lại chịu khó nữa.

Thiên nhe răng cười, tuy nói khuôn mặt cậu ta rất nhiều thịt nhưng lại có hai điểm đặc biệt, đó là trắng và ít mụn. Nụ cười của cậu ta cũng “trong sáng” lắm, nếu không muốn dùng từ hơi ngơ.

Giang đưa một tay vỗ vai Thiên rồi kéo cậu ta đi về phía bóng mát:

“Rời rồi, vô trong đứng đi, dọn dẹp nhanh còn về.”

Những hành động đơn giản trên khi lọt vào mắt Dương lại trở thành một màn tình cảm trai gái khiến cậu khó chịu. Tuy nhiên, cậu lại không nói không rằng mà ngồi một chỗ bứt cò. Bứt đến cọng thứ mười mấy thì mấy đứa bạn đang quét rác xung quanh không chịu nổi nữa.

“Mẹ cái thẳng, dọn phụ coi, tính ngồi đó làm thiếu phụ thất tình hả gì?”

Dương nghe xong đột nhiên tăng lực tay gạt mạnh nhúm cỏ khiến nó bật gốc, đất cát bắn tung tóe cả lên, cũng vì vậy mà hù cho thanh niên vừa lên tiếng gạt bắn cả mình.

“Rời rồi! Ngồi đó đi! Mày làm thì giờ tui tao dọn cho, được chưa?”

Đúng! Cậu làm trâu làm ngựa mấy hôm nay đã đủ rồi, không muốn làm nữa. Cái con bé này, sao nó có thể thả thính lung tung như vậy? Không phải thích cậu sao? Thích kiểu gì mà cậu làm quần quật sớm giờ, đầu đầy mồ hôi cũng không quan tâm? Thằng Thiên mới chạy theo đuôi có chút xú đã bưng bê nước uống tận miệng rồi!

Cậu lại nhỏ thêm mấy cọng cỏ cho bỏ tức, làm như mớ cỏ trước mặt là thằng Thiên vậy, thiếu điều bỏ vào mồm nhai nát thôi.

Chỉ khổ cho mấy thanh niên cùng lớp, vừa phải dọn rác vừa phải né “ám khí” bay từ tay Dương ra, sơ suất một cái là đất đầy đầu.

Cô chủ nhiệm đãi cả lớp ăn trái cây ướp lạnh xong, chờ cả lũ nghỉ lấy hơi một lát rồi cho giải tán. Thiên còn phải gom một ít đồ đem về trả cho bố nên ở lại trễ nhất, ngoài ra còn có Ngọc. Thấy Ngọc cứ lăm lăm lết đứng gần bụi gai, Thiên hơi khó hiểu nhưng không có hỏi.

Vì cả khối chín cắm trại ngay trong sân bóng của trường nên xung quanh cũng có không ít lóp, chỉ là người ta đã làm xong tất cả từ hôm qua nên lúc này vắng hoe à. Cậu hơi sợ ma, vội ôm ba lô lên, trước khi quay đi còn không quên nhìn qua chỗ Ngọc lần nữa. Hình như cô nàng vừa ném cái gì? Mà mặc kệ đi, đâu phải chuyện của cậu đâu. Miếng đất gần sân bóng này mới được mở rộng không lâu, nhà trường chưa kịp san bằng nên còn nhiều bụi cây rậm rạp lắm, tầm mắt cả bọn cắm trại chắc muối cắn chết, cậu phải đem theo một chai Chicco* thôi.

*Chicco: Một loại kem chống muỗi khá mắc và xịn:3

Trong buổi cơm chiều, Giang cứ im lặng mà ăn, mặt mày ủ rũ thiếu sức sống, vô tình tạo áp lực cho Dương.

Hoàng Phi thấy con trai mình tâm trạng không ổn nhưng lại chẳng biết làm sao cho phải, ngày xưa là vợ theo đuổi ông, cho nên ông rất gà mờ trong chuyện này. Ông chỉ biết là chúng nó chưa vào cấp ba, ông không đồng ý cho yêu đương thôi. Nói gì thì chuyện học hành vẫn quan trọng nhất.

“Con ăn xong rồi ạ.”

Giang dọn dẹp xong lập tức đứng lên, chào cô chủ một tiếng rồi phi thẳng về phòng. Giờ cứ nhìn mặt Dương là nó thấy khó chịu, mà vì lý do gì nó cũng chẳng hiểu nổi nữa. Con gái đúng là sinh vật khó hiểu nhất hành tinh, nó thừa nhận, không cần chứng minh...

Tối đến, khi đánh răng chuẩn bị đi ngủ thì nó mới tá hỏa phát hiện ra vòng tay thẳng Dương tặng không còn nữa.

“Đâu rồi ta? Bỏ đâu rồi? Trời ơi! Sao mà ầu quá vậy?”

Nó rửa sơ mặt rồi bắt đầu lục lọi phòng mình với hi vọng nó chỉ bỏ quên vòng tay ở đâu đó. Mất hơn nửa tiếng lật tung tất cả mọi thứ nhưng vẫn không có kết quả, nó bắt đầu sợ, tay vừa run vừa lạnh. Cảm giác thấp thỏm bao trùm tâm hồn nó, giống như nó vừa làm gì đó có lỗi với thằng Dương vậy.

Đây không phải lần đầu nó mất đồ, nhưng vòng tay này là một trong những món quà nó thích nhất, trưa nay nó vẫn còn đeo kia mà? Làm sao đây? Nó đã rất cẩn thận! Trước khi làm việc còn gỡ ra bỏ trong cặp vì sợ dính bẩn nữa! Nhưng vấn đề là tìm trong cặp vẫn không thấy?

Nó nhận ra cứ đi đi lại lại trong phòng không phải cách hay, định bụng lên confession của trường nhờ giúp đỡ. Nhiều người vẫn hơn một người, biết đâu ai đó vô tình lượm được? Mà nghĩ lại, làm vậy chẳng khác nào tự khai cho thằng Dương biết nó làm mất vòng tay?

Cứ thế, suốt đêm đó nó liên tục lăn qua lộn lại trên giường, thử nhắn tin cho mấy đứa bạn để hỏi mà không đứa nào nhìn thấy cả. Nó bức đến không ngủ được, cái ý nghĩ chạy ngay lên trường để tìm đồ thỉnh thoảng lại bật ra trong đầu nhưng bị nó cắn răng đè xuống.

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang làm nó giật mình, rầu rĩ cầm lên thì càng hoảng.

Phi Dương:

Sao nó ngủ được đây? Đang lo muốn chết! Tự dưng nhắn tin làm nó giật bắn cả người, đúng là người ta nói cảm có sai, có tật giật mình.

Cầm Giang:

Phi Dương:

Giờ này nửa đêm mà ăn với chả uống! Nó không muốn tăng cân tí nào đâu, đã thấp bé còn tròn ra thì nó sẽ ế đến cuối đời mất.

Cầm Giang:

Phi Dương: <...>

Nó nghĩ bụng giỡn tí để thằng Dương không phát hiện ra sự bất thường, đầu nghĩ xong đầu bên kia chỉ gửi lại có ba dấu chấm. Đợi thêm chừng mấy phút, Dương gửi cho nó câu chúc ngủ ngon bằng tiếng Nga.

Phi Dương: <спокойной ночи>

Ồn rồi, ít ra Dương đã chịu nói chuyện bình thường với nó, không còn kì cục như buổi chiều nay nữa. Mỗi lần hai đứa có chuyện, đặc biệt là giận nhau thì Dương hay xỏ tiếng Nga lắm, mặc dù nó chả hiểu gì, toàn đem lên google dịch rồi đoán nghĩa thôi. Nhưng như thế có nghĩa là cậu ta đang ngầm làm hòa. Nó vui sướng lăn một vòng trên giường, sau đó nhanh tay nhắn lại một câu chúc ngủ ngon rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Được rồi, ngày mai nhất định nó sẽ tìm được thứ cần tìm!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-2: Cắm trại (2) - mất vòng tay

Sau mấy ngày bận rộn chạy đôn chạy đáo, cả lớp cuối cùng cũng hoàn thành công việc dựng trại. Công trại được ghép lại bằng mấy cây tre lớn và được phủ sơn bóng màu đỏ, tuy sơn đã khô dính lại từ lâu nhưng mùi vẫn còn mới lắm, mà mùi này không hề khó ngửi như nó nghĩ, ngược lại khá dễ chịu. Cô

chủ nhiệm cực kì hài lòng, bằng chứng là cô cứ cười toe toét mãi, còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho tụi nó nữa. Phải biết, cô chủ nhiệm năm nay là một người vô cùng vô cùng keo kiệt, à không, là tiết kiệm mới đúng. Nghe nói cô đi chợ thì ai gặp cũng sợ hết, bởi với khả năng kì kèo mặc cả của cô thì đồ bán ra không những không lời mà còn có khả năng thâm hụt vốn nữa.

Nó ngồi cạnh công trại hít hít mũi, thắc mắc chẳng biết thằng Thiên tìm đâu ra cái loại sơn này? Thêm cả cái mớ dây leo có lá hình trái tim mà chúng nó treo trên công trại nữa, tổng thể cực kì xinh, toàn là công lao của thằng Thiên hết. Nhìn khuôn mặt tròn quay của thằng Thiên đỏ đầy mồ hôi vì cái nóng ban trưa, nó tự dưng thấy tội tội. Vẫn nên mức nước để cảm ơn cậu ta thì hơn. Nghĩ vậy, nó lon ton chạy đi lấy nước, nhưng không ngờ là giữa đường quay về thì không may gặp ngay người nó thích. Dương lúc này cũng cũng đang mồ hôi nhễ nhại như bao người, trên mặt và mũi đều ươn ướt nhưng thật tình không hề nhếch nhác chút nào, ngược lại còn toát ra hương vị sexy. À, nó nghe người ta bảo khi nhìn thấy vẻ ngoài của ai đó làm bản thân thêm đến chảy dãi thì gọi là hương vị sexy vậy thôi, chứ không biết làm sao mà ngửi ra được cái mùi vị từ ngoại hình nữa.

Đặc biệt hơn cả, đây là một trong những lần hiếm hoi Dương vuốt tóc ra sau! Điện thoại nó đâu rồi? Nó muốn chụp hình!

Đúng lúc nó đang gào thét muốn chạy về chỗ lấy điện thoại thì Dương cúi đầu, đôi mắt xanh dịu dàng khẽ chớp.

“Đi đâu vậy?” Cậu đưa một tay lên che nắng, vừa hỏi vừa nhăn mày, cũng chẳng biết đang bức bối chuyện gì hay vì ánh mặt trời quá chói chang.

“À, thì... tao đi lấy nước.”

“Cho thằng Thiên à?”

Dương chợt nhìn nó bằng nửa con mắt rồi mặt mày hằm hằm đi thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại lấy một lần. Gì vậy? Nó cứ thế đứng dưới nắng mà nhìn theo thằng Dương, đoạn ngo ngoảnh ly trà đá trên tay. Cả tuần nay hai đứa không nói chuyện với nhau nên vừa rồi nó cảm thấy hơi kì, chỉ vậy thôi, chưa kịp thốt ra câu thứ hai thì cậu ta đã quăng bơ cho nó và đi mất rồi. Cho dù thích thì thích thật nhưng cũng đừng có ý vào đó ăn hiếp nó chứ?

Đang là giữa trưa nên thời tiết rất nóng, nó mới cảm thấy da mặt bị hun ran rát thì một đôi bàn tay ú ả ả nắn đã xuất hiện trên đỉnh đầu, kèm theo đó là tiếng thở phì phì.

Thì ra là thằng Thiên thấy nó đứng dưới nắng nên chạy nhanh tới làm ô sin, coi có cảm động không chứ? Nó cười cười vỗ vai thằng Thiên, tiện tay đưa nước cho cậu ta:

“Cảm ơn. Nè uống đi.”

Thiên thấy nó đưa nước thì vui vẻ gật đầu, cầm lấy rồi tu một hơi hết sạch. Nó chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn Thiên, không nghĩ thằng này khát nước dữ vậy, cảm giác tội lỗi lại dâng trào. Thật ra mấy hôm nay mập mạp giúp nó nhiều lắm, từ các công việc nặng nhọc như bưng bê này nọ tới những thứ nhỏ nhặt nhất như dọn dẹp, che nắng. Nói chung, sai cái gì là làm cái đó.

Sau khi uống xong, thằng Thiên trả ly trống cho nó, hai tay giơ lên tiếp tục che nắng mà mặt thì nhăn nhúm hết cả lại. Nó đoán đầu cậu ta hẳn đang rất buốt đây, chưa từng thấy ai chơi ngu như vậy, nước đá mà uống kiểu này không bị đau đầu mới lạ. Phải nói là hạn hán lời với cục mớ di động này. Nó phẩy phẩy tay với cậu ta:

“Thôi khỏi che nữa.”

Thật ra lúc này Thiên cũng đang rất sợ và hối hận vì hành động thiếu tự chủ của mình, không lâu trước đây còn có mấy bạn nữ thẳng thừng chửi cậu là đồ hôi hám, chẳng may Giang cũng ghét cậu như vậy thì sao? Nghĩ tới đây, cậu lập tức rút tay lại rồi lùi ra sau vài bước, lúc chần chẫn bản thân giữ khoảng cách chừng hai mét với Giang thì mới yên tâm. Tất nhiên, cậu cũng không quên giơ nách lên ngửi mấy cái, may quá, không còn hôi nữa.

Giang nhìn hành động và biểu cảm của thằng Thiên mà không nhịn được phải bật cười. Đúng là chịu không thấu mấy thanh niên ngơ ngơ này. Từ lúc ngồi gần Thiên tới giờ nó cũng quen rồi, và lại càng ngày càng thấy thẳng chả đáng yêu. Trông thế chứ hiền lành thánh thiện kinh khủng, lại chịu khó nữa.

Thiên nhe răng cười, tuy nói khuôn mặt cậu ta rất nhiều thịt nhưng lại có hai điểm đặc biệt, đó là trắng và ít mụn. Nụ cười của cậu ta cũng “trong sáng” lắm, nếu không muốn dùng từ hơi ngơ.

Giang đưa một tay vỗ vai Thiên rồi kéo cậu ta đi về phía bóng mát:

“Rồi rồi, vô trong đứng đi, dọn dẹp nhanh còn về.”

Những hành động đơn giản trên khi lọt vào mắt Dương lại trở thành một màn tình cảm trai gái khiến cậu khó chịu. Tuy nhiên, cậu lại không nói không rằng mà ngồi một chỗ bứt cổ. Bứt đến cọng thứ mười mấy thì mấy đứa bạn đang quét rác xung quanh không chịu nổi nữa.

“Mẹ cái thằng, dọn phụ coi, tính ngồi đó làm thiếu phụ thất tình hả gì?”

Dương nghe xong đột nhiên tăng lực tay gạt mạnh nhúm cỏ khiến nó bật gốc, đất cát bắn tung tóe cả lên, cũng vì vậy mà hù cho thanh niên vừa lên tiếng gạt bản cả mình.

“Rồi rồi! Ngồi đó đi! Mày làm thì giờ tui tao dọn cho, được chưa?”

Đúng! Cậu làm trâu làm ngựa mấy hôm nay đã đủ rồi, không muốn làm nữa. Cái con bé này, sao nó có thể thả thính lung tung như vậy? Không phải thích

cậu sao? Thích kiểu gì mà cậu làm quần quật sớm giờ, đầu đầy mồ hôi cũng không quan tâm? Thằng Thiên mới chạy theo đuôi có chút xiu đã bung bê nước uống tận miệng rồi!

Cậu lại nhỏ thêm mấy cọng cỏ cho bỏ tức, làm như mớ cỏ trước mắt là thằng Thiên vậy, thiếu điều bỏ vào mồm nhai nát thôi.

Chỉ khổ cho mấy thanh niên cùng lớp, vừa phải dọn rác vừa phải né “ám khí” bay từ tay Dương ra, sơ suất một cái là đất đầy đầu.

Cô chủ nhiệm đãi cả lớp ăn trái cây ướp lạnh xong, chờ cả lũ nghỉ lấy hơi một lát rồi cho giải tán. Thiên còn phải gom một ít đồ đem về trả cho bố nên ở lại trễ nhất, ngoài ra còn có Ngọc. Thấy Ngọc cứ lăm la lăm lét đứng gần bụi gai, Thiên hơi khó hiểu nhưng không có hỏi.

Vì cả khối chín cắm trại ngay trong sân bóng của trường nên xung quanh cũng có không ít lớp, chỉ là người ta đã làm xong tất cả từ hôm qua nên lúc này vắng hoe à. Cậu hơi sợ ma, vội ôm ba lô lên, trước khi quay đi còn không quên nhìn qua chỗ Ngọc lần nữa. Hình như cô nàng vừa ném cái gì? Mà mặc kệ đi, đâu phải chuyện của cậu đâu. Miếng đất gần sân bóng này mới được mở rộng không lâu, nhà trường chưa kịp san bằng nên còn nhiều bụi cây rậm rạp lắm, tầm mắt cả bọn cắm trại chắc muỗi cắn chết, cậu phải đem theo một chai Chicco* thôi.

*Chicco: Một loại kem chống muỗi khá mắc và xịn:3

Trong buổi com chiều, Giang cứ im lặng mà ăn, mặt mày ủ rũ thiếu sức sống, vô tình tạo áp lực cho Dương.

Hoàng Phi thấy con trai mình tâm trạng không ổn nhưng lại chẳng biết làm sao cho phải, ngày xưa là vợ theo đuôi ông, cho nên ông rất gả mờ trong chuyện này. Ông chỉ biết là chúng nó chưa vào cấp ba, ông không đồng ý cho yêu đương thôi. Nói gì thì chuyện học hành vẫn quan trọng nhất.

“Con ăn xong rồi à.”

Giang dọn dẹp xong lập tức đứng lên, chào cô chủ một tiếng rồi phi thẳng về phòng. Giờ cứ nhìn mặt Dương là nó thấy khó chịu, mà vì lí do gì nó cũng chẳng hiểu nổi nữa. Con gái đúng là sinh vật khó hiểu nhất hành tinh, nó thừa nhận, không cần chứng minh...

Tối đến, khi đánh răng chuẩn bị đi ngủ thì nó mới tá hỏa phát hiện ra vòng tay thằng Dương tặng không còn nữa.

“Đâu rồi ta? Bỏ đâu rồi? Trời ơi! Sao mà ầu quá vậy?”

Nó rửa sơ mặt rồi bắt đầu lục lọi phòng mình với hi vọng nó chỉ bỏ quên vòng tay ở đâu đó. Mất hơn nửa tiếng lật tung tất cả mọi thứ nhưng vẫn không có kết quả, nó bắt đầu sợ, tay vừa run vừa lạnh. Cảm giác thấp thỏm bao trùm tâm hồn nó, giống như nó vừa làm gì đó có lỗi với thằng Dương vậy.

Đây không phải lần đầu nó mất đồ, nhưng vòng tay này là một trong những món quà nó thích nhất, trưa nay nó vẫn còn đeo kia mà? Làm sao đây? Nó đã rất cẩn thận! Trước khi làm việc còn gỡ ra bỏ trong cặp vì sợ dính bẩn nữa! Nhưng vấn đề là tìm trong cặp vẫn không thấy?

Nó nhận ra cứ đi đi lại lại trong phòng không phải cách hay, định bụng lên confession của trường nhờ giúp đỡ. Nhiều người vẫn hơn một người, biết đâu ai đó vô tình lượm được? Mà nghĩ lại, làm vậy chẳng khác nào tự khai cho thằng Dương biết nó làm mất vòng tay?

Cứ thế, suốt đêm đó nó liên tục lăn qua lộn lại trên giường, thử nhấn tin cho mấy đứa bạn để hỏi mà không đứa nào nhìn thấy cả. Nó bực đến không ngủ được, cái ý nghĩ chạy lên trường để tìm đồ thỉnh thoảng lại bật ra trong đầu nhưng bị nó cản rằng ề xuống.

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang làm nó giật mình, rầu rĩ cầm lên thì càng hoảng.

Phi Dương:

Sao nó ngủ được đây? Đang lo muốn chết! Tự dung nhấn tin làm nó giật bắn cả người, đúng là người ta nói cảm có sai, có tật giật mình.

Cầm Giang:

Phi Dương:

Giờ này nửa đêm mà ăn với chả uống! Nó không muốn tăng cân tí nào đâu, đã thấp bé còn tròn ra thì nó sẽ ế đến cuối đời mất.

Cầm Giang:

Phi Dương: <...>

Nó nghĩ bụng gờn tí để thằng Dương không phát hiện ra sự bất thường, đầu nghĩ xong đầu bên kia chỉ gửi lại có ba dấu chấm. Đợi thêm chừng mấy phút, Dương gửi cho nó câu chúc ngủ ngon bằng tiếng Nga.

Phi Dương: <спокойной ночи>

Ồn rồi, ít ra Dương đã chịu nói chuyện bình thường với nó, không còn kì cục như buổi chiều nay nữa. Mỗi lần hai đứa có chuyện, đặc biệt là giận nhau thì Dương hay xỏ tiếng Nga lắm, mặc dù nó chả hiểu gì, toàn đem lên google dịch rồi đoán nghĩa thôi. Nhưng như thế có nghĩa là cậu ta đang ngầm làm

hòa. Nó vui sướng lăn một vòng trên giường, sau đó nhanh tay nhấn lại một câu chúc ngủ ngon rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Được rồi, ngày mai nhất định nó sẽ tìm được thứ cần tìm!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Để tao tìm

Buổi sáng là thời gian thích hợp nhất cho các học sinh chuẩn bị đạo cụ, chính là mấy thứ linh tinh để tối cùng nhau “đẩy” lửa trại ấy mà. Giang vừa hí hục giúp mọi người gom củi, vừa phân tâm ngó xuống đất tìm kiếm, và cũng vì hành động thiếu suy nghĩ này mà suýt nữa bị té dập mặt. May mắn thay Dương kịp thời đỡ nó, tìm nó mém chút là rơi ra ngoài rồi...

“Tìm gì mà chăm chú dữ vậy?”

Nó không vội trả lời Dương mà trước tiên bám tay cậu để đứng thẳng dậy, vừa lăm bắm nam mô nam mô vừa vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình. Nó nghĩ, chẳng nhẽ nói thẳng ra với cậu là nó làm mất vòng tay rồi? Không được đâu. Trước khi hết hi vọng, nó vẫn chưa muốn cho cậu biết sự tình. Vậy nên, nó nói dối.

“Này tao làm rớt tiền.”

“Rớt bao nhiêu?”

Thấy Dương vén tay áo lên chuẩn bị xông pha tìm tiền phụ nó, nó ghen.

“Ặc. Thôi được rồi, có hai ngàn à. Mày làm gì làm đi, khỏi tìm nữa.”

Nó đã nói vậy với mục đích đuổi khéo thằng Dương mà không ngờ thằng này vẫn rất nghiêm túc đáp: “Hai ngàn gửi xe được một ngày rồi còn gì?”

“...”

Đúng là siêu cấp tiết kiệm. Vậy mà mỗi lần đi ăn với nó đều giành trả tiền, con trai đúng là một đám sĩ diện. Bất quá nhờ vậy nên bọn con gái tại nó mới được ăn free.

Ngắn ngủi một lúc, nó đang không biết nói sao với thằng Dương thì Ngọc ở đâu chạy tới, vì điệu trở thành người cứu cánh cho nó luôn. Từ lúc quen biết Ngọc tới giờ, đây là lần đầu tiên nó không bài xích cô nàng mà còn thẳng cấp cô ta lên làm cứu tinh của mình.

“Dương, phụ Ngọc ôm cùi với.”

Ngọc cười tủm tỉm, hai lúm đồng tiền theo đó ẩn hiện trên gò má hồng cực kì đáng yêu. Nó lập tức muốn đi chỗ khác...

“Vậy thôi mày phụ Ngọc đi nha, tao đi đây chút.”

Nó nháy mắt với thằng Dương xong là nhấc chân chuồn lẹ, cơ mà vừa mới xoay người ra sau thì dưới tay chợt nhói.

Dương bóp chặt cổ tay nó, bực mình không biết nên nói gì. Hôm trước cậu mới lo là một chút đã chạy qua chỗ thằng Thiên rồi, hôm nay lại để nó đi nữa thì chẳng phải tạo cơ hội cho thằng kia?

Dương quay sang nói chuyện với Ngọc trong khi vẫn giữ chặt tay nó, cảm giác được da thịt mềm mại nơi bàn tay, cậu hài lòng cười mỉm. Ít ra thằng Thiên chưa dám động tay động chân vào người của cậu.

“Giờ Dương bận rồi, Ngọc ra nhờ người khác nha.”

Nói xong, cậu chợt ngoắc tay với một thanh niên vừa đi ngang qua họ.

“Ê quý, tao nhờ chút. Lại ôm cùi giùm Ngọc nè.”

Anh bạn kia vừa nghe tới Ngọc - người đẹp của lớp, là hớn hờ chạy lại phía này liền. Dương bỏ lại hai chữ “vậy nha” rồi kéo cái người này giờ đang vung vẩy tay chân bên cạnh rồi đi, mặc cho Ngọc cứng đờ ra đó. Cậu nào đâu quan tâm Ngọc là hot girl hot face gì gì, thời đại này, ngoại hình đúng là một yếu tố quan trọng trong chuyện tình cảm, nhưng không phải là tất cả. Duyên dáng, dịu dàng lại xinh đẹp quá mức, cậu nâng niu không nổi. Huống chi cậu chỉ thích mấy đứa bé bé trắng trắng dễ bắt nạt?

“Dươngggg à! Dươngggg ới! Mày bỏ ra coi, tao cần bây giờ?”

Giang dùng sức muốn rút tay về nhưng mà nhận ra mình quá bất lực. Thằng này chơi thể thao nhiều nên khỏe kinh khủng! Nó còn bận tìm vòng tay mà, huhu thằng này lại lên con gì vậy? Nó ngờ ngác bị Dương lôi tuốt ra chỗ ghế đá dưới gốc cây xà cừ rồi mới được thả lỏng tay. Cậu hít một hơi thật sâu, cảm xúc nơi đáy mắt như ngọn lửa xanh đang âm ỉ từng hồi.

Nó nhìn, rồi chợt thần thờ. Mấy chiếc lá rời cành bị gió cuốn bay, lảo đảo vút ngang qua tầm mắt nó, nửa hờ nửa kín che đi cái vẻ đẹp trời cho của cậu.

Dưới ánh nắng nhạt nhòa, bóng cả hai in trên thảm cỏ xanh mướt. Dương đưa tay chỉ vào trán nó, phun một tràng dài:

“Tao mệt rồi nha, hiện tại tao không hề thích con Ngọc hay bất kì đứa con gái nào khác. Mà là bạn chí cốt kiên trì kỉ của tao, trách nhiệm của mày là bảo vệ tao - một thiếu niên đẹp trai yếu đuối, khỏi đám lang sói xung. Mày mò mắt rồi à? Gần đây không thấy chúng nó thay phiên cầu xé tao sao? Hồi trước chẳng phải hiền ngang lắm? Gặp ai lại gần tao cũng phi ra đánh dấu chủ quyền?”

Nó càng nghe Dương nói, môi dưới càng chề ra. Vừa mới liếc mắt một cái đã bị cậu vò rồi cả mớ tóc.

“Chề môi cái gì? Tao nói thật chứ không phải đang giỡn. Ờ? Còn cười nữa chứ? Mày cười cái gì?”

Dương vòng một tay kẹp cổ Giang, tay kia thì bóp hai cái má phúng phính của nó.

“Nghe chưa đấy?”

Cái mùi hương tựa tựa trà thảo mộc trên người Dương cứ vờn quanh mũi nó, dễ chịu quá. Nó khịt mũi, trong lòng vừa hạnh phúc vừa buồn cười. Cứ tiếp tục thế này, nó sẽ không chịu được mà tỏ tình với thằng Dương mất. Con gái mà, chỉ có một mong ước nhỏ nhoi thôi. Chính là dành cả tuổi thanh xuân ở bên cạnh người mình thích, dù là âm thầm hay trực tiếp theo đuổi. Nó thích cảm giác được nhìn Dương ở khoảng cách gần thế này, nó muốn được đan tay vào mái tóc vàng mướt của cậu, nói cho cậu biết nó thích cậu. Nhưng mà ba chữ đơn giản “tao thích mày” trên thực tế khó nói thế nào, có lẽ ai cũng biết. Thật ra làm bạn thân cũng tốt lắm...

Hai má bị bóp, cộng thêm tâm trạng không ổn định nên giọng nó có phần biến dạng.

“Kao... iết... ời.”

“Biết rồi thì tốt.”

Dương chợt thấy có người nhìn về phía này nên nhanh chóng rút tay về. Giang nhân cơ hội đó định chuẩn bị, nhưng lần thứ hai bị Dương giữ lại, lần này cậu chụp lấy cổ áo nó mới đau. Người gì mới vài phút trước còn dịu dàng mà bây giờ đã hoàn toàn thay đổi thế này? Thô lỗ dã man!

“Giờ đó? Tao hứa rồi mà, giờ tao còn có việc!” Lúc này trời đã tan bớt nắng, ước chừng cũng không còn bao nhiêu thời gian là các lớp sẽ bày hàng ra bán. Mà khi đó nó bận lắm, thế là nó bắt đầu sốt ruột.

Dương không trả lời mà ngón cái vuốt vuốt cổ tay nó, động tác chậm chậm này làm tim nó đập thình thịch. Chết rồi! Chẳng lẽ...? Và đúng như những gì nó nghĩ, cậu ta phát hiện!

“Vòng tay đâu rồi?”

Nó nghe cậu hỏi thì hơi run một tí, có điều mở miệng nói xạo mà mặt tỉnh bơ là nghề của nó.

“Để ở nhà rồi.”

“Thật à?”

“À, ừ...”

“Cho mày nói lại.”

“...”

Dương bắt đầu nhăn nhó vì nó cứ áp ứng: “Rót mắt rồi phải không?”

Nó im lặng gật đầu rồi bày ra vẻ mặt hồi lỗi nhìn Dương, hai mắt long lanh long lanh, thiếu điều mọc thêm một cái đuôi ngoắc ngoắc nữa là thành cún con bị bỏ rơi luôn.

Trước cái thái độ thêm ăn dặm của nó, Dương chỉ thờ dài. Tuy cậu hơi buồn một chút nhưng cũng không đến mức ăn tươi nuốt sống nó mà?

“Sao không nói sớm để tao tìm phụ cho?”

“Sợ mày giận...”

Nó trả lời không thêm suy nghĩ, bởi nó sợ Dương giận thật. Nó còn thấy bức bản thân vì cái tính đàng trí hay quên trước quên sau đây!

Dương thấy Giang xì mặt thì hạ giọng an ủi, cùng lúc đó bóp mở nó lại không cho nó nói chuyện.

“Đi về phụ tụi kia đi, tao tìm cho. Không nói nhiều, không nhưng nhị gì hết. Mất một cái vòng thôi mà, còn người ở đây thì muốn tặng bao nhiêu chẳng được?”

Giang biết có nói gì cũng không thay đổi được quyết định của thằng Dương nên ngoan ngoãn về bày hàng ra bán, coi như kiếm thêm chút tiền lẻ cho lớp. Từ lúc Dương biết chuyện đến lúc chiều tà, cậu cứ đi đi lại lại suốt.

“Thằng này bị gì vậy ta? Cứ đi vòng vòng riết như điên ý.” Một anh bạn đến mua cà phê đứng trước cổng trại cất giọng trêu đùa, cả bọn phía sau cũng hòa theo cười ha hả.

Nó đứng bên trong đang định cho đường vào ly cà phê thì khựng lại, sau đó liếc mắt nhìn cả đám. Một muống, hai muống, ba muống... sáu muống. Nhỏ Trinh ở cạnh thấy thế liền dùng khuỷu tay húc mạnh vào hông nó một cái, nói nhỏ:

“Mày pha kiểu gì đấy Giang?”

Nó cười cười, vừa xoa hông vừa khuấy cà phê: “Thì pha như bình thường.”

Nhỏ Trinh không hiểu gì tuốt, cầm mấy ly cà phê Giang đưa rồi đem giao cho người ta mà lòng thầm nghĩ, mớ này có tới nửa ly là đường thì phải. Lỡ bị mất vốn thì coi như nhỏ không biết gì đâu nhé.

Nó không nghĩ nhiều như con bạn, chỉ cảm thấy đường nhiều khuấy lâu tan quá, mỗi cà tay. Lần sau nhất định nó sẽ đem một hũ muối ớt theo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chỉ thả thính mình mà!

Nắng đã tắt dần, học sinh các khối bắt đầu lục tục kéo nhau về nhà tắm rửa, bởi nhà vệ sinh của trường thật sự không đủ sức chứa cho hơn mấy trăm người, nếu cả bọn xếp hàng thì chắc cũng đến khuya hoặc mai mới tới lượt của mình. Chưa kể trong thời gian này bảng quang của mấy kẻ đang “mắc nhỏ” có thể sẽ không chịu được mà bể cái búp, hi sinh oanh liệt.

Giang dù muốn ở lại thêm chút nữa để tìm đồ phụ thằng Dương nhưng không thể, bởi vì người ngợm nó lúc này đã sắp bốc mùi rồi. Cậu ta có về quyết tâm tìm cho bằng được cái vòng nên nó đành lững thững đi về.

Đội đến lúc nó quay lại trường đã là sáu giờ hơn. Tiếng các lớp thử nhạc xập xình vang lên không ngừng, nó nghe mà đau cả đầu, từ nhạc Trịnh, nhạc Hàn, nhạc Nhật đến nhạc u Mỹ, đủ thứ âm thanh liên tục đan hòa vào nhau, loạn xạ cả lên.

Từ xa, nó đã nhìn thấy Dương đang ngồi ôm đàn ghita ở chỗ ghế đá. Cậu mặc quần short và áo thun sọc tay lửng, đơn giản nhưng đẹp, đúng style nó thích. Hồi nào đến giờ ai cũng luôn nói người đẹp vì lụa, nhưng áp dụng lên người thằng Dương thì ngược lại, lụa đẹp vì người.

Giang lon ton chạy lại chỗ thằng bạn, trong lòng cảm thấy thật may mắn vì không có ai làm phiền hai đứa.

Dương thấy nó đi về phía mình nên nhẹ nhàng đặt cây đàn sang một bên, sau đó xòe lòng bàn tay ra trước mặt nó.

“Tay.”

Giang gần như phản xạ có điều kiện mà làm theo lời Dương, không chần chừ chút nào đưa tay cho cậu. Trong lòng lại nghĩ “cậu ta tưởng nó là cún con đấy à?”

Dưới ánh đèn lờ lờ mờ ảo, nó chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đang ánh lên nét dịu dàng của Dương. Bàn tay lạnh lạnh thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nó, nó lập tức nín thở.

“Sau này giữ kĩ, còn làm mất nữa thì đừng trách sao nước biển lại mặn, biết chưa?”

Dương vừa nói vừa móc trong túi ra một chiếc vòng tay, thì ra cậu ta tìm được rồi? Nó nhìn chăm chăm vào tay mình, chợt có cảm giác hai mắt nóng nóng như sắp khóc đến nơi. Đây là thứ làm nó mất ăn mất ngủ cả ngày hôm nay đó.

m thanh trầm thấp của một đứa con trai vừa vỡ giọng thật tình rất quyến rũ. Nó cắn chặt răng để không phát ra âm thanh khụt khịt, rồi nghèn nghẹn nhìn cậu buộc lại vòng tay cho nó.

“Không phải cảm động làm gì, thằng Thiên chỉ chỗ cho tao tìm. Có cảm ơn thì cảm ơn nó đi.”

Giang đang rung rung nước mắt muốn nói lời cảm ơn thì bị Dương tạt cho một gáo nước lạnh. Cố gắng kiềm chế cái cảm giác khó hiểu trong lòng xuống, nó hỏi:

“Sao thằng Thiên biết tao làm rớt ở đâu?”

Dương im lặng một lúc rồi có phần luyến tiếc buông tay nó ra, nhún vai tỏ vẻ không biết nguyên nhân.

Nó nhìn Dương như vậy cũng chẳng muốn hỏi thêm cái gì. Thánh kín tiếng! Ai mà cạy được bí mật từ miệng thằng này chắc trời sập mất rồi, à không, tận thế luôn ấy chứ. Nó vô thức sờ lên vòng tay, cả người lâng lâng. Đây chính xác là cảm giác phoi phoi khi tìm lại được thứ đã mất nè~~

“Tao phải đệm đàn cho Ngọc, mày có ra xem không?” Dương đem đàn nhét trở lại túi, vừa thu dọn vừa hỏi nó.

“Đi!”

Nó vừa nghe Dương nói là gật đầu cái rụp. Việc cậu đệm đàn cho ai đâu có quan trọng? Nó đi ngắm trai mà, không phải ngắm mấy thím ca sĩ ăn diện lòe loẹt như mấy con ”bom bom” sặc sỡ đâu.

Nó cười toe toét nhìn Dương. Lúc cậu xách ghita vác lên vai thì tay áo hơi rút lên, nó vừa vắn nhìn thấy mấy vết cào trên bắp tay của cậu đang rướm máu.

“Tay mày sao vậy?”

Nó toan chụp tay Dương nhưng cậu bắt ngờ né sang một bên, về mặt lúc đó hơi căng thẳng.

“Kệ đi. Bị gai cào tí thôi.”

“...”

Giang nhìn hai tay mình đang giờ ra giữa không trung, mắc cỡ rút lại.

“Ừ. Thôi đàn xong rồi cho tao xem cũng được. Dù sao... cũng cảm ơn mày vụ vòng tay.”

Nó cười gượng, cứ có cảm giác Dương dường như đang giấu diếm điều gì. Ban nãy nó hỏi vụ vòng tay cậu ta cũng lấp lửng, xong rồi đá sang chuyện khác luôn. Được lắm! Hàng xóm thân thiết hơn chục năm, nó có bao nhiêu tật xấu tính xấu cậu ta đều biết, bao nhiêu bí mật kinh thiên động địa nó đều nói với cậu ta! Vậy mà có tí chuyện này cũng muốn ếm nhem đi?

Đã là con người thì tuyệt đối sẽ có tính tò mò, đặc biệt là về những chuyện liên quan tới mình. Cho nên khi Dương đang còn bận ngồi trên sân khấu hưởng thụ sự hâm mộ cuồng nhiệt của các bạn nữ, nó đã tra khảo qua thằng Thiên. Nhưng mà hôm nay thằng Thiên cũng học theo ai kia hay sao ấy? Nó hỏi rất cả cổ họng cũng chẳng moi được tí thông tin nào, cuối cùng đành nói cảm ơn cậu ta. Thứ duy nhất nó biết là Dương và Thiên đã phải chui vô bụi lùm đầy gai để tìm vòng tay cho nó. Tự dưng nó có cảm giác mình như mấy con bánh bèo vô dụng vậy...

Tuy lúc đó có chút buồn bực và hụt hẫng nhưng nó vẫn cố kiềm nén, bởi quan trọng hơn hết là phải dành thời gian hòa mình vào đám đông trước mặt, cùng nhau hét thật to tên người nó thích đã.

Tất nhiên, Ngọc cũng được đám con trai trợ thanh rất dữ dội. Nó thừa nhận cô nàng hát rất hay, giọng cao và trong, kỹ thuật điêu luyện. Cả hai người đứng cạnh nhau chẳng khác nào kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vừa lứa, nó thấy vậy, nó hiểu hết chứ.

Nhưng... nó vẫn thích thằng Dương, thích rất nhiều.

Thiên đứng sau lưng nó, cứ đứng như thế mà không nói lời nào cả.

Bài hát cuối cùng kết thúc cũng là lúc mở màn cho thứ học sinh chờ đợi suốt đêm nay: lửa trại.

Học sinh chen nhau đứng vòng quanh đồng gỗ lớn mà thầy cô đã chuẩn bị. Tất cả các tế bào trên cơ thể nó đều như đang gào thét, hưng phấn. Lần đầu tiên được cắm trại mà, nên nó vui lắm. Nó đưa mắt tìm kiếm hình bóng thằng Dương trong đám đông, nhưng đèn lúc này đã tắt để nổi lửa, nó lạc giữa biển người mất rồi!!!! Cứu mạng!

Những đứa nhỏ con như nó mới hiểu được quá trình chen lấn cực khổ đến nhường nào, ngay lúc nó sắp ngất thờ đến nơi thì một bàn tay to chụp lên vai nó.

Nó hớn hờ quay mặt lại, sau đó không khỏi thất vọng.

“Thiên hả?”

“Ừa, tui nè.”

Thôi thì... gặp người quen giữa đám đông xa lạ cũng là may mắn rồi.

Ánh lửa đột nhiên bùng lên ở một gốc cây làm nó giật mình, sau đó nhanh như chớp lặn qua một gốc cây khác, chạy vòng trên đỉnh đầu bọn nó, sáng bùng. Tiếng ồ ồ vang lên liên tục biểu hiện sự ngạc nhiên của các học sinh. Cuối cùng, ánh lửa trượt dài theo một sợi dây dẫn rồi chạy xuống giữa đồng gỗ lớn. Khuôn mặt nó theo đó cũng bùng sáng lên, nó ngây ngất mở to mắt.

Đột nhiên, Thiên trở tay nắm cổ tay nó, không thông báo trước mà kéo nó chạy đi. Nó giật mình nhận ra đám đồng đang cùng nhau chạy vòng quanh đồng lửa lớn kia, cười đùa vui vẻ vô cùng.

“Giang đi theo tui nè.”

“À, hả?”

Nó vừa chạy theo bước chân Thiên, vừa ngoái đầu nhìn quanh, vẫn cố tìm thẳng Dương cho bằng được. Thậm chí còn suýt làm rơi dép vì có ai đó đạp trúng chân nó.

Thầy bắt cho bọn nó một bài hát, cả bọn hú hét theo, vẫn đang bận rộn đi vòng vòng đồng lửa lớn.

Thiên đang hát đang vui thì chợt dừng lại làm nó không phản ứng kịp, xem tí nữa đập mặt vô lưng cậu ta.

Nó ló đầu ra dòm, thấy thiếu niên tóc vàng đang nhăn nhó nhìn nó, rồi đưa tay ngoắc ngoắc.

“Qua đây.”

Gần như trong chớp mắt, nó đã cảm nhận được vòng tay của Thiên siết chặt lại, sau đó nhanh chóng nói lỏng ra.

Nó mím môi, từ từ đi lướt qua Thiên, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng.

“Xin lỗi ông nha. Tui đi với thẳng Dương đây.”

Nó còn chưa đi được ba bước, Dương đã vụt lên trước cầm tay nó rồi hỏi:

“Mệt chưa?”

Dương nhìn nó chăm chăm làm nó vô thức gật đầu. Cậu thờ dãi rồi đưa một tay chặn mấy người đang lao ầm ầm về phía này, một tay kéo nó chui ra ngoài. Lúc hai đứa thoát khỏi “vùng nguy hiểm” thì đầu tóc đã rối bù. À, hình như tóc nó rối từ lúc bị đẩy tới đẩy lui trong đó cơ.

Điều hòa hơi thở xong, Dương mới từ tốn đưa tay vuốt lại tóc cho nó.

“Sao không chờ tao xuống mà chui vào trong đó rồi?”

Giang vừa kéo mấy sợi tóc rối vừa bực mình nói:

“Mày hát xong chui vô cánh gà làm cái quỷ gì ai biết? Lâu quá mà.”

Dương sờ sờ đầu mũi, có tí ngượng: “À...”

Cậu đâu biết Ngọc lại lên cơn gì, cứ bảo có chuyện muốn nói rồi nhây nhây đến tận lúc người ta tắt đèn. Thật ra con trai cũng rất nhạy cảm, cậu thừa biết Ngọc thích mình. Chẳng qua cái thích này hơi hột như lúc người ta đối bụng, ăn gì cũng cảm thấy ngon miệng ấy. Nhưng lúc nó rồi sẽ ngán, sẽ chán ngấy luôn cho xem. Cái Ngọc cần là một chút nổi tiếng, một chút tự hào khi cura được cậu, chứ không phải tình cảm của cậu. Con nít mà, rất dễ xiêu lòng trước những anh chàng trông hơi bánh một tí.

Cậu nhìn Giang, thấy nó đang liếc mình rồi cằn nhằn như bà cô già:

“Tại mày đi lung tung, đồng như này sao tao tìm được? Tao quăng điện thoại cho con Trinh giữ rồi.”

Dương dừng động tác vuốt tóc cho nó, cứ vậy mà cầm lộn tóc dài ngang vai của nó đùa nghịch. Cái không khí ồn ào xung quanh cũng không ảnh hưởng tới hai đứa chút nào. Cậu nghiêm mặt nhìn nó:

“Thật ra tao không thích mày đi với thẳng khác. Đặc biệt là thẳng Thiên.”

Thịch.

Dường như nó nghe thấy tiếng tim mình chệch nhịp, ảo tưởng là rất không ổn, nhưng nó vẫn không kiềm được mà hỏi:

“Mày đang thả thính tao đấy à?”

“Ừ.”

Dương chột cười, nụ cười dịu dàng như làm tan chảy trái tim nó, từng chút một in sâu vào trong tâm trí nó.

Cậu khẽ nháy mắt, nói một câu khiến đầu óc nó trong phút chốc đảo lộn.

“Tao chỉ thả thính mình mày thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tổ tình không thành còn gặp ma!

T-t-thằng này đang nói giỡn đúng không? Hình như lỗ tai nó có vấn đề rồi. Hoặc là... thần kinh chập mạch đầu đó nên sinh ra ảo giác? Hu hu... Trường hợp xấu hơn, có lẽ thằng Dương lại trêu nó nữa. Nó mím chặt môi mà cơ mặt run run như sắp khóc. Thật tình điên rồi mới vì câu nói này mà cảm động.

Phát hiện thằng Dương cứ nhìn nó chằm chằm làm nó thờ không nổi, phải quay mặt sang một bên, giả vờ như đang ngắm lửa trại. Dù phía đó mọi người có la hét ầm ĩ cỡ nào, nó vẫn nghe được tiếng tim mình đang đập bùm bụp trong lồng ngực, cả tiếng hít thở đều đều của cậu bên tai nữa. Hai đứa... gần quá!

Không biết từ lúc nào, thiếu niên cao lớn trước mặt đã rút ngắn khoảng cách với nó, chỉ cách chừng hai mươi xen-ti-mét. Giống như là sấm sét giữa trời quang, nó sợ hết hồn, vô thức lùi lại một bước. Dương cười, cũng tiến lên một bước.

Rồi đột nhiên, Dương cúi người ôm trọn lấy thân hình nhỏ bé của nó, thật nhẹ nhàng. Khoảnh khắc ấy, cậu gần như không kiểm soát được hành động của mình. Cánh tay đang đặt sau gáy Giang hơi run lên, cậu nhắm mắt rồi hít một hơi thật sâu. Giờ chưa phải lúc, cậu đã hứa với chú Tư không được yêu đương bậy bạ trước khi vào cấp ba, đúng chứ? Nhưng mà phải công nhận cái cảm giác mềm mềm trong ngực làm cậu không nở buông nó ra. Mùi sunilk tím trên tóc nó thật sự rất đặc biệt, rất riêng.

Giang bị tấn công bất ngờ nên cũng ngỡ ngàng, cứ để Dương ôm như vậy một lúc lâu mà không nhúc nhích. Màn tiếp theo có phải là tỏ tình không? Giống như trong phim truyền hình Hàn Quốc? Hồi nhỏ giờ cũng ôm nhau lăn lộn, cào cấu đủ kiểu rồi, nhưng chưa bao giờ cậu ta thật sự nghiêm túc như lúc này. Nó lấy hai tay úp lên mặt mình, lỗ tai vì ngại mà từ từ ửng đỏ.

Đang lúc nó tưởng tượng linh tinh cả lên thì ai ngờ Dương lại dùng sức vỗ bôm bốp lên lưng và đầu nó. Đau thấu trời xanh! Giọng cậu rõ thềm đánh:

“Ôi coi con cún nhỏ đang đóp thính nè. Thương ghê chưa.”

Vừa nghe xong câu nói đó, tâm trạng vui vẻ và chờ mong của nó chột bay biến, trong chớp mắt chuyển sang chế độ nguy hiểm.

“Mày giỡn mặt à?”

Giang gằn giọng, cố gắng kiềm chế chính mình để không há mồm đóp cho thằng Dương một phát. Bởi vì nó đang úp mặt vô ngực cậu ta, nên nó mà cắn người thì chắc chắn sẽ cắn trúng bộ phận nhạy cảm nhất - đzú. Tự trọng! Giang à, mày phải có lòng tự trọng!

Ngoài bố mẹ ra, không ai hiểu rõ tính tình nó bằng Dương. Cậu vừa nghe ra mùi giận dữ từ trên người cô bạn thân là thành thật giờ hai tay lên trời liền, sau đó lúng túng đáp:

“Đầu hàng, tao đầu hàng! Đừng cắn!”

Tuy ngoài mặt thì nó làm như bức mình giờ giờ nắm tay lên trước mặt cậu, nhưng trong lòng lại sung sướng muốn phi lên mây luôn.

Dư âm vẫn còn đó, cảm xúc của nó vẫn đang chìm trong cái ôm ấm áp của Dương. Bây giờ nó đã có thêm chút lòng tin vào việc thằng Dương thích nó rồi. Bởi vì sao chưa dám khẳng định? Vì đám thanh niên thời nay là một lũ chuyên cư xử tốt với tất cả mọi cô gái chứ sao! Giống như một con nhện độc giăng tơ lung tung khắp nơi vậy, chỉ chờ con mồi sa bẫy là nhảy ra ăn thịt ngay. Nói không chừng nó cũng là một trong số những nạn nhân bé nhỏ xấu số đó. Hoa càng đẹp càng độc, nhện càng nhiều màu sắc và sặc sỡ thì càng phải đề phòng.

Nó sờ sờ hai má đang nóng bừng của mình, cảm thấy bất lực quá. Chỉ cần một cử động nhỏ của Dương cũng đủ làm nó mơ tưởng lung tung beng rồi. Liệu... nó có nên nhân cơ hội này tỏ tình luôn không?

Đôi mắt đen láy khẽ nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp như tạc khiến bao đứa thèm thuồng của thằng Dương. Xem đi, mắt sâu hút hồn, mũi cao thẳng và nhỏ gọn chẳng khác gì đi phẫu thuật thẩm mỹ, môi thì hồng hào không cần son phấn. Trước đây nhỏ Trinh khăng khăng Dương là gay nó còn chẳng tin, nhưng giờ nhìn kĩ cũng có khả năng lắm. Nó không kì thị, ngược lại cảm thấy họ rất vui tính và dễ gần, nhưng không ai mong crush của mình cũng thích con trai cả. Nếu thật vậy thì cơ hội của nó sẽ chạy ngược về số không còn gì?

Nó hít một hơi đầy, cố gắng kiềm chế cho mình bớt run. Vậy mà vẫn sợ câu trả lời của Dương sẽ tổn thương nó. Thậm chí lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi, nó vẫn muốn đem thứ tình cảm sâu kín trong lòng phơi bày cho cậu ta thấy. Đã thích lâu như vậy rồi còn giấu làm gì?

Giang cứ đứng đực ra đó suốt hai phút đồng hồ, rồi mới hành động.

“Đương này, tao...”

“Suýt!”

Nó còn chưa nói hết câu đã bị Dương chặn miệng, cậu đặt ngón trỏ trước môi làm động tác giữ im lặng rồi cười bảo:

“Tao biết mày định nói gì, nhưng tụi mình còn nhỏ lắm. Hôn nữa...”

Dương đang nói chợt thấy cô nàng xoay người, một tay giơ lên trước mặt cậu như muốn chặn ngang câu nói.

“Dừng!”

Giang mím môi, thở dài một hơi, sau đó đi nhanh về phía trại, cuối cùng từ đi chậm chậm chuyển sang vắt giò lên cổ mà chạy.

Chờ đến lúc Dương phản ứng lại, Giang đã cách xa cả mấy mét, nhỏ chạy tới chỗ bậc thang đột nhiên loạng choạng suýt vấp ngã làm cậu sợ hết hồn. Trời đất! Cậu còn chưa kịp giải thích! Kiểu gì cô nàng cũng nghĩ là cậu từ chối khéo nên mới... Dương lớn chừng này đã đi guốc trong bụng nó ra bao nhiêu lần, còn chưa hiểu nó sao? Cậu nhanh chóng đuổi theo, do chênh lệch chiều cao nên cậu chỉ cần tăng tốc một chút đã bắt được cổ tay cô nàng, thiết tình khó khăn lắm mới dừng lại được. Hai đứa mà chạy nhanh chút nữa chắc ôm nhau lăn ra đo đất mất rồi.

“Từ từ đã. Sao lại chạy?”

Giang nghe cậu nói xong không trả lời mà đứng đó thờ dốc, ngay cả mặt cũng chẳng thèm quay lại. Cậu cảm nhận được sự run rẩy của Giang..

“Tao đau bụng.” Giọng Giang không giống bình thường, nghe như là đang nghẹn.

Dương bực mình túm vai Giang, xoay người cô nàng lại.

“Đau bụng thật à?”

Tưởng cô nàng sẽ khóc chứ? Nhưng không, chỉ là sắc mặt hơi tái một chút.

Giang thì lúc này khổ không biết để đâu cho hết! Đau bụng quá! Hình như... hình như bà đi đến thăm! Dâu mùa này rụng sớm? Đúng là thăm của thăm. Dù sao nó cũng khá trâu bò, nên sợ thì sợ chứ có bị từ chối cũng không đến mức giận dỗi khóc lóc đâu. Chẳng qua, nó đang đứng thì thấy bên dưới... có gì đó không ổn.

“Dù tao với mày cực kì thân thiết nhưng nói ra lời này tao vẫn rất ngại! Mày đi xin băng vệ sinh giúp tao được không?”

Dương chớp mắt liên tục, gần như không tin vào tai mình. Bảo cậu vác khuôn mặt đẹp trai này đi... xin... cái đó đó? Chẳng thà bảo cậu nhảy sông tự vẫn còn hơn! Nhưng nhìn Giang như sắp khóc, cậu không thể làm gì khác...

“Coi như tao mắc nợ mày. Về trại chờ đi.”

Ông trời đúng là thích trêu ngươi người khác, trong lúc không khí lãng mạn bay đầy đầu như vậy mà nó đến tháng sao? Tại sao? Sao lại đối xử với nó như vậy chứ? Uhuhu... Mà lúc này, suýt nữa nó đã tỏ tình với thằng Dương rồi!

Nó nhìn Dương cuống cuống chạy ra cổng, nghĩ chắc cậu ta đi mua luôn rồi. Trong phim thấy cảnh này cũng nhiều, nhưng lúc xảy ra với nó, nó mới hiểu ra... Ôi giờ ả, bình thường muốn chết. Chỉ tội cho thằng Dương, chẳng may gặp người quen chắc cậu ta độn thổ vì xấu hổ luôn quá.

Bụng lại chợt quặn lên khiến nó rít một hơi rõ to. Không ổn rồi, nó không chờ thằng Dương về kịp! Chạy trước tính sau vậy~ Nó ôm bụng vọt vào nhà vệ sinh nữ, sau đó... sau đó một mình ngồi trong nhà vệ sinh hơi hám để chờ anh hùng cứu mạng. Nói thật, nhà vệ sinh của trường ban đêm rùng rợn còn hơn nhà ma ấy. Nếu không phải cấp bách, nó sẽ có cho tiền nó cũng chẳng chui vào đâu. Vừa hơi vừa vắng! Cái tiếng nước nhỏ giọt bên ngoài làm da gà của nó nổi lên cục cục.

Muối bắt đầu vo ve bên chân và mông nó, nó bắt lực ngồi gãi như lên đồng. Dương ơi, mày mau về, tao sắp thành bộ xương khô vì mất máu rồiiiiiii!

Đang lúc vừa sợ vừa lo, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân khe khẽ. Nó mừng thầm, không nghĩ thằng Dương đi nhanh như vậy. Len lén mở cửa ra, một bóng trắng thướt tha xuất hiện trước mắt nó.

“Aaaaaa! Trời ơi! A bu lu xu ba la mi na! Ruanzncuow.... Nam mô!

Thật ra nó sợ đến mức tay chân run cầm cập, cơ miệng cũng cứng ngắt, làm gì mà la nổi chứ? Nó chỉ hét lên trong lòng thôi! Thằng chó kia! Tao mà có mệnh hệ gì tao nhất định không tha cho mày! Hu hu... Đáng sợ quá!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tao thích

Từ bé đến lớn nó đều nổi danh là rất gan lì, nhưng nói thật, nó sợ nhất những thứ ma quỷ gì gì đó mà khoa học không thể chứng minh được. Mặt nó lúc này tái mét, tay thì run cầm cập. Nếu được, nó rất muốn ngã ra xỉu tại chỗ...

Ngay khi cái bóng trắng kia cất lên tiếng nức nở rùng rợn lại đây ai oán, nó lập tức nổi da gà, vội niệm phật trong lòng. Biến đi! Làm ơn biến đi! Đừng hù nó! Nó run đến mức lăm bả ra tiếng mà không hay biết.

“Ai đó?”

Thứ kia đột nhiên xoay mặt về phía này, làn da trắng và tái nhợt như xác chết. Trời ơi! Giang đứng tim, sau đó hét lên thật to:

“Mẹ nó tao còn tưởng ma! Mà điên rồi hả Huyền?”

Cô nàng sững lại vì tiếng hét của Giang, sau đó đột nhiên bật khóc nức nở, mascara chảy dài trên hai má, nhìn còn gớm hơn lúc đầu nữa.

Nó vỗ ngực mấy cái để bình tĩnh lại, tạm bỏ qua cô nàng giả ma giả quỷ kia mà chạy ra ngoài. À thì, nó nghe tiếng thằng Dương gọi ấy mà. Lấy cái bọc nhỏ màu đen trên tay Dương xong, nhìn hai lỗ tai cậu đỏ ửng, nó lên cười.

“Cảm ơn mày nha. Mày đi trước đi.”

Sau khi nó xử lí “bà di” xong rồi, Huyền vẫn còn đang đau khổ vật vã trong nhà vệ sinh. Nó hỏi thăm mới biết, té ra Huyền muốn nói lại tình xưa với Thế Huy nhưng bị từ chối một cách thô thảm. Xem bên ngoài cô nàng mạnh mẽ, hừ đốn vậy thôi, chứ tiếp xúc rồi sẽ thấy một con người hoàn toàn khác: đánh đá nhưng lại mỏng manh khó ngờ.

Huyền vừa lau nước mắt vừa nói:

“Tao nói không làm người yêu thì quay về làm bạn cũng được, nhưng mà Huy không chịu. Biết vậy hồi đó tao không quen Huy đâu.”

Giang nghe xong, tâm trạng cũng chùng xuống ít nhiều. Thì ra hai đứa này là từ tình bạn đi lên tình yêu, rồi sau khi chia tay thì chẳng thèm nhìn mặt nhau nữa. Nó tiến tới an ủi Huyền, còn tốt bụng đưa cô nàng về tận lớp.

“Sau này làm ơn đừng có mặc đồ trắng rồi chui vô nhà vệ sinh giữa đêm nửa nha. Nghĩ lại tao còn nổi da gà đây...”

Huyền khóc đến sưng đỏ hai mắt, trông rất đáng thương. Dù trước đây hai đứa như kẻ thù không đội trời chung, gặp đâu chửi nhau ở đó, nhưng cũng chỉ do hiểu lầm thôi nên lần này nó khá thông cảm với Huyền.

Lũng thưng trở về trại, trong đầu nó liên tục vang lên câu nói của Huyền. Làm người yêu rồi sẽ không làm bạn được nữa. Nó biết chứ, cái này ai mà chẳng hiểu rõ...

Đêm đó đám trẻ quây đến gần sáng. Đứa thì đánh bài, đứa kể chuyện ma, đứa chơi nhảy sạp, rồi kéo loa theo, bật karaoke lên hát... Đầu óc nó quay cuồng, đánh chui vào trong góc nằm. Cứ thế, đang mơ mơ màng màng thì chúng bạn đột nhiên hú hét âm ỉ cả lên. Rồi, mở nhạc dance quẩy nữa rồi. Trời ạ...

Nó híp mắt, nhẹ nhàng gấn tai nghe vào rồi cố ngủ một giấc, nhưng bụng cứ căng căng kiểu gì, khó chịu lắm.

Dương mất tích cả buổi, chắc hẳn đang bị vây quanh bởi các em lớp dưới đây mà. Nghĩ lại, làm bạn với nhau cũng ổn, ít ra Dương quan tâm nó hơn những người bạn khác. Không thể làm gì hơn ngoài việc lẳng lặng dõi theo cậu ta. Âm ức thật...

Nó úp mặt xuống gối, rên hừ hừ. Ai da, bảo sao gần đây nó cứ có cảm giác đau lưng!

Dương lòng vòng suốt buổi, bị cả đám đẩy đi chơi hết cái này đến cái kia. Sau khi nhảy sạp xong là cậu tìm cách chạy về trại liền. Thấy một đám đồng nhảy nhót quên trời quên đất trước cổng trại, cậu chỉ có thể cầm nín, len lén vòng ra phía sau, thôi thì cứ đi đường tắt vậy. Hàng rào quanh trại làm từ mấy sợi dây kim tuyến quấn quanh cột tre, cao chỉ chừng nửa mét, cậu bước chân một cái là qua.

Đám con gái có vẻ đã mệt nên đều nằm bẹp ra đó mà tâm sự, thấy Dương chui vào, nhỏ Trinh nhanh nhẩu ngoắc tay.

“Ê, góc này, người yêu mày nằm trong góc nè.”

Dương suyt một tiếng, mở to mắt nhìn cô nàng như trách cứ. Trinh thì không chút hình tượng mà ngửa ra cười hắc hắc:

“Há há, nó cấm tai nghe vào rồi, không nghe tụi mình nói gì đâu mà lo.”

Đám con gái cũng khúc khích theo, lần đầu cả bọn thấy Dương mặc đồ ngủ, quần đùi với áo thun đơn giản thôi nhưng trông dễ thương chết đi được. Cười đủ, chúng bậ tự động nhích người sang nhường chỗ trống cho Dương.

Cậu lắc đầu, thật không biết làm sao với mấy đứa đó, cứ có thời gian là trêu chọc cậu.

Giang nằm úp sấp nên cậu không biết là đã ngủ hay chưa. Chỉ có thể nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đưa tay kéo tai nghe của cô nàng xuống.

“Giang, ngủ rồi à?”

“Ờm... Ngủ rồi.”

Dương nghe xong, gõ đầu nhỏ một cái:

“Ngủ rồi mà còn trả lời.”

Giang nghiêng đầu qua nhìn cậu bằng nửa con mắt, chân mày bên phải nhếch lên.

“Sao đấy? Mệt hả?”

“Ừm...”

Dương thấy mắt nhỏ cứ nhắm tịt lại nên cũng không hỏi thêm gì. Nghe mẹ cậu nói khi con gái đến tháng thường bị đau bụng và nhiều triệu chứng khác như nóng nảy, dễ giận. Có điều ngoài việc thiếu sức sống ra, trông Giang cũng như bình thường...

“Có đau bụng không?”

“Có.”

Dương nhìn xung quanh một lúc, mò đến bên chỗ bàn ăn rồi rót một ly nước ấm cho cô nàng.

“Uống đi cho đỡ đau.”

Nếu có mật ong thì hiệu quả sẽ cao hơn, nhưng chỗ này tìm đâu ra mật ong chứ?

Giang nhăn nhó ngồi dậy, cố gắng uống hết ly nước, sau đó lại nằm dài ra như mất hết sinh khí. Nhỏ nhắm mắt mà chân mày vẫn chưa lúc nào giãn ra. Đau vậy sao? Dương đưa tay vỗ nhẹ lên bụng nhỏ, cất giọng an ủi:

“Thôi ngủ sớm đi. Có cần gì thì nói tao.”

Nhỏ ngáp ngừng rồi cũng gật đầu:

“Cảm ơn mày.”

Giang thật sự biết ơn thằng bạn, nhưng lại không hi vọng cậu ta tốt với mình chút nào. Cư xử ngầu lòi như soái ca vậy đó, làm sao nó không đồ cho được?

Trời về khuya mỗi lúc một lạnh, các học sinh đều tự đem theo chăn, tìm một chỗ trống nằm xuống, sau đó rúc vào trong chăn, chẳng khác gì một đám nhộng đầy màu sắc.

Dương thấy Giang một mình nằm trên cái gối siêu to nên cũng mon men đưa đầu lên nằm kế, kết quả là bị cô nàng lườm.

“Gối của mày đâu?”

“Quên rồi. Cho nằm kế chút thôi. Nha ~~~”

Giang cảm thấy khó thở quá, cái con người này lại bắt đầu làm nũng rồi, thần nhiên đưa cái về đẹp không tí vết của mình sát vào mặt nó mà không sợ nó ăn thịt sao? Aaa, điên mất. Làm sao có thể chịu nổi? Nó cần răng, quyết định dùng đầu tấn công thẳng Dương, một phát hướng tới cái trán trơn bóng của cậu ta.

Cốp.

Bởi vì không nghĩ tới việc nhỏ sẽ phản đối nên Dương né hơi chậm, thế là lãnh đủ. Trán cụng trán, hai đứa đều đưa tay ôm đầu, run run không nói được lời nào. Mấy bạn học còn thức thấy thế thì cười như mắc bệnh dại...

“Íaaaaa, chết mày chưa con.”

“Chội ôi~”

Dương nằm sát bên cạnh Giang, dù đau nhưng chỉ có thể bực mình dùng ngón trỏ đẩy trán cô nàng một cái.

“Hết chuyện để làm rồi à?”

“Chật lăm, nhích ra đi.” Giang kiên quyết.

“Không thích.”

Dương nhe răng cười, không ngờ lại chơi trò mặt dày, tiếp tục đặt đầu lên gối, lắc đầu thật nhanh để tóc cọ cọ vào mặt Giang.

“Má! Thằng này nhây thiệt chứ!”

“Ừ, nhây xưa giờ rồi mà.” Dương chớp chớp mắt nhìn cô nàng.

Khoảng cách gần như vậy, nó tự hỏi liệu tim mình có chịu nổi áp lực không đây? Đuổi không được thằng Dương, nó đành ngậm ngùi nhích ra một chút, nhường chỗ cho cậu. Mẹ ơi, ngưng chết mất! Ngay lúc đó nó chỉ biết kéo chăn che gần hết mặt, chừa lại cặp mắt đen tròn để quan sát Dương.

Xung quanh chỉ còn tiếng tâm sự nho nhỏ của mấy bạn nữ và tiếng côn trùng rả rích. Nếu lúc này muốn dùng hai từ để diễn tả cảm xúc của nó, thì sẽ là... cạn lời. Nó không thể phân biệt được cảm giác lúc này là bối rối hay thích thú, sợ sệt hay mong chờ nữa.

Dương thì bình tĩnh hơn nhiều, nhìn nó chằm chằm không chớp mắt lấy một lần. Không chịu được cái sự mập mờ giữa hai đứa nữa, nó hỏi:

“Mày nhìn gì?”

Dương nghiêm túc trả lời:

“Nhìn mày.”

“Tao có gì đâu mà nhìn...”

“Thích nhìn vậy thôi. Ngủ đi.”

Quác? Giỡn mặt à? Nhìn người ta với ánh mắt lấp lánh như vậy, còn nói những câu dễ gây hiểu lầm như vậy, bảo người ta ngủ thế nào chứ? Giờ chỉ có khao khát mãnh liệt muốn biết trong đầu cậu ta đang nghĩ gì, trong trái tim đang chứa hình bóng của ai thôi!

“Không ngủ hùm? Vậy thôi tao ngủ trước.”

Dương đột nhiên buông một câu trót quớt rồi nhắm mắt lại, chưa đến năm giây sau nó đã nghe tiếng hít thở đều đặn của cậu ta. Nó tức muốn nội thương, ý là bị chấn thương bên trong luôn ấy! Cái tính đăm đăm này của cậu ta đúng là hết thuốc chữa mà! Dù bị phủ đến vậy nhưng nó vẫn tranh thủ nhìn Dương một lúc, nhìn công khai.

Cho đến lúc Giang ngủ quên mất, thiếu niên tóc vàng mới hé mắt ra. Trong ánh mắt chất chứa bao nhiêu yêu thương và sự trân trọng.

Hai đứa nhỏ cứ nhìn nhau đắm đuối mà chẳng để làm gì cả. Nhìn xong thì vui vẻ tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bị phạt như này cũng không tệ

Buổi cắm trại đã qua hơn một tuần, kế tiếp chính là khoảng thời gian vô cùng vô cùng khó khăn - thi học kì. Hự... Cái gì đến cũng phải đến.

Giang buồn chán đứng trước cửa lớp gặm bánh mì trong khi suy nghĩ xem làm thế nào để tách hẳn Ngọc ra khỏi Dương. Nói gì thì đây là lần đầu tiên nó thấy một cô gái kiên trì như vậy, đáng sợ quá. Sáng hôm ấy khi thu dọn trại, Dương nói lời từ chối hẳn hoi trước ánh mắt bao nhiêu người nhưng cô nàng vẫn quyết tâm theo đuổi cho bằng được, thậm chí lúc đầu là giỡn chơi và cá cược với người ta thôi, nhưng bây giờ lại chuyển sang thích thật luôn rồi.

Nước chảy đá mòn. Có công mài sắt có ngày nên kim. Hình như có hai câu thành ngữ hay tục ngữ tựa tựa thế này. Lòng dạ sắt đá đến đâu đi nữa thì việc có một cô gái xinh xắn đáng yêu như Ngọc ở bên cạnh, quan tâm và lo lắng cho mình, chắc gì Dương không xiêu lòng đây? Nó lấy cái gì làm niềm tin?

“Hú hú. Tránh ra bà con ơi~~~~”

Một giọng nam ồm ồm bất chợt vang dội cả dãy hành lang, nó đang tập trung suy nghĩ nên hơi giật mình, quay đầu nhìn sang cái nguồn âm lạ lùng kia.

Bạn học nào đó với mái tóc đỏ nâu đang hùng hục lắc chai sting dàu và ném mạnh về phía này. Giang á khẩu, vì một cái nhảy lên rồi bám lấy lan can trước khi chai nước ngọt kia trượt về phía này và bắn tung tóe. Dù phản ứng cực kì nhanh nhẹn nhưng cái thứ nước màu đỏ kia vẫn xịt đầy ra hành lang và cả áo nó. Cảm giác dính dính trên tay và trước cổ làm nó phát điên. Không thể chấp nhận được cái trò chơi bẩn bựa này!

“Tụi mày mất nét vừa thôi!”

Giang còn chưa kịp xuất chiêu thì các bạn nữ khác cũng đã xông lên la hét đòi đánh nhau rồi. Không chỉ nó mà hơn năm đứa xấu số đứng gần cửa đều “đính chương”. Còn hai tiết học nữa mới ra về, vậy mà giờ áo trắng đã lấm chấm vệt đỏ, làm sao bọn họ không bức mình cho được?

Cái Trinh còn bị sting phun đầy mặt vì cái tội ngồi trước cửa lớp... Tội nghiệp.

Nó cắn miếng bánh mì cuối cùng trên tay rồi phui mộng đi theo mấy nữ trong lớp, mấy gái bảo không đánh tụi kia được cũng phải chửi cho một trận. Cái Trinh bình thường nhìn cũng hiền lành lắm mà giận lên chửi sung không tả nổi.

“Bộ não mày có vấn đề à? Cần tao nạo ra ngoài giúp rồi lắp cái mới luôn không? Mười mấy tuổi đầu mà hành động thiếu suy nghĩ. Còn đứng đực ra đó mà nhìn? Méo biết xin lỗi tụi tao à? &×€#&@&.”

Cậu bạn kia đứng hình không nói được câu nào, chờ đến khi giám thị đến mới giật mình kéo đồng bọn bỏ chạy.

“Tuồng tao không thấy tên mày à? Đợi giám thị hỏi tụi đi con.”

Cô nàng thờ phỉ phỉ, cổ chửi với theo mấy câu nữa mới hà giận.

Giang vỗ vỗ vai Trinh, âm thầm cảm thán khả năng bùng nổ của nhỏ bạn.

“Thôi được rồi cô nương, đi rửa mặt trước đi.”

Nó cũng thảm không kém Trinh, nguyên vật áo trước đều ướt mem, có điều bức thì bức, ngấm lại chửi thẳng kia cũng chẳng làm gì, chỉ phí nước miếng. Cứ đợi đến lúc giám thị hỏi thì nói tên thẳng đó ra là được.

Dương chống một tay lên lan can nhìn bãi chiến trường trước lớp mình, cố nín cười nhưng khóe môi vẫn cong lên nhẹ nhẹ.

“Lại bị bọn nó chơi khăm à?”

Giang vừa dùng khăn giấy ướt lau cổ áo vừa nhăn nhó trả lời:

“Ừ. Lũ quỷ này quậy thật.”

Lau lau, lau đến mức muốn rửa rồi hai tay nhưng vẫn không có tác dụng gì. Đúng là số khổ mà, chẳng biết về nhà giặt có sạch không nữa?

Khẽ nhăn mày, Dương vào lớp lấy áo khoác đang vắt trên ghế ra và trùm lên đầu Giang, bức bối ra lệnh:

“Mặc vào.”

“Làm chi? Nóng lắm.”

Không thèm để ý lời kháng nghị của Giang, cậu kéo hai tay cô nàng giơ lên cao, trùm cái áo khoác hoodie vô cho bằng được. Làm xong hết thấy, cậu mới hải lòng vỗ vỗ đầu nhỏ.

“Được rồi đó. Con gái con đưa gì mà vô ý vô tứ quá.”

Giang phe phẩy hai ống tay áo dài quá cỡ trên người, sau đó cầm nín liếc mắt nhìn xuống độ rộng của cái áo khoác, mẹ ơi, dài quá đùi luôn rồi. Đau đốn ngứa đầu nhìn Dương, kết quả là cậu ta ra vẻ nghiền ngẫm rồi phán một câu: “Ừ. Vừa ghê.”

“Vừa cái đầu mày... Y như đang mặc đầm đây nè. Mà nóng nữa.”

Giang toan cởi áo ra thì bị Dương túm chặt hai tay, cậu ta còn cười tếu nó một cái. Đám học sinh xung quanh đều đổ dồn ánh mắt vào hai đứa, cái Trinh còn “chặc chặc” hai tiếng rồi khoanh tay đứng nhìn. Nó chợt thấy da mặt nóng rát, vội gẩy ra khỏi tay Dương và phóng nhanh về chỗ, mắc cỡ nằm úp mặt xuống bàn.

Trời aaa, cái gì vậy nè? Thăng Dương thích nó thật phải không? Nếu không thì sao lại hành động dễ gây hiểu lầm như vậy? Không biết đâu...

Nó thấy được bản thân đang phấn khích quá độ, ngay cả cái nóng hầm hập đến cháy mồ hôi cũng chẳng làm nó để ý. Len lén nghiêng đầu, mắt trái hé ra nhìn thử, kết quả là hết hồn. Mấy đứa trong lớp đều đang nhìn nó, à không, là nhìn thẳng Dương và nó. Dương ngồi xuống phía trước nó, đang khoanh

tay lên thành ghế và nhìn nó chăm chăm.

Chóp chóp mắt, từ từ úp mặt xuống tập hai. Được rồi, là do chuyện này đến quá đột ngột. Dù trước đây Dương cũng quan tâm nó lắm, nhưng chỉ dừng ở mức bạn bè thân thiết thôi. Chưa từng có chuyện rõ ràng kiểu... kiểu khó hiểu này.

“Lộ liễu quá đó hai bạn oiiiiii.”

“Chắc tao đem hai đứa nó ném ra đường quá!”

Tiếng xì xào vang lên không ít, nó vênh lỗ tai lên nghe ngóng mà mặt thì chẳng dám lộ ra.

Dương buồn cười, dùng ngón trỏ chọc chọc vào lòng bàn tay nhỏ, mắt thì nhìn nghiêng sang bên cạnh như muốn nói với Thiên: “Đừng mơ tưởng. Giang là của ông đây.”

Thiên cúi đầu không nói lời nào, bàn tay siết chặt bức thư tình được gấp cẩn thận, đem nó nhét vào trong cặp.

Thật tình Dương không muốn làm cái trò ra vẻ với tình địch, nhưng Giang rất hay xiêu lòng. Tuy không phải gặp ai cũng thích nhưng cô nàng dễ thân thiết với người khác, cậu không muốn, càng không thích Thiên đến gần nhỏ tí nào.

Phát hiện Giang khẽ động, cậu nhanh chóng nắm chặt tay không cho nhỏ rục rịch.

Đúng lúc không khí giữa Dương và Thiên trở nên ngày càng căng thẳng, chuông vào lớp cuối cùng cũng reo vang.

Giang ngồi nghiêm chỉnh lại, cứ cầm lòng bàn tay mà thần thờ. Vừa ngẩng mặt lên muốn ngoảnh thẳng Dương thì Ngọc ở bên cạnh lại che mắt tầm nhìn.

“Cô nương à, mặt cô rất xinh nhưng tôi phát ngán rồi, tôi đang muốn nhìn cậu trai đằng sau cô đó.” Trong lòng thầm nhủ vậy nhưng không nói ra lời, nó liếc mắt một cái rồi quay đi.

Vừa hay bên này thẳng Thiên mặt mày ủ rũ như đưa đám.

“Thất tình à?”

Hỏi chơi vậy thôi nào ngờ cậu ta gật đầu cái rụp.

“Thôi đừng buồn... Ông đạo này giảm cân là vì thích cô nào rồi à?”

Thiên vỗ vỗ bụng mỡ, ánh mắt đờ đẫn: “Hình như vậy. Tui xuống tới ba ký lận.”

Giáo viên vẫn ở trên kia giảng bài, học sinh bên dưới mỗi đứa một việc. Thú thật tiết Anh chán kinh khủng, chưa đầy mười phút đã có đứa nằm dài ra bàn, tiếp theo là cái lớp ồn như ở đại hội võ lâm, toàn làm việc riêng cả thôi.

Nó nhỏ giọng khuyên nhủ: “Đừng giảm nhanh quá, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Tui biết rồi.”

Quái, sao nó nói cái gì thẳng Thiên cũng ngoan ngoãn gật đầu ầy nhỉ?

“Ông hiền thế này sau này sao có bạn gái được? Tụi con gái chỉ thích trai hư thôi, gần như thế.”

Thiên sững sờ một lúc mới hỏi: “Còn bà?”

“Không rõ nữa, nhưng tui khác, tui không thích trai hư.”

Nó đang nói khí thế thì có thứ gì đó bay vút qua đập vào đầu nó cái bụp. Nó quay đầu lại, nhặt cái thứ trắng trắng đó lên, mờ ra.

“Thư à?”

Chắc, cái loại chữ nghiêng ngay ngắn hoàn hảo này của thẳng Dương chứ chẳng ai khác! Trên tờ giấy trắng ghi đúng ba chữ thật to.

Nó cuộn tờ giấy lại nhét vô hộp bàn, lại tiếp tục to nhỏ với thẳng Thiên.

“Tui...”

Bụp.

Cái thẳng này giỡn mặt nó à? Ai chẳng biết đang giờ học, nhưng nhìn xem cả lớp được bao nhiêu đứa chăm chú nghe giảng?

Bụp.

Lần này nó tức điên lên, còn chưa kịp chửi thẳng Dương thì cô Vân đột nhiên đi từ phía trên xuống.

“Đưa cho tôi.”

Giang sợ hết hồn, giấu cũng không xong, mà đưa ra thì càng chết toi. Nó run run nắm chặt tờ giấy, chẳng biết phải làm sao.

“Tôi bảo chị đưa cho tôi cái tờ giấy chị đang cầm!”

Cô chột to tiếng, thế là cả bọn xung quanh dừng hết động tác, cầm bút lên giả vờ đang ghi chép. Xúi quẩy làm sao nó lại để cô bắt gặp!

Thôi thì tự thú sẽ được khoan hồng, nó chậm chạp giơ tờ giấy đã bị nhàu nát cho cô. Đúng lúc đó Dương đột nhiên đứng phắt dậy.

“Thưa cô, là do em ném giấy qua chỗ Giang, không phải lỗi bạn ấy đâu.”

Cô Vân không nói gì mà nghiêm mặt mở tờ giấy trắng ra, sau đó nhăn mày nhìn sang thẳng Dương. Nó nghĩ, xong đời rồi. Chẳng biết thẳng Dương ghi cái gì mà cô nhìn nó như muốn chẻ đôi nó ra vậy!

“Hai em ra hành lang đứng cho tôi. Đứng hết tiết này và tiết sau.”

“Cô...”

Dương định nói gì đó nhưng cô Vân cắt ngang: “Giờ có đi không hay tôi ghi vào sổ đầu bài?”

Giang thở dài, vừa đi ra vừa liếc mắt nhìn thẳng Dương, hết chuyện để làm rồi hay sao đấy?

“Xin lỗi. Tao không cố ý.”

Dương còn cười được, ắt hẳn cái kiểu bắt can này chọc cô giận dữ lắm. Đây, cô lờm hai đứa rồi kia kìa.

Vui làm sao, hai đứa bị phạt đứng ngay gần cửa lớp. Chỉ có đám học sinh bên trong nhìn ra là thấy, còn cô đứng trên bục giảng thì không nhìn tới. Cho nên Dương nhân lúc rồi đã trắng trợn đem bánh ra ăn.

“Ăn cho đỡ buồn.”

Giang vuốt trán, thật bó tay với cậu ta. Nhưng mà dù sao cũng bị phạt rồi, mắc gì phải làm khổ bản thân, cứ gặm thôi.

Trình ngồi trong lớp vừa chép bài vừa ngó nghiêng ra chỗ hai đứa nó, thấy cả hai ăn vụng mà tức muốn học máu.

Dương ăn xong còn đưa tay phui vết bánh bên môi cho nó, hành động này quả thật chọc cho Ngọc phát điên. Cô nàng không kiềm được mà đập bàn một cái thật mạnh. Cả lớp được một phen hú vía.

“Chị làm gì đấy? Hà? Mấy anh chị khinh thường tôi à?”

“Dạ không ạ. Trên bàn có con kiến...”

Tuy không nhìn được mặt cô nhưng nó đoán chắc núi lửa sắp phun trào rồi. Quả nhiên, cô Vân chửi cho lớp một táng, không thèm giảng bài nữa.

Nó ngậm chặt miệng chẳng dám hó hé gì, len lén đá thẳng Dương một cái.

“Tại mày hét.”

“Tao đã làm gì đâu? Tao vô tội nha.”

Dương đưa tay khoác vai nó thật tự nhiên, mấy cặp mắt trong lớp liền lia ra ngoài này. Giang muốn đẩy tay cậu ta ra mà đẩy chẳng nổi, khỏe gớm.

“Mấy anh chị muốn ra hành lang đứng hết à? Tôi cho đi đó! Đi đi!”

Giọng cô lại to và cao thêm cả quãng dài, xong rồi, giáo viên chủ nhiệm sẽ không tha cho cả bọn đâu.

“Mày còn có tâm trạng giỡn hả? Bộ bị phạt mày vui lắm à?”

Dương cười cười, kéo Giang nhích lại gần mình một chút:

“Ừ, tính ra bị phạt như này cũng không tệ lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tao thích mày

“Tao cũng thấy vậy, dù sao ngồi trong lớp cứ gật gù mãi chẳng học được gì. Mà này, mày còn bánh không? Tao đói.”

Giang duỗi duỗi chân, có cảm giác bắp chân bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nhức mỏi do phải đứng trong thời gian dài. Nó cũng đã thử đẩy cái tay đang choàng vai mình xuống nhưng vô ích thôi, chẳng khác gì đang bị kẹp gỗ khóa chặt lại cả, càng cử động mạnh lại càng khó thoát ra.

Thiếu niên bên cạnh thân nhiên xoa đầu Giang, vừa nghe cô nàng nói xong liền mím môi, cố gắng nhịn cười: “Mày nghĩ quần tao có khâu túi thần kì của Doremon chắc? Bỏ hai cái bánh quy bỏ vào đã quá sức chịu đựng rồi, hiểu chưa?”

Một câu đói, hai câu thèm ăn. Cậu ở bên cạnh Giang lâu như vậy nhưng chưa từng thấy cô nàng thích thứ gì ngoài ăn uống, thiếu điều mỗi đêm đều nằm mơ thấy mình được dự tiệc sinh nhật của bạn bè để ăn cho thỏa lòng thôi. Quan niệm của cô nàng là thà bẽ bụng vì no chứ không bao giờ muốn làm ma đói.

Giang xì một tiếng rõ to rồi kéo áo khoác của Dương trên người mình phe phẩy vài cái, thật sự là nóng chết người. Nó có cảm tưởng giống như mình đang ngồi gần một đồng lửa lớn vậy, còn bị thằng bạn ôm ôm ấp ấp, khó chịu nhưng không dám rời đi mới đau chứ!

“Nóng à?” Dương nhạy cảm phát hiện động tác nhỏ của cô nàng.

“Mày thử mặc ba lớp áo xem? Miền Nam có bốn mùa, mùa nắng, mùa quá nắng, mùa siêu cấp nắng và mùa nắng kinh dị, bộ không biết hay sao mà còn hỏi?”

Dương chăm chú lắng nghe, sau đó đưa tay phẩy phẩy trước mặt cô nàng.

“Mày làm gì vậy?” Giang đập cái bép lên tay cậu ta.

“Đang quạt cho mày đó, còn hỏi nữa.”

Nhìn khuôn mặt ra vẻ vô tội và đôi mắt xanh sâu hun hút của thiếu niên bên cạnh, nó thở hắt ra một hơi. Đôi lúc Dương giống như một mặt trời nhỏ vậy, luôn mang đến cho người khác cảm giác ấm áp dễ chịu bằng nụ cười tỏa nắng của mình. Đôi lúc lại tĩnh lặng như nước hồ thu, mỗi cái mím môi hay mím cười đều tươi mát như vậy, làm cho bất kể kẻ già trẻ lớn bé đều vô thức chìm đắm vào trong.

Hai năm, nó đã âm thầm dõi theo cậu ấy suốt hai năm trời rồi, thậm chí là lâu hơn nữa nhưng có lẽ nó không nhận ra? Đạo gần đây Dương cư xử rất lạ, hành động quan tâm thân thiết của cậu dễ làm xao nhãng tâm trí người khác, lại càng ảnh hưởng rất nhiều đến nó, tác dụng gần như gấp đôi.

Nó cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống dưới chân nhưng thật ra lại không có tiêu cự.

“Dương, mày có thể đừng đối xử tốt với tao như bây giờ được không?”

Dương lặng người, bàn tay đang đặt trên tóc Giang hơi run lên.

“Sao vậy?”

Giọng Giang vô thức bé lại một chút: “Mày chỉ nên làm thế với người mày thích thôi.”

Dương cười đùa với mấy đứa con gái trong lớp nhiều lắm, tâm trạng thì luôn phơi phới, nó chưa từng thấy cậu ta khó chịu với ai bao giờ. Suy ra, cậu ta có cảm tình với chừng ấy người?

“Ừm. Biết rồi.” Dương chép miệng, thầm nghĩ đúng là cô bạn của mình lo xa.

Cách cậu đáp trả bọn họ được gọi là phép lịch sự tối thiểu, là xã giao đấy, trời ạ. Chẳng nhẽ biết người ta thích mình xong lại quay ra cách mặt hoặc tỏ vẻ lạnh lùng ngẫu nhiên à? Nhưng cái con người đa nghi này lại vì chuyện đó mà cần nắn cậu thì đáng yêu thật.

Mặc dù bị phạt suốt hai tiết cuối, còn có nguy cơ bị cô chủ nhiệm trừ điểm một trận nhưng nó vẫn thấy hạnh phúc, vì người đứng bên cạnh nó lúc này là thằng Dương. Quà thật, học sinh đang tuổi nổi loạn, được nghỉ tiết chỉ có mừng chứ không có sợ.

Buổi tối hôm đó mẹ gọi điện thoại cho nó cần nắn một hồi, không cần nghĩ cũng biết giáo viên chủ nhiệm vừa mắng vốn xong. Oan ức chưa? Nó ghét học thì ghét thật đó, song không bao giờ cúp tiết hay lơ đãng trong giờ. Lần đầu cũng như lần cuối, sau này nó tuyệt đối sẽ cẩn thận với thằng quý kia, giỡn nhây quá trời.

Giang đang nằm nghiêng trên giường ăn trái cây thì âm báo tin nhắn chọt reo vang hai lần liền, nó nhanh tay nhét miếng táo vào miệng rồi mở điện thoại lên.

[Cứu mạng]

[Qua đây gáo]

Thằng Dương làm gì gấp gáp vậy nhỉ? Nhấn tin còn sai chính tả, chuyện hiêm thấy. Mặc dù thối mác nhưng nó vẫn nhồm dầy, xỏ đôi dép bông hình thỏ vào rồi lẹp bẹp chạy sang phòng Dương. Cửa phòng không khóa, vẫn là cái thói quen nguy hiểm này.

Nó đẩy cửa phòng ra rồi ló đầu vào, trước tiên nhìn đến là thằng Dương đang đứng trên bàn học và run lập cập, trên tay còn cầm chắc điện thoại.

Thiếu niên thờ hồn hên, đột nhiên nhìn về phía nó rồi kêu lên: “Dưới chân! Dưới chân mày!”

Giang theo bản năng nhảy cả tung tại chỗ, vừa la hét vừa nhìn xuống dưới chân mình. Trên nền gạch sáng bóng lúc này có một chú gián nhỏ xiu và đẹp lẹp nằm bất động, dưới bụng còn có cái gì trắng trắng xịt ra. Không xong... Đôi dép trị giá một trăm ba mươi ngàn của nó! Ối mẹ ơi! Nó ngồi xồm xuống, hấp tấp tháo đôi dép bông ra và kiểm tra. Quả nhiên, chiếc bên trái dính một đồng nhầy nhựa chẳng biết là máu hay c*t của con gián!

Dương bên kia thờ phào một hơi, từ trên bàn học trèo xuống, tiến tới bên cạnh nó.

“Cảm ơn đại hiệp ra tay tương trợ!”

“Má! Tương cái đầu mày áy! Lớn tướng rồi còn sợ gián? Tao còn tưởng mày bị cái gì nghiêm trọng lắm? Coi đôi dép của tao nè!”

Giang xúc động đem dép đưa lại gần mặt thằng bạn làm cậu ta giật lùi về phía sau.

“Xin lỗi xin lỗi... Hay ngày mai tao mua cho mày đôi khác!”

Sống gần Dương bao năm qua, nó đã từng thấy cậu dùng tay không bắt rắn, dùng tay chụp ếch, thậm chí cầm sâu lên chơi đùa, cứ nghĩ là thần thánh phương nào không sợ trời không sợ đất cơ! Ai ngờ được... lại sợ gián.

Nó nghĩ tới đó thì quên bẵng đi cái vụ dép bông mà phá lên cười sằng sặc.

“Hot boy của trường sợ gián nè, ho ho, mai tao sẽ đi bêu rếu mày. La la la.”

Giang cầm dép múa múa rồi nhảy chân sáo chuẩn bị rút quân về phòng, nào ngờ thằng Dương chơi ác, bước tới ôm ngang eo nó rồi kéo lui về.

“Mày làm gì vậy? Tính giết người diệt khẩu à?”

Nó giờ chiếc dép dính dơ lại gần mặt Dương cốt để hù cậu ta. Nhưng nói thật, có bao giờ nó đấu lại cậu đâu? Dương đưa tay kia lên, dễ dàng chụp được cổ tay nó.

Cái tình huống gì thế này? Nó có thể nghe rõ mồn một tiếng hít thở của Dương bên tai mình.

Máu nóng chạy dọc từ chân đến đỉnh đầu, không khí căng thẳng đến mức nó không thờ nổi.

Dương chặc chặc hai tiếng:

“Dễ dãi với mày lâu nay nên mày lì quá rồi.”

Óe? Dương gạt chân nó, dễ dàng khiến nó bật ngửa ra sau. Không biết từ lúc nào mà cả hai đã lui tới bên giường lớn, cho nên nó té không bị đau. Cơ mà...

“Bớ người ta hấp diêm!”

Dương nắm hai má nó kéo sang hai bên, dùng sức lắc lắc lắc.

“Này thì hấp diêm!”

Nó đưa hai tay muốn túm tóc mai thằng Dương, sau đó đau khổ nhận ra tay mình ngắn quá, với không tới.

“Chưa chưa? Còn dám bán đứng bạn bè không?”

“... ưạ.” (Chưa)

“Ừ hử?”

Dương cười nham hiểm rồi đưa tay xuống. Giang hốt hoảng phản công nhưng không kịp! Cậu ta dùng cả mười ngón tay cù lét nó, chọt khắp hai bên eo khiến nó oằn mình ra, vừa trườn đi vừa cười vừa thờ hồn hên. Kiểu này chỉ cần mười giây nữa thôi cũng đủ làm ruột gan nó lộn nhào rồi! Nó đầu hàng!

“Cứ mạng... tao xin lỗi, tao xin lỗi.”

“Sau này còn tái phạm không?” Dương dừng động tác, dò hỏi.

“Ặc... dạ, sau này không dám nữa...” Giang cuộn tròn trên giường, thờ không ra hơi.

Lúc nào nó xuất hiện trước mặt thẳng Dương cũng đầu tóc rối bù, lần này cũng không ngoại lệ hả? Lăn lê bò trườn mấy vòng, Giang mà nhìn vô gương chắc sẽ giật mình lắm.

Dương không đùa nữa, đưa tay sờ đầu cô nàng, động tác chậm rãi tựa như đang vuốt ve một chú mèo con. Cậu bắt đầu có cảm giác lo sợ là khi phát hiện Thiên đang cầm cúi viết thư tình cho Giang, lúc đó cậu còn trẻ trâu tuyên bố chủ quyền nữa.

Chẳng lẽ thái độ của cậu với Giang không đủ rõ ràng? Gần như cả lớp đều biết hai đứa có cảm tình với nhau mà? Vậy đấy, vậy mà vẫn có người cố tình không nhận ra, nhân lúc cậu lơ là đã đến gần Giang. Muốn cuồn tay trên sao?

Dương cảm thấy bản thân mình nhần nhện đủ rồi, bây giờ đã là năm 2017, lớp 9 có bạn gái, chắc không vấn đề gì đâu, đúng không?

Cậu chống tay nằm bên cạnh Giang, thật bình tĩnh lên tiếng, để chắc rằng nhỏ sẽ không bị bất ngờ rồi bỏ chạy mất tích.

“Tao có chuyện muốn nói.”

Giang khề nhích ra bên ngoài để kéo giãn khoảng cách, và nhìn cậu chăm chăm như thể đang chờ đợi cậu nói tiếp theo.

Trong căn phòng nhỏ lúc này phảng phất mùi hương dễ chịu từ sáp thơm. Giang chờ một lúc lâu vẫn không thấy Dương nói tiếp, nó mới biết cậu ta lại giỡn nhây.

Dương vỗ vỗ lên lưng Giang, cứ từ từ chậm rãi như thế, cho đến khi lấy đủ dũng khí lên tiếng, giọng của cậu rất khề.

“Tao thích mày.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Dám trốn?

Tao thích mày.

Tao thích mày?

Tao thích mày!!!

Khi nghe ba chữ này, nó có cảm giác giống như hàng loạt dây thần kinh trong não đang thi nhau đứt phụp phụp, liên tục không có điểm dừng, cơ thể đình chỉ hoạt động trong một chốc. Vừa rồi nó vốn nhắm mắt vì thấy hơi buồn ngủ, nhưng màn tỏ tình đột ngột của Dương lại đánh một đòn chí mạng vào người nó rồi! Là thật sao? Giờ nó nên làm gì? Mở mắt ra và nói “Tao cũng thích mày”? Nghe như con dờ hơi vậy, chẳng lăng mạn chút nào. Hoặc là “Tao cho phép mày thích tao”? Kiểu này có khi cậu ta lại đập vào trong mặt nó... Không biết, hiện tại nó không biết nên phản ứng thế nào cả! Mở mắt ra cũng không xong, nó cố gắng điều chỉnh hơi thở mà tìm thì cứ thùm thụp như vừa chạy đường dài ấy. Làm sao đây? Otoké? Chết mất thôi!

Dương nhìn khuôn mặt đang từ từ ửng hồng của cô nàng, có cảm giác muốn đưa tay捏 một cái. Cậu phát hiện ai đó giả vờ ngủ nên mới nhân cơ hội tỏ tình luôn, ít nhất không nhìn thẳng mặt nhau thì sẽ đỡ ngại một chút. Ai ngờ được, tình huống này làm Giang càng khó xử, xem mi mắt cứ giần giật là hiểu ngay.

“Ngủ rồi à?”

Giả vờ hỏi một câu, không thấy nhỏ trả lời, cũng không có nhúc nhích, Dương mới tiếp.

“Không biết mày nghe câu im lặng là đồng ý chưa?”

Lần này Giang lắc nhẹ đầu, xong, cô nàng như ý thức được mình vừa cử động, bối rối không biết làm sao, lại còn mím mím môi.

Biểu cảm rất phong phú.

Dương cười nhẹ một tiếng, đỡ đầu Giang đặt lên cánh tay mình, tay kia vỗ vỗ đầu của nhỏ.

“Tao cứ xem như mày đã đồng ý. Nhưng mà phải cẩn thận nha, để ba mày biết, tao chắc chắn sẽ bị ném xuống sông chơi với cá.”

Cảm nhận được vòng tay của Dương, nó càng ngại muốn chết, người cứ căng thẳng không dám thờ mạnh. Gần què! Thằng cơ hội! Thằng lợi dụng! Hu hu, nhưng mà sao nó lại thích được lợi dụng vậy nè? Như mẫu hậu nói, quả thật cứ sắp vô trai đẹp là không có tiền đồ...

Nó từng nghĩ thằng Dương thích mình cũng vì bạn bè xung quanh hay trêu hai đứa quá, không có lựa làm sao có khối, song lại chẳng dám khẳng định. Một đứa trong lớp cũng từng rơi vào trường hợp tương tự, được một anh trường khác đối xử như công chúa, mọi người đều khẳng hai đứa là một đôi, nhưng lúc cô gái tỏ tình thì anh ta lại từ chối với lý do chỉ xem cô nàng như em gái. Thời đại thánh và bà bao trùm khắp nơi, chị em luôn phải cẩn thận là thế.

Cho nên lúc mới nghe Dương bảo có chuyện muốn nói, nó rất hồi hộp. Đến khi nghe xong thì trực tiếp sốc, không phản ứng kịp luôn. Trong phòng mở máy lạnh ở tầm 20 độ nhưng má nó vẫn nóng hầm hập như vừa bị hắt nắng vào.

Dương cũng chẳng khá hơn là bao, cậu rất sợ Giang nghe được tiếng tim mình nhảy loạn xạ cho nên nằm im thín thít.

Tâm trạng Giang và Dương đều rối bời, quá nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu khiến cả hai lúng túng. Như vậy, cứ nằm bất động như vậy, cho đến khi ngủ quên mất.

Dương tỉnh dậy trước tiên vì trên ngực truyền tới cảm giác tê tê nặng nề, và cậu giật mình phát hiện Giang đang úp mặt lên đó ngủ ngon lành. Đèn phòng hôm qua quên không tắt, cậu vừa mở mắt ra vẫn chưa thích ứng được nên thấy hơi nhói. Đưa tay bật điện thoại lên, mới hơn 5h sáng một chút, vẫn còn sớm. Cậu hơi nghiêng người cho đỡ mỏi, dù hành động rất nhẹ nhàng nhưng có người vẫn bị đánh thức, nên là cậu nhanh chóng nhắm mắt lại, úp điện thoại xuống giường.

Giang đang khoanh hai tay trên ngực Dương ngủ thì chợt bật dậy, vô tình đè ngực cậu một cái suýt làm cậu kêu lên. May mà nhận được!

Thấy mình ngủ chây cả nước miếng lên áo Dương, nó tự chường lên đầu mình một cái. Thôi chết rồi! May mà chỉ có một chút xiu! Chẳng hiểu sao hôm qua ngủ ngon đến mức thái nước bọt qua miệng nữa? À nước bọt thì phải tiết ra từ lưỡi, từ miệng mà...

Bình tĩnh lại rồi, chuyện hôm qua mới bật lên trong não nó như một cái lò xò. Ba chữ kia đúng là có sức ảnh hưởng lớn thật, khiến nó choáng váng không biết làm sao. Sau đó nghe theo lời mama yêu cầu, rằng con gái phải biết thẹn thùng, nó nhẹ nhàng nhón chân, len lén chuồn ra ngoài. Bởi vì đi lùi mà lại khom người nên trong một giây không cẩn thận, mông nó đã đập vào cửa một cái rất mạnh.

Lúc này, Dương chợt xoay người sang một bên làm nó thót tim. Ngủ đi! Ngủ tiếp đi! Nó đưa tay lên xuống và đọc thần chú, may mắn thay cậu ta chỉ chỉnh tư thế nằm mà thôi.

Sau khi đã chắc thiếu niên trên giường không tỉnh lại, nó mới lui từng chân ra ngoài, nhanh chóng khép cửa lại. Thành công, quá ngoạn mục!

Dương ở trong này chỉ chờ có thể là hít một hơi thật mạnh, vuốt lại tóc rồi từ từ ngồi dậy, vừa rồi bị đè tuy không đau lắm nhưng vẫn hơi xót. Cậu nhớ lại cái dáng đi của Giang, lặng lẽ thờ dài. Suốt đời cũng không sửa được dáng đi đàn ông ấy.

Vệ sinh cá nhân xong, Dương ở trong phòng lật xem tin nhắn. Là tin tới vào khuya hôm qua.

[Mai có tiết cô chủ nhiệm, chắc không sao đâu nhỉ?]

Cậu suy nghĩ một lúc, dù không muốn rắc rối nhưng vì phép lịch sự tối thiểu nên vẫn phải trả lời.

[Ừ, không sao đâu.]

Trong danh bạ của cậu chỉ có hơn mười mấy liên hệ, chủ yếu là người nhà và bạn bè thân thiết nhất, không hiểu hôm trước Ngọc lấy đâu ra số cậu?

Đầu ngón tay thon dài trượt tới cái tên “Huy công tử” thì dừng lại, gõ gõ hai cái.

Thế Huy đang ngủ chợt thấy lạnh sống lưng, vì thế mà bật dậy lúc sáng sớm. Không biết là chuyện gì? Vong ám sao?

Tạm gác qua tên điên đó, Dương làm vệ sinh cá nhân rồi nhanh chóng vác cặp sang phòng bên cạnh. Sáu giờ rồi, hôm nay phải chờ nhỏ đi ăn sáng mới được.

Đứng trước cửa phòng Giang, ngay vừa lúc cậu định cất tiếng gọi thì bố cậu cầm một đĩa dưa leo đi ngang qua, ngạc nhiên hỏi:

“Ủa? Con chưa đi học à? Giang nó đi này giờ rồi mà.”

Dương ngó người, mày khẽ nhăn lại. Đi rồi? Không chờ cậu sao? Cũng không nói trước một tiếng? Nhỏ này dám!

Cậu cố nén sự tức giận, cười với bố:

“Dạ, vậy giờ con đi đây, con chào bố.”

“Đương, con không ăn sáng luôn à? Hôm nay mẹ chiên trứng với bánh mì đó.”

“Dạ thôi. Thưa mẹ con đi học.”

Cậu chạy ngang qua bếp để ăn vụng một miếng dưa, rồi vội đi mang giày vào, vẻ mặt hằm hằm không vui. Được lắm, dám trốn cậu? Thử phủ nhận quan hệ của hai đứa xem, cậu chắc chắn sẽ cho Giang lãnh đủ.

Trong lúc đó, Giang đã cuộc bộ được nửa đường tới trường, tâm trạng cũng thấp thỏm dữ lắm. Tại nó ngại quá, nên không dám đối mặt...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chẳng lẽ...?

Một đứa cuốc bộ đến trường, một đứa xách xe đuổi theo, vận tốc chênh lệch khá lớn, không cần nghĩ cũng biết kết quả thế nào.

Giang nguyên rủa cặp giò chưa tới một mét của mình! Tại sao? Sao thằng kia lại đuổi theo nhanh thế này? Nó đã dậy từ rất rất sớm để tránh gặp mặt mà? Mới đi nửa đường, quay đi quay lại đã thấy chiếc xe quen thuộc của Dương đang lao vun vút về phía này rồi. Thật ra chưa kịp thấy người nhưng nó thấy quá đầu vàng của cậu ta. Trốn không kịp, chỉ còn nước vèn vẩy lên rồi dùng hết sức bình sinh mà bỏ chạy thôi.

“Đứng lại! Giang! Mày đứng lại!!!”

Dương vì ai kia mà đạp muồn rụng rời hai chân, mồ hôi chảy dài trên gò má và cổ cậu, thậm chí lưng áo cũng đã ướt đầm. Vậy mà nhỏ kia còn không biết điều, vừa thấy cậu ở ngã quẹo là bỏ chạy thực mạng.

“Mày ngủ với tao rồi không tính chịu trách nhiệm à? Đàn ông gì kì cục vậy?” Dương hét to.

Lời này vừa nói ra, dưới chân cô nàng nào đó lập tức loạng choạng. Giang đang hí hục chạy liên cường ép bản thân dừng lại, quay ngoắt sang liếc cậu ta bằng cặp mắt toé lửa. Cái tên điên này! Mày mà trên đường không có ai qua lại.

“Mày nói bậy bạ gì vậy hả?”

Dương vừa đuổi tới nơi, trong lúc gấp gấp nên bóp mạnh thắng làm bánh xe trượt dài trên đường nhựa phát ra tiếng xèn xẹt.

Thấy chiếc xe nghiêng nghiêng suýt ngã, nó sợ hãi hươ tay về phía trước muốn đỡ Dương, tâm của nó thì thiếu thành thật, nhưng cơ thể lại phản xạ theo bản năng. May sao chân cậu ta đủ dài, gót chân đặt xuống đất liền lấy lại thăng bằng. Trên nền nhựa còn in hằn một vệt đen sì.

Trời hôm nay không nắng mà phủ nhiều mây xám, giống như tâm trạng khó diễn tả của nó lúc này vậy. U ám, dờ dờ ương ương.

“Lên xe đi.” Dương dựng thẳng xe, vừa thờ hồng học vừa hát cảm ra lệnh, mặc kệ việc nó có thích hay không.

Nó cầm chặt mép váy, ngại đến mức không dám ngẩng đầu nhìn Dương.

“Lên hay không? Không lên tao đi à.”

“Lên...” Thấy Dương chuẩn bị đi thật, nó lúng túng.

Dù đã ngồi yên trên chiếc Martin rồi, tay chân nó vẫn cứng ngắc vì lo lắng, lòng bàn tay thấm mồ hôi.

“Ngồi cho chắc vào.”

Giang ngờ nghệch nhìn sau lưng Dương, không hiểu tự nhiên sao lại bảo nó ngồi cho chắc.

Phía trước, thiếu niên thờ dài với phản ứng chậm như sên của cô nàng, trực tiếp bắt lấy tay Giang rồi vòng qua eo mình.

Thời điểm Dương nắm lấy bàn tay bé xíu của nó, nó đã đứng tim rồi, ai ngờ cậu ta còn bạo hơn, bắt nó ôm eo! Ở nhà cả hai thân thiết đủ kiểu, từ ôm vai ôm eo hay đè nhau ra cào cào, nhưng ở bên ngoài thể hiện yêu thương gì đó thì chưa từng. Và lại, mối quan hệ của hai đứa bây giờ cũng không giống như trước, cảm giác tự nhiên sẽ khác đi...

Nó rút tay lại, đầu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng lấy hết dũng khí nắm vào hai bên áo sơ mi của Dương.

Dương điều chỉnh hơi thở xong mới càu nhàu tiếp: “Mày có thấy mày ác lắm không? Cua được con trai nhà lành rồi thì thấy chán à?”

Con trai nhà lành? Ai cơ? Cậu ta á? Phi. Nó đưa tay vỗ một cái thật mạnh lên lưng Dương: “Bớt ảo tưởng đi cha.”

Cậu chàng bị đánh không kêu đau, ngược lại còn cười với nó: “Hung dữ như này mới đúng là mày. Sáng nay tự nhiên mày bỏ đi trước, báo hại tao chạy theo, còn chưa kịp ăn sáng.”

Nói tới đó, bụng cậu vô cùng phồng lên kêu lên vài tiếng ọc ọc. Nhìn đồng hồ hãy còn sớm, hai đứa tấp vào ven đường mua bánh mì và sữa đậu nành, rồi vào trường, ra trước ghế đá ngồi gặm.

Lúc này chỉ có lèo tèo vài đứa học sinh gương mẫu đi học sớm nên sân trường vắng hoe, cảm giác như thế giới chỉ có hai đứa nó vậy. Nó nhìn lá me bay, chợt nghĩ tới tương lai mù mịt phía trước, sâu nào hỏi:

“Mấy tháng nữa là thi chuyển cấp, mày định học trường nào?”

Dương không đáp mà chăm chú cắn bánh mì, mi mắt hơi sụp xuống. Vấn đề này hãy còn sớm, nhưng khả năng rất lớn là lớp 11 cậu phải chuyển qua trường chuyên. Cậu không biết nên nói thế nào với Giang nữa, khi mà mối quan hệ của hai đứa chỉ mới tiến triển một chút. Lẽ ra cậu phải đi từ năm sau, nhưng qua một thời gian dài năn nỉ ỉ ôi và dùng mọi cách để làm nũng với mẹ, thì mẹ đồng ý cho cậu ở đây học. Vẫn nên giấu Giang thì hơn.

“Tao học không được tốt, chỉ giỏi mỗi môn Anh thôi, nên sợ rớt quá.”

Thấy nó rầu rĩ, Dương khều khều cằm nó:

“Lo xa quá đi cô nương, thi cuối kì xong rồi tính.”

“Ừa, đành vậy.”

Nó nhét miếng bánh mì cuối vào trong miệng, đứng lên phui phui mũi, cảm giác niềm tin dâng trào. Được rồi, mùa thi này nó nhất định sẽ đạt điểm cao!

Tay trái cầm bịch sữa, tay phải cầm bọc ni lông cùng mảnh giấy gói bánh mì, nó giơ hai tay lên trời, trong lòng thầm nhủ tương lai sẽ tốt đẹp. Nhưng nhìn bầu trời u ám chẳng có chút nắng nào, nó lại nhụt chí. Aaaa! Nó không muốn học bài đâu!

“Làm gì sáng sớm lên con động kinh vậy con kia?” Cái Trinh xuất hiện âm thầm, nhìn nó khinh bỉ.

“Ặc. Mày tới hỏi nào thế?” Giang giật mình.

Dương từ tốn đứng lên, cầm lấy cái bọc trên tay nó, xoay người hướng tới chỗ thùng rác, chừa lại không gian riêng cho hai cô bạn.

“Sao thằng Dương cứ là lạ nhỉ?”

Trinh rất nhạy cảm, vừa nhìn đã nhận ra gì đó. Nó ngoan ngoãn ghé tai cô bạn, kể lại sự tình tối hôm qua.

“Há? Hai đứa bây...?”

Giang đưa ngón trỏ lên môi, suýt một tiếng. Nó tin tưởng cô bạn của mình sẽ không nhiều chuyện, cứ thế kể từng chi tiết nhỏ, cả cái vụ ngủ quên bên phòng Dương nữa.

Buổi học sáng êm đềm trôi, hai đứa ngồi trong lớp thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, rồi lại cúi đầu cặm cụi ghi chép. Không cần Trinh nói, cả lớp đã bắt đầu thấy ngấy ngấy vì độ ngọt trong không khí.

“Hai đứa bây có thôi đi không?”

Một thanh niên FA lâu năm vô cùng tinh tế đã bắt được tín hiệu yêu đương từ hai đứa, lập tức gằn giọng.

Giang lè lưỡi, mau chóng cúi thấp đầu, nó không biết gì hết nha.

Rầm.

Tiếng đập bàn chợt vang lên làm cả đám thất hồn lạc phách, mặt mày căng thẳng.

“Mỗi lần đến tiết của tôi là anh chị lại làm việc riêng nhỉ? Lát nữa sinh hoạt chủ nhiệm, tôi xem cô Minh xử các anh chị thế nào!”

Lại là cô Vân! Tại nó có thù kiếp trước với cô hay sao vậy trời? Từ sáng nay tâm trạng cô đã không tốt, cho nên vừa thấy một đứa nói chuyện là cô sôi máu liền. Cô quăng phấn xuống đất, đi một mạch ra ngoài, chẳng thèm dạy nữa. Đây đã là lần thứ hai trong tuần rồi!

Vắng bóng giáo viên, đám học sinh lại nhao nhao lên.

Thiên quay sang bên này, mắt sưng một cục nhưng vẫn ráng nhìn nó. Còn vì sao lại sưng? Nó biết chết liền!

“Bà thích thằng Dương lắm hả?”

Một câu hỏi, chí mạng, nó á khẩu tại chỗ. Ai đời lại đi hỏi thẳng thừng như vậy?

“Hai người đang quen nhau đúng không?” Thiên có vẻ là lạ, không kiềm chế được mà cao giọng.

Thành ra cả đám đều nghe rõ mồn một, chúng bạn quay sang nhìn nó, nhưng đa phần đều thích thú, chỉ có ánh mắt của Ngọc là đáng sợ hơn cả.

“Chuyện của hai đứa tao, bớt tò mò giùm.” Dương ngồi im một chỗ nhưng lời nói rất là có cân nặng.

Cả đám thấy tình hình căng quá nên tùm lại xì xào, dù sao tự dưng được nghỉ tiết nên bọn nó vui kinh khủng. Còn hai đứa kia quen nhau thì ai cũng biết, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Rõ ràng quá mà!

Thế nhưng giữa những con người sáng suốt luôn tồn tại vài cá thể tự cho là đúng, ví dụ như Ngọc. Cô nàng siết chặt nắm tay, rút điện thoại ra bấm để giữ bình tĩnh. Thiên thì không nói gì thêm, nhỏ giọng xin lỗi nó. Chẳng hiểu cậu ta xin lỗi vì cái gì? Nhưng mà trông tâm trạng của cậu chàng đột nhiên tuột dốc không phanh khiến nó như hiểu ra một chút...

Chẳng lẽ...?

Nô quây (no way)!!!

Không đời nào!!!

Chẳng lẽ thằng Thiên thích thằng Dương?

Giang mở to mắt nhìn Thiên, ánh mắt ngày thường vui vẻ tình cảm giờ trở nên sắc bén như gặp phải thiên địch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Áo cặp

Bắt gặp cái ánh mắt đờ đờ sát khí như thể sẵn sàng nhào lên sống chết với kẻ thù kia, Thiên lập tức rung mình, dè dặt hỏi:

“Sao bà liếc tui?”

Cậu đã làm gì sai đâu chứ? Chẳng lẽ người mình thích có bạn trai, cậu phải căng cơ miệng ra và cười?

“Ông liệu hồn đó.” Giang giờ nắm tay lên, mắt mở to đe dọa.

Hành động nhỏ xiu này của Giang đã vô tình làm tổn thương trái tim yếu đuối của Thiên, cậu chàng sốc nặng, hai tay nắm chặt lại. Tại sao lại có vẻ ghét cậu vậy chứ? Mới hôm nay còn tươi lắm mà?

Giang nằm dài ra bàn nhìn sang bên chỗ Dương, ánh mắt chăm chú, hoàn toàn lơ đãng di động bên cạnh.

Ở bên này, lớp phó học tập cũng làm hành động tương tự, chống tay lên trán, liếc mắt đưa tình.

Trong không khí như tỏa ra hương vị ngọt ngào của tình yêu, hàng trăm bông hồng đua nhau nở rộ sau lưng hai đứa. Nhìn qua giống như mấy khung cảnh lãng mạn trong truyện tranh ấy, có thể tưởng tượng vậy.

Mà hạnh phúc đến rồi đi rất nhanh, chưa đầy 10 phút từ lúc cô Vân ra ngoài, cô chủ nhiệm của bọn nhỏ đã tìm tới. Vừa hay lúc này không có tiết dạy học nên cô có khá nhiều thời gian để “giáo huấn” bọn trẻ.

Cô chống tay xuống bàn, thờ dãi:

“Gần đây cô Vân gặp vài vấn đề không vui, mấy đứa ráng ngoan ngoãn đừng chọc cô ấy nữa. Dương nhớ thay cả lớp xin lỗi cô Vân. Mà sắp thi rồi, chúc mấy em may mắn. Thi tốt thì cô dẫn cả lớp đi xem phim.”

Dương nghe xong méo mặt, không hiểu tại sao cậu phải làm việc đó mà không phải lớp trưởng? Nếu cô tiếp tục tin tưởng cậu nhiều như vậy, lớp trưởng sẽ cảm thấy đây là thiên vị. Xem cái biểu cảm hung dữ của vị lớp trưởng yêu dấu bàn trên là hiểu. Mà, chuyện đã định thì cũng hết cách rồi.

Còn phần các thành viên khác, sau khi cô chủ nhiệm nói xong, cả bọn lập tức đứng lên nhảy múa la hét các kiểu.

“Uuuu cô vạ tuế~~~~”

“Em yêu cô! Em yêu hoà bình thế giới!” Một thanh niên vui quá hoá rồ.

“Yayyyyy yayyy, cô ơi em muốn đi biển!”

“Trật tự!” Cô đập tay lên bàn, quát to, cốt để giữ cho bấy khi kia bớt tăng động.

Cô cũng hiểu tâm lý học sinh, ở tuổi đang dậy thì này, tội nhỏ quậy phá một chút là chuyện bình thường. Nếu không quá quắt mà chỉ phạm mấy lỗi vặt vãnh, cô không muốn rầy la làm gì.

“Tiện đây cô cũng thông báo luôn, cuối năm cô muốn chụp kỉ yếu, mấy em đồng ý thì từ hôm nay, cuối tuần mỗi bạn đóng 5 ngàn để nhét heo.”

Người ta nói thời học sinh đẹp nhất là kỉ niệm cuối cấp, và ai cũng nên một lần trong đời chụp ảnh kỉ yếu cùng bạn bè. Tội nhỏ vừa nghĩ tới việc chia xa là sụt sịt muốn khóc, tất nhiên đồng ý vô điều kiện.

Những kỉ niệm tuổi thanh xuân là những hồi ức đẹp nhất, đáng quý nhất mà khi trưởng thành, ta sẽ luôn hoài niệm.

* _

Tua nhanh đến một tuần sau, kết thúc kì thi.

Không ngoài dự đoán, Dương gần như được điểm tuyệt đối, cái Giang cũng nằm ở top đầu trong lớp.

Nói vậy thôi, chứ Giang biết bản thân mình học đến đâu. Thi mười môn thì có tám môn nó hỏi bài thẳng Dương rồi, há há. Nó là chuyên gia quay cóp có kinh nghiệm lâu năm trong nghề mà. Dù lúc xếp chỗ thẳng này có ngồi ở bàn cuối, nó ngồi ở bàn đầu, thì vẫn ra hiệu cho nhau được. À, tất nhiên là do khả năng đọc khẩu hình miệng của nó quá xuất sắc.

Hôm nay thi xong, được ngày nghỉ xả stress nên nó gọi điện thoại cho mẹ, trên màn hình hiện lên khuôn mặt của cặp vợ chồng trẻ đẹp, mà một trong hai giao diện lại giống nó như đúc.

Mẹ cười bảo ngày mai sẽ về, nó khóc bù lu bù loa một trận. Không biết bố mẹ đi du lịch hay đi thăm bà thật mà đi lâu như thế, bỏ nó một mình, buồn chết đi được. Dù ở bên nhà thẳng Dương cũng tiện cho việc học tập, tâm sự, nhưng không ở đâu bằng nhà hết.

Nó vừa kết thúc cuộc trò chuyện bằng video thì có tiếng gõ cửa, khỏi thấy cũng biết là ai. Cô chú rất ít khi tìm nó vì sợ phiền, sợ nó không thoải mái.

“Hello, tìm tao chi vậy?” Giang bận y nguyên bộ đồ ngủ kitty ra mở cửa.

“Mới 4h chiều mà mày bận đồ ngủ? Cởi ra rồi thay đồ khác, mai đi xem phim rồi, tao muốn mua áo.”

Dương đưa tay捏 nhẹ má Giang, động tác vô cùng tự nhiên, trôi chảy như thể đã luyện tập hơn trăm lần. Mà đúng là vậy thật, tính từ hồi bé tới giờ, chắc cậu捏 nhỏ này nhiều đến mức thành thói quen rồi.

Giang nhìn cái giòng thân yêu, lại nhìn Dương đã ăn bận chỉnh tề, quần lửng màu đen với áo phông trắng form dài đơn giản, trông đối lập nhau, nhưng không hiểu sao đem dán lên người cậu ta lại chói mắt như vậy. Con lai Tây mà cứ thích mặc đồ style Hàn Quốc cơ. Đấu tranh tư tưởng giữa việc ngủ và ra ngoài với bạn giai xong, nó phẩy tay: “Ra ngoài chờ tao.”

Thế là hai đứa nhỏ vẫn ngồi trên con xe đạp Martin huyền thoại phi ra shop quần áo giá rẻ gần nhà để mua đồ. Mà mục đích chính hôm nay là đi mua áo đô! Một trong những việc mà các cặp đều phải làm! Nhất định phải làm!

Chiều cao của Dương thật sự rất nổi bật, mới lớp 9 đã cao mét bảy rồi, về sau sợ là chân cậu ta dài bằng thân người của nó mất.

Thấy Dương chăm chú lựa quần áo, nó bực mình chạy lại chọt hông cậu ta một cái.

Cậu chàng đang chăm chú mà bị tấn công bất ngờ nên giật bắn cả người, suýt thì kêu ra tiếng. Quay đầu lại, thiếu niên cười cười: “Hôm bữa nhớ đứa nào bị dè ra chọc lét không?”

Nó xanh mặt, khoanh tay lại rồi gập người 90 độ: “Dạ em xin lỗi đại ca.”

“Ừ ngoan lắm, lại thử cái hoodie này xem.”

Dương tiện tay đem cái áo màu hồng pastel đưa cho nó, bên ngực trái của áo có thêu hình trái tim màu đen, chất vải cực mịn, nhìn đáng yêu ghê. Nhưng mà... tại sao lại lấy màu hồng?

“Mày bảo thích màu tím nhưng quần áo màu tím sến quá còn gì? Hồng pastel cho nó nữ tính.” Dương đọc hiểu được ánh mắt lấp lánh của ai đó.

“Con trai mặc màu hồng có hoi...”

“Về đẹp trai nam tính của tao sẽ cứu vớt cái áo, yên tâm, tao mặc gì cũng đẹp cả.”

Lại lên con tự kỉ. Không muốn thừa nhận nhưng trời cao thiếu công bằng quá, thằng này cái gì cũng đẹp, tổng thể hoà hợp. Nãy giờ có không ít người nhìn rồi đó. Bạn trai như này, tìm đâu ra? Hồi trước đêm nào nó cũng ngắm hình thằng này, xong lâu lâu còn biến thái đến mức sờ lên mắt mũi cậu ta qua màn hình điện thoại cơ. Bây giờ ở bên cạnh nhau hơn tuần rồi nhưng nó vẫn thấy khó tin. Ôi, cảm ơn trời cao đã biến hai đứa thành thanh mai trúc mã, nếu không giờ này nó chỉ có nước đứng từ xa chày nước miếng thôi.

Mua áo xong, chị nhân viên còn đứng ở quầy tính tiền nhìn theo Dương một lúc lâu, đào hoa hết sức.

Tiếp đến, hai đứa tung tăng dắt nhau đi ăn kem chiên. Một mình nó ăn ba cái, Dương một cái. Thiếu niên vừa đạp xe vừa cảm thấy bảy lực:

“Chỉ phí yêu đương kiểu này cao quá, sao tao sống nổi đây.”

Nó vron tay nhéo hông Dương: “Mày nói tao ăn nhiều đó hả?”

“Không, làm gì có. Mày ăn “ít” lắm.” Dù bên hông vừa đau vừa nhột nhưng cậu vẫn không quên chọc nó, nhấn mạnh chữ “ít”, hậu quả là cái eo chịu trận.

Một cái kem chiên hình tam giác chỉ có chút xú, ba cái là còn nể mặt nhá, chứ bình thường nó ăn bốn cái cũng được.

Buổi hẹn hò đầu tiên sau khi mối quan hệ của hai đứa chính thức bắt đầu đã kết thúc trong êm đẹp. Việc cười suốt cả tiếng đồng hồ đã dẫn đến bị tê cơ mặt, cứng quai hàm, tối về ngủ nó thấy đau gần chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bắn zombie

Vì rạp phim cũng không quá xa nên cả bọn đã quyết định hẹn nhau trước cổng vào. Hai đứa nhỏ hào hứng nhất nên bắt xe bus đến sớm tận mười lăm phút. Dương vẫn style quần lửng, chủ yếu khoe mẽ về cặp chân dài thon gọn đáng ghen tị và đặc biệt là không có lông của mình ấy mà. Vâng, cái con người này ngay cả chân cũng trắng và hoàn hảo như vậy đấy, mấy sợi lông tơ bé tí ti luôn. Từ đầu đến chân đều “pơ phọc” hết nói.

Giang nhìn muốn nổ đom đóm mắt. Xem nào, trông tổng thể thì xịn lắm, nhưng trên người chắc đôi Vans đen là giá trị nhất ấy nhỉ? Áo đôi hai cái 300k, tính ra cũng rẻ hơn mấy chỗ khác nhiều.

Cũng lâu lắm rồi bản thân nó mới mặc vậy, lần cuối cùng chắc là năm học lớp 5 nhỉ? Lúc đó thật ra bắt buộc dĩ phải mặc chứ nó đâu muốn, đồng phục trường mà. Hôm nay phá lệ mặc vậy ngắn màu trắng, xếp ly, nhưng cứ đi mấy bước lại phải đưa tay chỉnh một lần, kéo xuống cho đỡ lộ chân.

Dương đứng đợi mua trà sữa mà cứ năm giây lại liếc mắt qua nhìn Giang một lần, bộ nhỏ này không biết cứ đi qua đi lại trước cổng mà còn che che đây đây sẽ càng gây chú ý hơn sao? Cậu thật chịu hết nổi.

Vừa nhận được trà sữa xong, Dương lập tức đi nhanh về chỗ, nhẹ nhàng dùng dây ly gõ đầu nhỏ cái bộp.

“Chỗ đông người đó cô nương.”

Vừa nghe cậu nhắc khéo, nó mím môi, mắt đảo lia lịa xem có ai đang nhìn không. Và quả thật, lúc này rất rất nhiều người đang nhìn nó, à mà khoan, nhìn thằng Dương mới đúng. Nó bị gây áp lực kiểu này riết rồi cũng quen.

“Cảm nè.” Dương lắc lắc ly trà sữa vị matcha trước mặt nó.

Giang hí hửng đưa hai tay ra đón: “Ừ ù ù ù. Hôm nay chơi sang vậy? Highlands luôn. Cảm ơn cưng nha.”

“Hiếm khi có dịp.”

Khoé mắt Dương chợt giãn giãn, rồi không hiểu sao cậu quay phắt đi chỗ khác. Nó nhắm mắt mấy chục giây mới hiểu ra, vội ngậm miệng lại nhưng vẫn “phụt” một tiếng chút xú là phì cười rồi.

“Mày tính nháy mắt đó hả?”

Dương không thèm trả lời, nhưng mà đáng đứng cứ căng thẳng kiểu gì.

“Tập nhiều chút nha. Lỗi quá.”

Nó vừa nói vừa căng miệng ra cười, tay vỗ vỗ lên lưng Dương, không ngờ được con nhà người ta cũng có khuyết điểm. Có ai nháy mắt mà biểu cảm như bị liệt cơ mặt như vậy không chứ?

Hai má Dương nóng bừng vì ngại, được rồi, cậu đúng là không thể nháy một mắt được, cùng lắm nháy cả hai thôi. Nghĩ vậy, cậu quay qua nhìn Giang, thấy nhỏ đang ngậm ống hút uống trà sữa ngon lành. Mái tóc ngang vai hôm nay được chải chuốt cẩn thận hơn, đuôi tóc cúp vào trong làm khuôn mặt nhỏ càng đáng yêu hơn. Việc nháy mắt cứ để sau vậy, cậu chọc ngón trỏ vào gò má mềm mại của nhỏ, khẽ cười một cách ngây ngô:

“Mỡ nhiều dã man.”

Giang xoay mặt sang liếc cậu, tuy má bị chọc lõm vào trong nhưng chẳng thấy đau gì cả, đúng là mỡ nhiều thật...

Đúng lúc nó sắp tấp ngón tay Dương để trả thù thì chúng bạn kéo bầy tới, đi chung một lượt cả tám chín đứa. Thời tiết nóng nực nên hầu hết đều mặc váy ngắn cả, có đứa còn trùm khẩu trang kín mít.

Dương rút tay về, cảm điện thoại lên bấm như thể không có việc gì.

Từ xa đã thấy hai đứa đứng làm trò lố lăng, Trình hắng giọng: “Gì cũng bớt bớt nha. Đi chơi với lớp chứ không phải đi riêng đâu. Áo couple đồ nữa chứ.”

Mở miệng không dám chọt người khác thì đám này chịu không được!

“Trễ 4 phút.”

Cậu nói xong đem điện thoại nhét trở lại túi, ánh mắt mang theo ý cười nhưng đối với những bạn yếu bóng vía đứng đối diện thì nhìn còn đáng sợ hơn bình thường.

Dương thỉnh thoảng lại hỏi Giang một câu có mỗi không, rồi đề nghị cả bọn vào trước, chứ đứng tụ tập dưới gốc cây thế này chẳng ích gì. Ngược lại rước thêm bao nhiêu sự chú ý. Cô chủ nhiệm cũng đến sau năm phút, còn một vài thành phần nữa thì...

“Mấy trễ 15 phút.”

“Mấy, 17 phút.”

“Thôi đi cha nội, rảnh quá hả?” Nhỏ nào đó trông đám không chịu nổi cái tính khắt khe của Dương mà la lên.

Dương gãi đầu về vô tội: “Tại chán quá không có gì làm nên đếm phút thôi mà.”

Đợi đến lúc mua vé xong cũng đã gần 10h, vì chỉ còn suất chiều là dư chỗ ngồi nên bọn nó đặt luôn. Giờ thời gian rảnh ai muốn đi đâu thì đi. Nó? Tất nhiên lon ton đi theo Dương xuống khu trò chơi chuẩn bị quẩy rồi.

Trình đứng trên lầu nhìn Giang với Dương đi cùng nhau, trong lòng không biết là nên vui hay buồn. Cuối cùng thì tình cảm của nhỏ bạn thân cũng được đền đáp rồi, bao giờ tới lượt mình?

Giang thích ăn bánh ngọt, thích uống trà sữa matcha và hay thèm bánh trắng cho nhiều mỡ hành, mê thể thao, ngắm trai đẹp. Những gì thuộc về Giang, thân là bạn tốt, Trình đều biết hết. Và thằng Dương thì lại càng hiểu sâu hơn về bé cưng này. Giành không lại rồi ~ Bạn thân à, thì ra cảm giác bị cướp mất mày nó khó chịu như vậy. Như có thứ gì đó nghèn ở cổ họng, nuốt mãi không trôi. Như bị đập trứng gai, đau, nhức nhối. Vừa hạnh phúc, vừa đau khổ. À, hơi deep rồi, Giang đi với thằng Dương thì...

“Đi với tụi này, đừng có làm bản mặt sầu thảm đó nữa, Giang vẫn thương mày mà.” Đám bạn trong lớp tinh tế phát hiện tâm trạng Trình không vui.

“Ừa. May mà nó vẫn thương tao. Tao nên mừng cho nó mới phải.”

Trình lấy lại tinh thần rất nhanh, vù một cái đã chạy xuống khu trò chơi để bắn cá. Vâng, hi hục phi xuống để chơi cái trò mại mông trên ghế đó...

Giang cũng tia mắt về chỗ này, vừa hay nhìn thấy cái Trình cúi đầu, hai vai mở rộng rồi nhún lia lịa như bắn súng mà cười muốn “nội thương”. Trời má ơi, ai đòi đi bắn cá mà tư thế chẳng khác gì chụp éch, hồi xưa Trình đâu điên dữ vậy, từ ngày ở cùng nó thì độ thần kinh tăng theo cấp số nhân luôn.

“Ê, rủ lại bắn zombie mà đứng nhìn gì hoài thế?” Dương kêu kêu vai Giang.

Đang lảng lảng vì cười nhiều mà nghe bắn zombie là mắt nó sáng lên liền.

“Đây, nhào vô.”

Dương nhét ba đồng xu vào máy trò chơi, đến đồng xu thứ tư thì khựng lại:

“Mà tao thắng thì có được gì không?”

Giang đang làm quen với cây súng giả trên tay nên không nghe rõ lắm, song vẫn trả lời như đúng rồi:

“Được được.”

Dương nham hiểm híp mắt: “Mày nói nhá.”

Cậu nhẹ nhàng cầm lấy cây súng, chỉnh tư thế, mắt rực rỡ ánh sáng của sự phấn khích, còn không quên cười với Giang một cái. Có niềm tin thì sẽ chiến thắng! Cậu mà thắng thì xác định đi!

Giang gãi má, lúc này mới hoảng, vừa rồi nó đồng ý bậy bạ gì với thằng Dương vậy trời? Uiss, ván cược bắn zombie này nó sẽ không để cho Dương thắng đâu! Khăng định chắc nịch, xung quanh đây chỉ có nó vô địch bắn zombie thôi.

Lên đạn! Chuẩn bị bắn!

Cảm giác hơi căng thẳng khiến đầu ngón tay Dương run lên. Nếu để Giang thắng, thế nào cô nàng cũng tìm cách dẫn cậu đi khu du lịch chơi, rồi nhân cơ hội gửi cậu lên tàu lượn siêu tốc dạo một vòng, nghỉ thôi đã ổn lạnh rồi. Năm trước, cậu chơi tàu lượn xong đã bị trật khớp vai vì không chịu nắm chắc. Nói chung không phải bệnh, nhưng cậu có phần sợ độ cao.

Giang cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, nó sợ đủ thứ trên đời mà cứ thích mạnh mẽ vậ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tranh thủ

Bởi vì đứa nào cũng có mục đích riêng nên khí thế khi chơi game rất khùng bố, tập trung bắn, bắn bắn bắn. Gần mười phút đồng hồ căng thẳng, tay nó bắt đầu không còn cảm giác nữa, mỏi rụng rời. Trong lúc bắn boss, Dương để chết tận hai mạng, rồi không cẩn thận thua luôn. Nó vừa bóp tay cho đỡ nhức vừa rửa:

"Mày như rồng chứ gì?"

Dương biết cô nàng dối nên không so đo, suy cho cùng cậu đâu thể giành chiến thắng trước bạn gái mình được, phải không?

"Đi thôi, đi thôi. Đi chơi mấy trò khác, lần này coi như không tính." Giang thở dài.

Kì kèo mãi, cuối cùng hai đứa cũng bỏ qua ván đấu, đổi sang ném bóng rổ. Tất nhiên là chỉ chơi cho vui vậy thôi, chứ Giang cảm bóng còn khó nói chi quãng vào sọt? Những môn cần sức bật như nhảy xa, chạy 100m thì Giang giỏi cực, có điều cái môn bóng rổ chính là kẻ thù không đội trời chung của nó!

Hai đứa chơi quên trời quên đất, lúc Dương trèo lên con pikachu dành riêng cho mấy em nhỏ, Giang thấy dễ thương nên tiện tay chụp lại vài tấm.

Nụ cười dịu dàng tinh khiết đọng trên môi cậu ngay khoảnh khắc ấy, mãi những năm về sau nó vẫn không quên được.

Sẵn tay kéo Dương lại chụp vài tấm hình, khuôn mặt nó vô cùng rạng rỡ và hạnh phúc. Thời gian còn dư thì cả hai lượn qua khu ăn uống ngắm cho sướng mắt, sau đó tập trung lên chỗ xem phim.

"Một bắp phô mai lớn, một nước lớn." Dương thần nhiên nhìn nó rồi chọn combo.

Nó đứng bên ngoài chờ, liên tục giơ hai ngón tay lên vẫy vẫy, ý bảo mua hai ly nước đây, cậu có thấy không?

Giang lùn như vậy mà Dương vẫn có thể dễ dàng tìm được cô nàng trong đám đông, giống như đom đóm giữa trời đêm ấy. Cậu cũng biết hai ngón tay đó có ý nghĩa gì, nhưng lại vờ như không hiểu, đáp trả nhỏ bằng cách vẫy vẫy tay.

Moá! Nó bảo mua hai ly nước mà cậu ta vẫy cái gì? Thích xuyên tạc ý nó vậy đây.

Dương ôm hộp bắp đưa cho nó, cầm hai ống hút vào ly nước, một xanh một đỏ, cười bảo:

"Còn giả bộ ngại gì nữa? Làm như chưa bao giờ uống chung ly ấy."

Thật tình nó nghĩ gì Dương đều biết tổng thể này, chẳng vui gì cả, mà lúc này quê quá nên nó chỉ đành cười híp mắt. Một trong những điều khiến nó tự hào nhất là có được bạn trai tuyệt vời thế này, chỉ cần đứng yên ở đó không làm gì cũng thu hết ánh nhìn từ các cô gái. Sướng ron.

Trong lúc xếp chỗ ngồi, nó với Dương bị đám bạn đẩy vô ghế giữa. Bên trái nó là Thiên, bên phải Dương là Ngọc. Trời đánh mấy đứa này! Có tình phải không vậy? Không khác gì phim Hàn Quốc hết.

Nó bực bội nghiêng người qua chỗ Dương, gom hai tay cậu đặt lên tay vịn của mình.

Dương ngoan ngoãn nghiêng qua bên này, dùng đầu dụi dụi vào vai Giang mấy cái. Những sợi tóc mềm mượt trượt qua cổ cô nàng, nhờn nhờn. Oái, khả năng làm xiêu lòng các bạn nữ thì cậu ta tự nhận số một chắc không ai dám nhận số hai đâu.

Đưa tay vỗ vỗ lên đầu Dương, nó quay sang nhìn khuôn mặt xinh như bông của Ngọc. Trời ơi, nhìn nghiêng cũng đẹp nữa! Có phải con lai đâu mà mũi cao thế chứ? Nó suy sụp thốt thành lời:

"May mà gu của thằng này khác người."

Dương vẫn giữ nguyên tư thế dựa vai Giang, nghe được câu này lập tức vỗ lên đầu nhỏ cái bụp. Tường cậu điếc à? Nhỏ cũng có phải xấu xí gì đâu mà luôn tự ti thế? Có đôi lúc cậu muốn bản thân không quá đặc biệt để Giang có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh về ngoại hình.

Thiên bên này cũng len lén nhìn sang hai đứa, xong lại quay đi chỗ khác, giả vờ tập trung vào màn hình trước mắt. Nhưng... thỉnh thoảng, những câu thì thầm của hai người, những hành động đáng ghét như đút bắp cho nhau ăn vẫn lọt vào tai và mắt cậu. Có phải cậu rất điên khi uống thuốc giảm cân không? Người sao lại rã rời và khó chịu như vậy?

Suốt cả quá trình phim chiếu, Thiên và Ngọc chẳng xem được mấy. Có điều cái bộ phim tình cảm sến sẩm ngay sát bên cạnh thì họ lại không bỏ sót bất kể một chi tiết nào, dù là nhỏ nhất.

Hiểu rằng thích một người đã có bạn gái là sai trái, nhưng Ngọc vẫn không điều khiển được trái tim mình. Thích chính là thích, chỉ vậy thôi.

Đầu phim là Dương dựa vai nó, đến giữa phim thì nó mới quá, đổi vị trí, nó dựa vai cậu ta, gần đoạn cuối, hai đứa thống nhất tựa đầu vào nhau. Nói chung hành động âu yếm này dẫn tới không ít ánh mắt bực bội, cụ thể là hai bạn trẻ ngồi bên cạnh họ, và...

"Sao hai đứa bây không bao nguyên rạ luôn đi?" Trình ngồi phía sau, gương mặt không cảm xúc.

"Ha ha. Cảm ơn đã gọi ý nha. Đợi tao có tiền tao sẽ làm vậy."

Giang liếc mắt, bĩu môi, cậu ta nghĩ mình là ai chứ? Tiền mua đồ ăn cho nó còn không có, suốt ngày than vãn cơ. Làm gì có chuyện đủ tiền bao nguyên rạ phim?

Dương nháy nháy mắt với nó, ra hiệu im lặng, ý là đừng có chọc quê cậu. Từ ngày tỏ tình xong thằng này tăng động hơn bao nhiêu đây? Chàng trai âm ập ngẫu nhiên biến thành thiếu niên tung tung rồi. Nó cảm thấy hơi bất lực.

Hôm ấy cả đám con gái kéo nhau đi siêu thị mua son và đồ dưỡng da, nó cũng lon ton chạy theo nhưng chẳng mua được gì. À, thật ra một bầy khi vô thử đồ lung tung, cầm lên chụp hình sống ảo rồi thôi, méo bao giờ mua. Nó ngại đến mức trùm nón của cái áo hoodie lên và cầm mặt không dám lại gần nữa. Ngoài nó ra, Ngọc cũng xấu hổ đứng xa xa.

Ôi giời ôi chúng nó còn định tàn sát bao nhiêu chỗ mới vừa lòng đây? Từ chỗ bán son, bán nón đến đồ chip cũng méo tha luôn. Sức chịu đựng của các nhân viên đúng hết sảy, rất kiên nhẫn. Gặp nó đi làm mà gặp lũ này, sợ là sẽ rút dép tát sập mặt.

Dương không đi chơi game cùng đám bạn mà cứ lẻo đẻo theo sau mấy đứa con gái. Cậu còn mặc áo hồng pastel, mặt lại trắng trẻo xinh trai, cho nên xui xẻo làm sao lại bị hiểu nhầm.

"Laneige xin kính chào quý khách, bạn muốn mua gì ạ?"

Dương cầm mấy chai sữa rửa mặt lên ngắm một lúc, rồi sờ chai nước hoa hồng và hỏi:

"Có loại nào thoa lên mặt mát mát không chị?"

Bệnh nghề nghiệp nổi dậy, nhân viên bán hàng cười toe toét, chỉ cứ liên tục nhìn xung quanh nhưng vẫn chuyên nghiệp giới thiệu: "Da em trắng rồi nên đơn giản nhất có Water Bank dưỡng da tốt nè. Em đừng ngại, làm đẹp là nhu cầu thiết yếu của mỗi người mà."

Vừa mới nói câu đầu tiên, Dương đã bắt được chút tín hiệu bất thường từ ánh nhìn của chị, cậu không biết nên cười hay khóc nữa...

"Em mua cho BẠN GÁI."

Nhấn mạnh thế này chắc chị đã hiểu rồi? Quà nhiên, chị nhân viên hơi sốc, nhưng nhanh chóng cười xói lời: "À da bạn gái em..."

Nguyên đám con gái đứng bên ngoài nhìn cậu, cứ lắc đầu rồi chép miệng suốt thôi.

"Bạn trai mơ ước ~~~ la la la."

"Giang à, tao cũng muốn có bạn trai giống mày hu hu..."

"Tao cũng vậy đó."

"Mấy đứa bây phải hạ tiêu chuẩn chọn chồng xuống, rồi ra đường bót hành động như đàn ông thì may ra còn có người nhìn tới. " Trinh không thương tình xả đạn vào tâm hồn yếu ớt của lũ bạn.

Con gái ấy à, nếu muốn được con trai chú ý thì cũng nên chăm sóc bản thân một chút. Đặc biệt là sửa ngay mấy tướng đi khó đỡ của mình đi! Chân trái phía Tây mà chân phải thì chìa ra phía đông, hai hàng, mắt mặt dữ dội.

Trong lúc bọn trẻ đang bàn luận xôn xao về bạn trai tương lai. Dương cũng thành công mua được một chai kem dưỡng da cho cái Giang.

"Cho mày nè."

"Giờ dạ?" Giang mở túi giấy ra xem, vừa buồn cười vừa thấy tội cậu.

Hình như cái này mắc lắm, mà trước giờ nó cũng đâu biết xài mỹ phẩm đâu. Thôi cứ giữ lại đây, chắc cậu ta thấy da nó dạo này không được đẹp nên thương tình mua cho.

"Cảm ơn, nhưng mà mày không cần mua quà này nọ cho tao vậy đâu."

Dương háng giọng: "Lúc còn quan tâm được thì tao phải tranh thủ chứ."

"Hử?"

Chợt nhận ra mình nói hớ, cậu phẩy tay bảo không có gì, nhỏ hỏi lại mấy lần mà cậu cũng chẳng trả lời. Giờ mà nói thẳng ra là năm sau chuyển trường, nhỏ bẽ xường sượng cậu luôn đó.

Giang thì khó chịu trong lòng, tự dưng nói thế nghe cứ sờ sợ. "Lúc còn quan tâm được" là sao? Chẳng lẽ mắc bệnh nan y hay gì? Chắc không phải đâu, hết chuyện để làm hay sao mà hủ nó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lời hứa

Từ ngày hai đứa bắt đầu hẹn hò, Ngọc biết tin là ít nói hơn hẳn, không còn lộn vồn theo Dương nhiều nữa. Suy cho cùng thì Ngọc cũng khá hiểu chuyện nhỉ? Thiên sứt hẳn mấy kí, sức khỏe dường như không tốt lắm, nó gạ hỏi mấy lần nhưng cứ im im.

Hẹn hò ấy. Thật ra ngoài việc hai đứa có thể công khai mặc đồ đôi và thể hiện tình cảm thì chẳng có gì thay đổi hết. À khoan, tần suất đi ăn đi chơi cũng có tăng lên chút chút...

Bố mẹ Giang trở lại từ hôm tập thể lớp đi xem phim rồi, nên nó đành ngậm ngùi cuộn gói gom đồ đạc về nhà.

Dương cũng lần lần ra xách đồ giúp. Đạo gần đây bà nội hay gọi điện thoại hỏi thúc cậu về quê chơi, bảo là hè nhất định phải về thăm bà. Nhưng nói thật, từ bé đã sống xa ông bà nội nên cậu không mong chờ lắm, và lại, cậu luôn có dự cảm chẳng lành.

Cậu hài lòng với cuộc sống hiện tại, rảnh rỗi thì xem phim, đi dạo, ăn uống, mua sắm chung với Giang. Những hoạt động thường ngày của hai đứa cứ lặp đi lặp lại như thế nhưng không buồn chán chút nào, thời gian trôi qua càng bám dính nhau hơn. Tất nhiên việc đi chơi đi quẩy tăng gấp bội như thế khá lộ liễu, bố Giang cuối cùng cũng phát hiện ra.

Thế nên, chú gửi thư mời cho cậu sang nhà, vào phòng chú, họp khẩn cấp.

Chú Tư mặt mày hầm hầm nhìn cậu:

"Giờ hai chú cháu mình nói chuyện như hai người đàn ông đi. Hai đứa bắt đầu từ khi nào?"

Dương thấy chú Tư trung bộ mặt nghiêm nghị một cách miễn cưỡng thì có chút buồn cười, ai chẳng biết chú hiền lành nhất xóm chứ? Con kiến còn chẳng nở giết cơ. Cậu cúi đầu nín cười:

"Dạ. Được hơn 3 tháng rồi chú."

"Mày có nhớ mày hứa gì với chú hông con? Giang nó học cà lơ phát phờ lăm, được như mày chú cũng không nói. Chú chỉ sợ nó thì rớt thôi."

Dương ngồi thẳng lưng lên, nghiêm túc nhìn chú Tư, đôi mắt xanh long lanh như hồi lỏi:

“Con xin lỗi. Nhưng mà con bảo đảm Giang nó không rớt đâu, dạo này nó học hành chăm chỉ lắm.”

“Mày tự tin dữ ha. Lỡ nó rớt rồi sao? Mày nuôi nó hay tao nuôi nó hả con?”

Dương gật đầu ngai ngừng, mái tóc vàng mượt ôm lấy khuôn mặt trắng xanh trông càng ngây thơ: “Con nuôi cũng được mà.”

Chú Tư nghe xong vỗ lên đùi cậu cái chát, đầu thấu trời xanh, đưa tay chà xát một lúc vẫn còn thấy ran rát luôn.

“Mày làm gì nuôi nổi nó? Tao nói hai đứa bây mai mốt lớn coi chừng không làm bạn được luôn đó. Không phải chú không tin mày, mà tụi bây còn bé tí, biết gì đâu.”

Đúng là hai đứa vẫn còn hơi nhỏ tuổi, nhưng còn cỡ một tháng nữa cũng thi lên cấp ba rồi. Cảm giác như mới hôm qua cậu còn tỏ tình với cái Giang, vậy mà thoáng cái đã qua mấy tháng trời. Nói ra đoạn tình cảm này cũng là bất đắc dĩ mà, hự hự, tại vì xung quanh xuất hiện tình địch, cậu đâu thể án binh bất động mãi được.

Sợ chú Tư bắt hai đứa đoạn tuyệt, Dương mạnh miệng: “Con hứa với chú con sẽ kèm Giang đậu vô trường PV với điểm siêu cao luôn.”

Chú Tư thờ dài, mặt buồn rười rượi: “Con gái rệu của chú đó, chú có một mình nó hà. Mày làm sao thì làm, trường PV mà còn không đậu, chú gửi nó lên thành phố học luôn thì đừng trách sao.”

Dương gật đầu lia lịa, dù nhìn cậu có vẻ trưởng thành hơn đám bạn cùng lứa, nhưng chung quy vẫn còn nhí nhánh lắm.

Móc tay với chú Tư xong là cậu chuồn liền, vừa ra tới cửa đã thấy Giang đi qua đi lại không thôi.

“Giang.”

Nhỏ giật mình nhìn sang bên này, bay tới nắm góc áo cậu rồi lúi ra sân trước.

“Bố tao có chửi mày không?”

Giang hồi hộp nắm chặt hai tay, lồng ngực phập phồng lên xuống vì lo lắng. Ôi vừa rồi biết bố hện gấp thẳng Dương, nó sợ chết đi được. Nhìn cái vẻ cười cợt chột hiện trên khuôn mặt của cậu, nó mới yên lòng:

“Không sao thì được rồi.”

“Nhưng bố mày bảo, nếu mày không đậu PV là cho mày lên thành phố học đó.”

Dương mở miệng đe dọa, tiếc là nó đã quen cái giọng đùa giỡn này của cậu rồi nên không sợ.

“Làm sao rớt được. Mà còn có một tháng nữa thôi, tao sẽ cố hết sức. À phải, thi xong tụi mình tổ chức đi biển nhaaa.”

Nghĩ tới thi xong là nghỉ hè, Dương hơi chần chừ:

“Để qua thi rồi tính.”

Cậu lo là hè này phải về quê thăm nội, chờ sắp xếp lại thời gian đã.

Giang nghe xong gật đầu, ừ một tiếng. Trường PV cũng chẳng phải trường chuyên, nhưng chất lượng giảng dạy và cơ sở vật chất thì tốt nhất nhì trong vùng nên tỉ lệ chọi cũng cao lắm. Nó đã vì cái trường gần chợ này mà chuẩn bị từ đầu năm rồi, thêm nữa gần đây chăm chỉ học hành, kiểu gì cũng đậu thôi. Môn Anh dễ nuốt nhất, vì bạn trai nó có trình độ Engrisk cao, nên khả năng nghe nói của nó tiến bộ nhanh dã man.

*

Dù không nói ra nhưng nó vẫn hơi lo sợ, ngộ nhờ lên lớp 10 không được học chung lớp thì phải làm sao đây? Dương vừa đẹp trai vừa giỏi, đi đâu làm gì cũng nổi bật, cho nên nó cứ thấy bất an...

Sờ nhẹ lên tấm ảnh cũ đã sắp ố vàng trên bàn học, Giang thất thần nhìn ra ngoài cửa kính trong suốt.

[Đang nghĩ gì thế?] Dương vẫy tay chào nó.

Điện thoại hiện lên tin nhắn của Dương, nó cười cười tiến về phía cửa sổ và kéo cửa ra.

“Mới xem lại tấm hình hồi bé của mày ấy mà, cái tấm bị sún răng.”

“Mày vẫn không bỏ thói dim hàng bạn trai mình à?” Cậu trai giả vờ giận dỗi, đưa đầu ra khỏi cửa sổ.

“Làm gì đấy?” Nó cũng học theo Dương đưa đầu ra ngoài.

Gió lạnh lướt qua gò má bánh bao trắng trẻo khiến nó khẽ rung mình, nhẩn nhé.

Dương vươn tay sờ sờ mái tóc đen nhánh đã dài qua vai của nó, xúc cảm mềm mại trong tay làm cậu chạnh lòng:

“Mới một buổi chiều không gặp mà tao nhớ mày rồi. Sau này có chuyện gì mày cũng đừng ghét tao nha? Tin tưởng tao.”

Đáp trả lại Dương chỉ có sự im lặng và tiếng côn trùng rả rích, tiếng ve ồn ào nhức tai.

Thật lâu sau, Giang mới nhéo má cậu trai một cái:

“Chuyện gì là chuyện gì? Tao đã chuẩn bị tâm lí ngay từ đầu rồi, sau này mày chán tao thì cứ nói.”

“Không phải vậy...”

Dương thở dài, chạm lên mũi cô nàng rồi gõ gõ:

“Mày đừng nghĩ linh tinh. Soái ca chuẩn mực sẽ chỉ thích một người duy nhất thôi. Tao đảm bảo mày là nữ chính. Chịu không?”

“Hứa đi?”

Giang khịt mũi, đưa ngón tay út ra trước mặt.

“Ừ. Hứa.”

Trên đời này vốn không tồn tại những thứ như lời hứa. Móc ngoéo chỉ là một hình thức để nó tự trấn an bản thân mà thôi.

Nó đã đọc rất nhiều truyện mà kết thúc OE, thậm chí SE, cho nên nó tin tưởng không có gì là tuyệt đối. Cho dù nó là nữ chính trong câu chuyện này thì sao? Kết thúc đôi khi lại ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khoảng cách

Thanh xuân thật sự không chờ đợi một ai, thời gian cứ thế trôi vụt qua trước mắt như một con gió.

Sau tất cả, dưới sự cố gắng không ngừng của cả hai, kì thi chuyển cấp cũng kết thúc rồi. Ngày nhận được điểm thi, Giang không nhớ rõ mình đã phát điên như thế nào nữa.

30.5/40 điểm.

Môn Tiếng Anh nhân đôi gần như cứu vớt cuộc đời nó. Cùng ngày, nó hí hửng chạy sang phố bên chơi vì có hẹn đi ăn chè với Dương. Dưới bóng cây bàng lãng tím, mái tóc vàng tựa nắng của cậu thật sự nổi bật trong mắt nó. Thiên thần đấy.

“Tao đậu rồi. Thấy tao giỏi hem?” Nó chấp hai tay nhìn Dương với cặp mắt long lanh.

Vốn bình thường, Dương sẽ khoe khoang một hồi về thành tích của mình để đâm chọc vài nhát lên người nó, nhưng hôm nay cậu lại chỉ cười gượng và buông một câu chúc mừng:

“Ừ. Giỏi lắm. Nãy tao có việc nên không qua đón mày được, tương sẽ trễ hẹn, ai ngờ tao lật đật vọt đến đây thì mày còn chưa xuất hiện. Vẫn dùng đồng hồ dây chun như thường.”

Giang xấu hổ cười cười: “Tao cũng có tí việc ấy mà.”

“Nói xạo không chớp mắt.” Dương nhướn mày liếc nó.

Giang nghe vậy chớp mắt liền hai ba cái cho Dương xem rồi kéo tay cậu: “Đi ăn nào. Tao cũng có chuyện tính hỏi, đêm qua nhà mày có biến à?”

Khuôn mặt ngập ánh hào quang thường ngày của cậu chợt biến đâu mất, chỉ còn một màu xám xịt.

Dương không nói không rằng vòng tay ôm lấy nó từ phía sau. Thật chậm rãi, cậu tựa đầu lên đôi vai gầy mà mình vẫn luôn muốn chở che...

Giang vỗ nhẹ lên tay cậu như an ủi, trong đầu tuy xuất hiện rất nhiều nghi hoặc nhưng lại chẳng mở lời được.

“Mày ă, tao sợ mình không giữ lời hứa được rồi.”

Giọng của cậu vừa khàn vừa bé tí, cũng may thính giác tốt nên nó mới nghe được. Nó chợt khó hiểu, đang hỏi việc gia đình cậu mà? Tự nhiên đá sang vụ hứa hẹn?

“Nếu là hứa dẫn tao đi ăn thì để hôm khác cũng...”

“Không phải.”

Dương cắt ngang lời nó khiến nó chẳng biết phải làm sao, bàn tay đang vỗ về cậu cũng khựng lại. Một dự cảm xấu đột nhiên tràn ngập tâm trí nó.

Nghe tiếng thờ dài thật khê bên tai, nó liền biết dù xảy ra vấn đề gì đi nữa thì đều không phải chuyện tốt! Tim lại làm việc chăm chỉ hơn bình thường một chút rồi, dừng lại đi, đừng đập mạnh như thế nữa.

Đôi mắt xanh sụp xuống, Dương khẽ nói: “Ngoại bắt tao về quê mày ă.”

Giang nín thở chờ đợi, nghe xong thì thấy nhẹ nhõm, chỉ vậy thôi mà cậu lại có biểu cảm như kiểu trời long đất lở hay tận thế đến nơi ấy. Báo hại nó sợ muốn chết. Nó còn tưởng Dương sẽ nói chia tay gì gì đó vì bệnh ung thư hay bị ép gả cho dân nhà giàu nào? Xem phim Hàn nhiều quá nên ảo tưởng chút. Nói chung nghe xong cũng thấy yên tâm, vì cậu chỉ về quê chơi thôi thì chẳng gì to tát. Nhưng sao đêm qua nó nghe tiếng cãi vã nhỉ?

Máu chó quả nhiên không đổ lên người Giang, mà là tạt trực tiếp vào mặt nó.

“Ngoại kêu tao về học ở đó.”

Cái gì cơ? Giang cứng người, cứ nghĩ mình bị lãng tai hay nhiều sóng não.

“Về Nga á? Nhưng mày có thành thực tiếng Nga lắm đâu? Tự nhiên sao đòi kéo mày về?”

Dương nghe Giang hỏi mà siết chặt tay, dùng sức như muốn đem cô bạn thân kiêm bạn gái này dính vào người mình. Bình tĩnh vậy? Cậu cứ nghĩ Giang sẽ bật khóc hoặc gào ầm lên cơ. Không như vậy thì chí ít cũng tỏ vẻ hơi sốc chút chứ!

“Chuyện này là ngoại bảo tao, tao cũng chịu thôi. Hôm qua cả nhà vì vụ chuyển trường mà ầm ĩ đấy.”

Nó mới vui vì đầu được trường mình muốn thì thằng Dương lại báo tin trời ơi đất hỡi gì đâu. Nó đã thần thờ mất một lúc lâu chẳng biết nên hành động ra sao, nên nói gì. Đáng về một môi cùng bất lực của Dương khiến nó không nhớ làm to chuyện, cũng không thể chửi nặng cậu thậm tệ được. Mới bốn tháng. Hai đứa mới bên nhau chưa đầy nửa năm thôi đó.

“Mày nói thật đúng không? Bao giờ thì đi?”

Giang cũng không hiểu sao mình lại trấn tĩnh lạ thường như vậy. Nó hít một hơi thật sâu, chậm rãi cảm nhận hơi ấm từ sau lưng truyền tới.

“Tao xin lỗi.”

“Tao hỏi bao giờ mày đi?”

“Xin lỗi.”

“...”

“Mày có giận tao không?”

Sao cái cuộc đối thoại này cứ sai sai ở đâu? Nhớ hồi nó bị người ta đánh, Dương tới trễ và cậu cũng chỉ biết xin lỗi thế này thôi. Ngơ ngơ như bò đội nón vậy. Chắc đang thấy áy náy vì không thực hiện được lời hứa sẽ học cùng trường với nó.

Nhẹ nhàng gỡ tay Dương ra, nó xoay người nhìn thẳng vào hồ nước xanh trong đôi mắt cậu. Bên ngoài cổ bình tĩnh, bên trong thì đã rối như tơ vò.

“Dù trong lòng tao không chấp nhận cái vụ này là thật, nhưng nếu mày đã bị ép về, thì biết kết cục rồi. Từ giờ đến lúc mày đi, tao sẽ ở cạnh mày nhiều chút, không có gì to tát cả. Cùng lắm... thì yêu xa?”

Nó đưa một tay lên vỗ vai Dương, tay kia siết chặt lại giấu trong túi áo khoác. Nếu có để móng tay, nói không chừng nó sẽ bấm thủng lòng bàn tay mình mất.

Tinh thần dù mạnh mẽ đến đâu vẫn không giấu được phản ứng của cơ thể. Dương cầm tay Giang, cảm nhận được tay cô nàng đang run rẩy, kì lạ là ánh mắt lại chẳng có chút dao động nào. Từ bao giờ nhỏ nói dối trở nên chuyên nghiệp thế nhỉ? Tính cách cũng trầm hơn trước nhiều.

Thiếu niên tóc vàng xột xa cười: “Mày muốn khóc thì khóc đi, hoặc chửi đánh tao như mày vẫn hay làm. Vậy còn dễ chịu hơn.”

Giang nghe cậu nói vậy lập tức rom róm nước mắt, nhưng lại không dám khóc thật, cứ đứng đó mếu máo như đứa trẻ bị mẹ đánh oan. Ai mà chấp nhận được cái kiểu im im xong rồi bùng một phát bão phải chuyển đi như thế? Phải làm sao đây? Cậu đi rồi còn nó thì sao?

“Tao sẽ về thường xuyên.”

Dương thở dài, đưa tay vuốt đầu Giang, hi vọng cách này có thể an ủi nhỏ một chút. Đến cả cậu cũng bất lực, bà ngoại quyết sao thì là vậy, chẳng thể cãi lời người lớn được. Dù đã cố thuyết phục bố mẹ nhưng kết quả không thành, còn khiến hai người xích mích với nhau.

“Khi nào thì đi?” Giang khó khăn tìm lại giọng mình.

“Chắc khoảng một tháng nữa.”

Không khí xung quanh như đông đặc lại, khó thở thật. Nó nắm tay Dương, cố cười: “Vây cũng được, còn hơn tháng mà. Đi ăn đã, tao đói.”

Thiếu niên đau lòng bóp nhẹ hai má bánh bao của cô nàng: “Sắp lăn được rồi.”

- * -

Đêm đó Giang khóa facebook, nằm trong phòng khóc đến hơn 2h sáng vẫn không ngủ được. Nó cầm vòng tay Dương tặng ngắm một lúc rồi lại bật khóc. Người ta nói mỗi tình đầu luôn dang dở, nên việc cậu chuyển đi khiến nó thấy bất an quá, và thật ra nó đã thất vọng một chút.

Hậu quả của việc thức khuya khóc lóc thảm thiết là hai mắt nó sưng húp và đỏ hoe. Sáng sớm mò ra ăn sáng, mẹ nó vừa thấy đã giật mình.

“Mày làm gì mà mắt sưng thấy ghê vậy con?”

Nó tọc dừa vào lòng đỏ trứng, để thứ chất dịch bên trong chảy tràn ra đĩa rồi quệt bánh mì lên đó, cả quá trình ăn sáng chẳng nói lời nào.

Thấy con gái rệu rã như người mất hồn, bố nó điên tiết lên, râu hàm gằn gặt.

“Mày đừng nói với tao là thằng Dương nó ăn hiếp mày nha?”

“Dạ không có.” Giang lắc đầu lia lịa.

“Đề tao xử.”

Bố Giang hùng hổ đứng lên, lại bị mẹ kéo ngược trở về.

“Ông không biết vụ thằng Dương bị bà ngoại ép về Nga à?”

Ờ? Bố già dùng ánh mắt tò mò nhìn con gái cứng như muốn hỏi “con khóc vì lý do này à?”

Thấy Giang gật đầu, bố mới chịu ngồi xuống bàn ăn sáng tiếp. Vừa ăn vừa lăm bằm chửi thằng Dương.

Nó lững khững quay trở về phòng, mắt chẳng nhắm lại được vì rất. Từ Việt Nam qua Nga chẳng xa cũng chẳng phải gần. Suốt mười mấy năm qua cả hai như hình với bóng, không có chút khoảng cách nào. Hiện tại, xem như là thử thách. Nói thật, nó không có can đảm để vượt qua khó khăn lần này. Yêu xa chính là thứ kinh khủng nhất trong tình yêu. Bởi vì, yêu xa cần rất nhiều sự tin tưởng. Không phải nó không tin Dương, mà là nghi ngờ chính bản thân mình.

Kiên nhẫn, liệu đủ? Dương về Việt Nam khi nào cũng chưa rõ, nếu là mười năm thì sao? Nó cứ thế chờ đợi trong vô vọng? Vừa nghĩ tới đã thấy tim gan như bị ai cào xé, rách thành một đường dài, máu chảy không ngừng.

Sợ. Nó thật sự sợ cảm giác không được nhìn thấy Dương mỗi ngày... Đối với một đứa mới lên cấp 3 như nó thì cảm xúc dành cho người mình thích thế này quá mạnh mẽ rồi. Nó không thể ngăn mình suy diễn linh tinh được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lại là thằng Thiên!

Liên tục nhốt mình trong nhà hơn ba ngày, Giang mới tinh táo được một chút. Dù nó có đau khổ quằn quại thì thằng Dương vẫn phải đi. Chi bằng dùng thời gian chán nản nằm ở nhà để ra ngoài cùng cậu ta nhiều hơn?

Nghĩ là làm, Giang mở rèm, đưa đầu ra ngoài cửa sổ gọi: "Dươngggg oi!!!!!"

Rèm cửa bên kia được nâng lên sau ba tiếng gọi dài, Dương vuốt quả đầu vàng rồi tung rối bù của mình, giọng ngái ngủ: "Mày lên con gì nữa vậy?"

"Đi du lịch hem? Tao muốn đi Dallas quá."

"Đà Lạt? Để tao nói chuyện với ba mẹ đã."

Dương biết cô nàng ắt hẳn rất đau lòng nhưng vẫn đang cố gắng vượt qua chuyện này. Thế nên, bản thân cậu cũng phải phấn chấn lên chứ nhỉ?

Thế là hai gia đình nhanh chóng bắt tay vào làm tour du lịch mùa hè cho đôi bạn trẻ. À thì, chuyện hai đứa quen nhau chẳng phải bí mật gì nữa rồi.

Ngắn ngủi trong vòng ba ngày ở Đà Lạt, Giang chụp không biết bao nhiêu là hình kỉ niệm. Riêng chợ hoa cũng lên tới trăm tấm có mặt thẳng Dương chứ chẳng đùa.

Thấy máy ảnh lần thứ n chia vào mình, Dương chịu không nổi gõ đầu cô nàng:

"Chụp cảnh không chụp mà cứ lia vào tao, mày đi du lịch kiểu gì vậy?"

Giang lè lưỡi tinh nghịch, cầm máy ảnh trên tay, thờ thẩn nhìn về phía xa. Gió lạnh thổi mái tóc dài của nó lay động, lúc ấy, trông nó dịu dàng lắm. Giữa những màu hoa sắc sỡ, Giang như hóa thân thành một tinh linh, ngây thơ và trong sáng vô cùng.

Dương đưa điện thoại lên, đang định chụp lên thì nhỏ đột nhiên quay mặt về phía cậu.

Tạch.

Dù là vô tình, nhưng lại may mắn trở thành một bức ảnh nghệ thuật. Cậu rút cuộc phát hiện khuôn mặt nhìn nghiêng của nó thì ra đốn tim kinh khủng. Ấn nút, cài đặt ảnh nền liền.

"Mày chụp ảnh đim tao à?"

Giang nhảy cảm phát hiện, vội nhảy tới muốn giật điện thoại cậu, nhưng kết quả vẫn như những lần trước, vô dụng thôi. Còn nhớ hôm Dương nhặt được bra của nó chứ? Cũng chỉ giới ỷ vào chiều cao vượt trội của bản thân để bắt nạt nó!

"Xóa đi! Xóa đi mà!"

Không còn cách nào khác tốt hơn là năn nỉ ỉ ôi hếtttt. Cái thằng quỷ này toàn thích đăng ảnh đim nó, còn bảo cái gì mà thú vui tao nhã... Mẹ ơi!

"Tao xóa rồi, yên tâm." Dương giả vờ nhấn nhấn lên màn hình, xong nhanh tay cắt điện thoại vào túi.

Nghĩ gì mà bảo cậu xóa tấm ảnh đẹp để ấy chứ? Cái khoảnh khắc cô nàng quay đầu về phía cậu, tìm cậu như ngừng đập đến nơi luôn.

Muốn quên đi sự thật đau lòng là bọn họ sắp chia xa nên hai đứa mua chút đồ kỉ niệm để có lúc còn nhớ nhau.

Ngày tiễn Dương và gia đình cậu ra sân bay, lòng nó chết lặng, nhưng không hiểu sao lại chẳng khóc nổi. Không sao. Nó nắm chặt dây túi xách, tự nhủ mình vẫn ổn.

Dương ôm siết Giang thật lâu, sau đó xoa đầu cô nàng.

"Chờ tao."

"Sén sửa quá mày ạ, nhưng tao sẽ chờ mày về vậy, dù sao cũng ế chồng chờ ra." Nó che lấp sự xúc động sau nụ cười gượng gạo.

Giang đưa ngón tay út ra trước mặt: "Hứa lần nữa đi."

Dương chần chờ, trong mắt thoáng qua sự giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn đưa ngón út ra móc ngoéo với nhỏ. Chỉ có cậu biết, lần này đi, sợ là bà ngoại không dễ dàng cho cậu về Việt Nam.

"Nhớ giữ liên lạc. Tao đi đây."

Giang như mất hết sức lực, cả người rã rời đứng nhìn theo bóng lưng Dương. Đừng quay đầu lại, nếu cậu quay đầu lại, sẽ thấy nó khóc mất.

"Khóc cái gì mà khóc, có phải thằng Dương đi luôn đâu?"

Bố yêu dấu bức mình đưa khăn giấy cho nó, không hiểu sao lại vì thằng nhóc kia mà rơi nước mắt. Mới tí tuổi đầu đã nặng tình như vậy rồi!

Giang thở dài, theo ba mẹ lên xe. Giờ thì chẳng còn gì để lưu luyến nữa. Ngày mai khi thức dậy nó vẫn phải sống, phải đến trường.

Thanh xuân của nó thiếu đi hình bóng quen thuộc của một người, cho nên không còn trọn vẹn nữa. Nụ cười ngập nắng của cậu, suốt đời này nó cũng

không muốn quên.

Deep tí thôi chứ thật ra nó định gào to: Hoàng Phi Dương, nếu còn tiếp tục thất hứa, bà đây tuyệt giao với mày luôn.

._.*._

Còn chừng một tháng nữa mới hết hè mà nữ đại hiệp trong lớp a.k.a bạn thân nó về quê mất rồi. Vì không có người ra ngoài cùng, Giang đã sớm quyết định đi làm thêm để đỡ mồm meo.

Ngay buổi sáng từ sân bay về, cái Trinh cũng đã nhắn tin báo nó sang phụ quán cafe Mộc ở gần trường. Quán ấy mới mở không lâu, đang còn tuyển nhân viên nữ thì phải.

Mẹ chẳng ngăn cấm nó đi làm thêm, còn bảo cho cục c*t của mẹ ra đời sớm để nếm mùi. Bố thì bảo sẽ len lén cung cấp "mân ni" cho xài, tiền lương cứ lấy mà mua thêm đồ. Nó hí hửng mặc quần jean dài cho lịch sự rồi chơi luôn áo sơ mi trắng vào như đi xin việc ở công ty ấy.

Bình thường không để ý, đến lúc nhìn rồi mới phát hiện quán cafe này đúng như tên, thật sự rất mộc mạc. Trước cửa quán có bóng mát nên chủ tiệm đặt vài ba cái bàn gỗ tròn, hiện mới 7h hơn cũng đã đông khách.

Nó đưa mắt nhìn, nắng sớm quét lên cửa kính sắc tím của hoa phong lan và sắc xanh của cây lá, hòa vào một chỗ xanh xanh tím tím nhìn đẹp lắm.

Nó ngẩn ra thật lâu làm bao nhiêu người nhìn, ngại quá phải chạy gấp. Không giống ở ngoài kia là bàn gỗ, bên trong là bàn lót kính thủy tinh, ghế nệm như các tiệm khác, chỉ là trang trí trên tường giản dị hơn nhiều. Nói sao nhỉ? Vừa có cảm giác thân thiện với thiên nhiên vừa toát ra cái cảm giác mà chúng bạn hay diễn tả, là vintage.

Nó đi lại chỗ quầy thì thấy một chị gái tóc đỏ cực kì xinh đang sắp xếp đồ đạc, thấy nó, chị ấy mỉm cười:

"Em muốn uống gì?"

"Dạ, cà phê sữa. Mà chị ơi, em tới tính hỏi vụ quán mình tuyển nhân viên ấy. Trinh kêu em qua đây hỏi thử..."

Chị gái vừa nghe tới tên Trinh thì à một tiếng rồi tiếp: "Bạn bé Trinh hả? Em ngồi chơi rồi đợi chị chút."

Giang gật đầu làm theo, lát sau, chị gái đặt đồ uống lên bàn rồi ngồi xuống đối diện.

"Em uống đi, chị pha hơi nhạt tí, có gì không vừa miệng thì nói chị."

"Dạ. Em cảm ơn."

Giang ngồi khép hai chân vào nhau, vừa ngại vừa lo. Thấy thế, chị gái cười: "Em cứ tự nhiên đi. Chị tên Hằng, quán chị có một nhân viên nam rồi, bữa chị định bảo bé Trinh nữa mà em nó về quê chơi mất tiêu."

Hằng là chị họ của Trinh, mắt to, mũi cao, môi dày vừa phải, nhìn cứ như mấy bà đi thi the face ấy, nhiều khi còn đẹp sắc sảo hơn nhiều.

Vì đang là hè nên chị Hằng muốn nó làm cả ngày, ca sáng lúc 6h và ca chiều lúc 15h, buổi trưa được nghỉ khoảng bốn tiếng lặn. Thỏa thuận xong, chị bảo nó nghỉ ngơi gì đi rồi chiều làm luôn để chị còn dạy pha chế. Tốt thế chứ, cả tiền lỹ cà phê trên bàn cũng được bà ấy free cho.

Vừa bàn xong, chị Hằng định chào tạm biệt nó thì ngoài cửa có khách đi vào. Nó cũng chẳng muốn để ý lắm đâu nếu khuôn mặt kia không gây shock!

"Thiên hà em, hôm nay sao đi làm trễ vậy em?"

Đúng vậy! Ông nội ơi! Sao lại là thằng Thiên chứ? Nhà mày giàu mày còn đi làm thêm cái *bíp* gì hà?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Lela

Cuộc đời thiệt là nghiệt ngã quá mà! Giang nằm mơ cũng không thể ngờ sẽ đụng mặt Thiên ở chỗ này. Ôi, nhớ cái hôm trước khi đi, thằng Dương cứ liên tục làm nũng với nó, bảo nó nhất định phải tránh xa thật xa cậu bạn mồm mồm này, nhưng xui rồi đây!

Hằng thấy thằng nhóc không trả lời mình mà cứ nhìn chằm chằm bé Giang thì hơi tò mò:

"Hai đứa quen nhau hả?"

“Đạ. Là bạn cùng lớp, Trinh không nói hả chứ?” Thiên cười, hai má phúng phính hơi căng ra, trông càng ngày càng yêu.

Nhìn kĩ thì Thiên khá trắng, do là công tử nhà giàu nên da cũng auto mịn, mỗi tội béo quá.

Hằng chớp chớp mắt: “Ừ, nếu vậy chiều em giúp chị dạy bé Giang pha chế nha. Hai đứa nói chuyện đi, chị ra đằng sau xiu.”

Chị gái đi rồi, Thiên mới ngồi xuống đối diện nó, mới hơn tháng mà trông cậu ta ốm đi rất nhiều. Những người thừa cân rất nhạy cảm về vấn đề lên xuống kí, vậy nên nó không dám hỏi gì hết. Nó đang không hiểu sao thằng Dương cứ nặng nề đòi nó tránh bạn trẻ này ra? Thắc mắc vậy thôi, chứ nó cực nghe lời, liền tìm có đi về gấp.

“Tui về trước nha, nhà có công việc rồi.”

Giang đứng lên, vẫy tay với thằng Thiên xong là chạy biến.

Nhìn hành động của nhỏ, Thiên chỉ có thể cúi đầu thờ dài. Cậu nhớ từ lúc hai người ấy công khai tình cảm, bản thân cậu chưa từng thể hiện thái độ, cũng không làm gì quá đà, vì sao thời gian gần đây người ta cứ trốn tránh?

._._

Từ lúc lên máy bay đến khi hạ cánh an toàn, Dương không thể ngừng nghĩ về con nhỏ ngu ngơ kia. Ở một mình thì kiểu gì cũng sẽ gây chuyện cho xem. . . Cậu đi mà không diệt trừ được tình địch, thật rắc rối.

Đưa tay lên vỗ trán, Dương chờ thủ tục hoàn tất liền kéo va li đi nhanh ra ngoài, cậu phải liên lạc với Giang gấp. Mà một đám người ngồi bên ngoài chờ đón người thân khi thấy cậu lại nhịn không được quay ra nhìn chằm chằm.

Con lai tóc vàng như cậu vô cùng nổi bật, đặc biệt là đôi mắt lúc nào cũng long lanh làm người ta không thể rời mắt. Dáng người cậu rất cao, chân dài thật dài, tỉ lệ cơ thể đáng ao ước của bao bạn trẻ, chỉ thiếu chút cơ nữa thôi là hoàn hảo.

Đến đón Dương là người bà đã lâu không gặp và một cô gái trẻ tuổi cậu. Ngoại hình thì miễn bình luận, cậu vốn chẳng để ý lắm.

“Raiden!”

Bà ngoại tiến đến ôm cậu vào lòng, vui vẻ cười nói. Cái tên Raiden này rất lạ tai, hơn nữa bình thường vì ít khi dùng đến tiếng Nga nên bây giờ cậu có chút không quen.

“Ngoại.”

“Có nhớ ngoại không? Đây, chào Lale đi con.”

“Chào cậu, Lale.” Dương nhìn cô gái bên cạnh, lịch sự cúi đầu chào.

Từ khi xuống máy bay, Anna thấy thằng bé cứ là lạ thế nào, bình thường niềm nở lắm mà? Bà cũng không muốn đưa con về Nga, vì gia đình bà có chút. . . Chẳng lẽ vì chuyện này mà thằng bé không vui sao?

“Đi thôi, bà chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon cho con ở nhà rồi.”

Bà ngoại cậu đốc thúc mọi người lên xe, bà vẫn còn trẻ trung lắm, nói liên tục. Lâu rồi mới thấy cháu trai cơ mà.

Dương thì bà nói cái chi cũng vâng dạ, lễ phép, ngoan ngoãn, gia giáo. . . nếu không muốn nói là cứng nhắc.

Lale và Dương ngồi ghé sau không tránh khỏi sự ngượng ngập.

“À, cậu còn nhớ mình không?”

Dương đang tựa đầu vào cửa xe, khép hờ mắt, nghe tiếng Lale thì nhìn sang. Trong trí nhớ của cậu vốn không có đứa trẻ nào khác ngoài Giang. Hoặc là do ấn tượng mạnh khi bị xô ngã gãy răng cửa, nên giờ cậu chỉ nhớ mình nhỏ thôi. Nhưng nói thẳng thì có hơi. . .

Lale cũng hiểu, khẽ cười:

“Đúng là cậu không nhớ rồi, lúc bé mình từng sang nhà cậu chơi vài lần.”

Không chỉ vài lần, mà trước khi Raiden chuyển đi, cả hai đã từng rất thân. Thật sự rất kì diệu khi những kí ức lúc bốn năm tuổi cô vẫn còn nhớ rõ ràng. Raiden trưởng thành rồi, trở mã rất đẹp trai.

“Xin lỗi, cũng lâu quá rồi nên có nhiều thứ không nhớ rõ nữa.”

Ấy vậy mà Dương vẫn nhớ như in cái lúc Giang cắn cậu bật máu vì giành đồ chơi đấy. Đất nước này vốn mất cân bằng giới tính, số lượng con gái nhiều

hơn hẳn con trai, nên Dương chạy sang đây chẳng khác gì sói lạc giữa bầy cừu. À nhầm, cừu lạc giữa bầy sói.

Cậu rút điện thoại ra kiểm tra, nhưng tin nhắn gửi đi vài phút trước vẫn chưa thấy hồi âm. Năm phút rồi đấy!

“Lại làm trò gì rồi!” Dương lầm bầm.

“Sao vậy Raiden?” Lale cười cười, thùy mị và nét na đến đáng sợ.

“Không có gì.”

Dương không thích người mới quen gọi thẳng tên cậu, nhưng mặc kệ vậy, quan trọng là tin nhắn cơ.

Ting.

Đúng lúc thật.

[Tôi nơi rồi hả? Sao sao? Thấy bên đó có gì hay không? À mày ơi toi rồi, tao xin đi làm thêm mà lỡ làm chung tiệm với thằng Thiên.]

Dương đọc xong, cảm giác bất lực mãnh liệt trở dậy. Đã dặn là tránh cái tên kia ra mà!

[Nghỉ việc ngay, bố không cho phép!!!! *icon phẫn nộ*]

[Nhưng quán cafe của chị họ cái Trinh, làm sao xin nghỉ kì cục vậy được? Mà giờ tao phải chuẩn bị đi học pha đồ uống rồi, tí nữa sẽ nhắn sau nha.]

[Khoan, ai dạy mày?]

[Chị Hằng, hehe.]

[Rồi, tốt, đi đi, tôi ổn định rồi tao gọi cho.]

“Có chuyện gì vui à?” Lale nhạy cảm phát hiện tâm trạng Raiden thay đổi.

“Ừm, là bạn gái nhắn tin.”

Dương thẳng thừng trả lời, tránh để sau này có nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra. Nếu là chị gái nào đó dạy Giang thì cậu không lo.

Bên kia, Giang chấp hai tay trước điện thoại, áy náy nói:

“Tao xin lỗi, tao mà bảo thằng Thiên dạy chắc mày mọc cánh bay về chém tao mất.”

Nói xong lập tức bỏ vào túi quần, chăm chỉ đi học pha chế. Thiên có tay nghề hơn nó nghĩ nhiều lắm, ôi giỏi ôi giỏi khỏi chê luôn. Pha soda việt quất đỉnh của đỉnh, vừa đủ ngọt, lại còn thơm.

“Ồ nhà ông hay làm lắm hử?”

“Ừa, lúc rảnh tui hay làm mấy cái này, nhà có cả quầy riêng ấy.”

Giang nghe tên này nở mà giật giật khoe mắt, tưởng mình giàu thì ngon lắm à? Nó cúi đầu nhìn kĩ ly soda, hời mà như nói móc:

“Ừa giàu vậy đi làm thêm chi cha nội?”

Thiếu niên liếc qua khuôn mặt bánh bao xinh xắn kia, trong một giây đã muốn nói thật, nhưng lại nuốt ngược tấm lòng của mình vào bụng.

“Đi trải nghiệm thôi, bà uống hết đi, đừng nhìn nữa.”

Giang nói một tiếng cảm ơn rồi cầm ly soda lên uống ngon lành, chẹp, mỗi ngày 1 2 ly thế này chắc cũng đủ vỗ béo nó rồi. May mà Thiên pha có một ít thôi.

Cả buổi chiều đó hai đứa cứ thử đi thử lại bao nhiêu là thứ, thường thì khách sẽ gọi nước trước, Thiên làm dư ra một chút cho Giang thử. Tay bụng bẽ mà não bộ thì làm công tác ghi nhớ. Cuối cùng, khi cô nàng nhớ hết công thức, việc quan trọng cần làm cũng quên mất tiêu.

Điện thoại chớp nháy vài lần tên Dương rồi tắt hẳn, Giang bật chế độ im lặng mà quên xừ nó đi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hôn ước

Chạy liên tục suốt một buổi chiều đầy khách khiến chân tay nó trở nên đau nhức, cả người mềm oặt như cọng bún thiêu nằm úp sấp trên mặt bàn. Thiên đem một ly nước lạnh đến chỗ nó, buồn cười nhìn nhìn rồi nói:

“Sao vậy? Mệt rồi hả?”

Giang liếc mắt nhìn Thiên rồi từ từ ngửa đầu lên, mắt híp híp, người nhùn ra như thể mất ngủ vài hôm rồi vậy. Thật sự rất kinh khủng, chị Hằng bận nên hai đứa nó chạy bàn như điên luôn.

“Ông vẫn còn sức để cười à?”

“Vài hôm là quen thôi. Uống miếng nước rồi rửa soạn đi, tui đưa bà về.” Thiên đẩy ly nước tới trước mặt nhỏ, trong lòng hơi hồi hộp, sợ bị từ chối.

“Ừa, cảm ơn, mà ông đi bằng gì tới vậy?”

Giang mệt gần chết, thời gian đầu mà nghĩ nhiều, vội nốc một hơi cho đỡ khát rồi đồng ý luôn. Mà Thiên nghe xong không thể ngừng cười toe toét:

“Xe đạp. Ra ngoài trước chờ đi, tui đóng cửa tiệm cái đã.”

Đối với sự hưng phấn kì lạ phát ra từ người cậu bạn, Giang nào để ý đến, nó mặc áo khoác vào rồi kéo điện thoại ra nhìn xem. Kết quả là kinh hoàng phát hiện có hơn 20 cuộc gọi nhớ và 5 tin nhắn dài sọc, bật facebook lên, thêm một mở icon phần nộ. Tất cả đều là do thằng Dương gửi... Chết rồi! Chiều giờ lo làm nó không chú ý, lỡ như bị giận thì phải làm sao?

Nó tức tốc bấm gọi cho Dương, đầu dây bên kia vang lên âm thanh tút tút kéo dài khiến nó có chút căng thẳng.

“Ai vậy?”

Giọng nữ? Còn là tiếng nước ngoài? Nói gì vậy nhỉ? Giang hơi khựng lại một chút sau đó thử dùng thứ tiếng Anh bập bẹ của mình giao tiếp:

“Xin chào, Dương có ở đó không?”

“Ahhhh, không, cậu ấy đang tắm, bạn của Raiden sao?”

Giọng nữ êm tai ahhh một tiếng dài rồi lưu loát trả lời nó, phát âm tiếng Anh xịn thế chứ, báo hại nó bắt đầu thấy ngượng mồm. Nó không nghĩ nhiều lắm, cười cười:

“Lát nữa báo Dương gọi lại giúp mình nha.”

Lela nhìn màn hình một lúc rồi đặt điện thoại xuống giường, bình tĩnh xóa đi lịch sử cuộc gọi. Raiden thật sự thiếu cảnh giác, cửa phòng không khóa, điện thoại cũng lười cài mặt khóa. Lela không thích đứa con gái này lắm, từ lúc cậu ấy đăng hình cô ta trên instagram đã thấy khó ưa rồi. Sau đó một thời gian còn công khai hẹn hò. Một đứa con gái chẳng chút thủy mị nét na, chẳng xinh đẹp hay tài năng gì, làm sao xứng với người như Raiden? Kì quái là, lúc này cô cố tình bắt máy, còn báo Raiden đang tắm, vậy nhưng cô ta không ghen, cũng chẳng phản ứng như mong đợi. Ngược lại bình tĩnh tắt máy? Rốt cuộc đây là chuyện gì chứ?

Lela nào biết cái Giang đầu óc đơn giản, nó chỉ nghĩ em họ hay cháu gái của Dương bắt máy giúp thôi. Bởi lẽ, nếu vào được phòng thằng Dương thì cũng phải thân thiết lắm. Nếu là người lạ, coi chừng thằng điên ấy lên cơn đá bay ra ngoài. Ngày bé nó bị đập ra ngoài nhiều lần vì tội xâm phạm chỗ ở bất hợp pháp nên hiểu rõ cực. Chỉ có thể là em họ hay cháu gái thôi, à, không chừng chị hay bà dì của Dương cũng nên.

Giờ quan trọng là nó phải về nhà nghỉ ngơi ngay, đuối lắm rồi. Đứng chờ hơn năm phút, Thiên mới lật đật vác xe ra.

“Đề tui chờ cho.” Nó tốt bụng nắm lấy tay cầm và yên xe, định bụng trèo lên.

“Thôi đề tui chờ cho, tui nặng lắm, sao bà chờ được.”

Thiên hành động nhanh hơn nó nhiều, nghiêng người một cái đã đặt mông lên yên xe.

“Vậy cảm ơn nha. Mà chạy được không vậy? Nửa đường té xiu tui không chịu trách nhiệm đâu.”

Giang ngáp một cái, miệng thì nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn trèo lên xe. Nhờ vài hôm nay thôi, đợi mai đi làm nó sẽ đem xe đạp của thằng Dương theo, không cần phiền người ta nữa.

“Không sao. Bà nhẹ mà.”

Đối với Giang thì là làm phiền, nhưng Thiên lại khác, tìm cậu đạp thành thích, chưa đạp được cái nào đã thờ hớn hớn rồi. Nghe tiếng hút không khí hi hục,

Giang ngược mắt ra dòm thử, nhưng rất nhanh, cậu bạn kia liền trở lại bình thường và xuất phát.

Trong đầu nó bất chợt nghĩ, phải làm thế nào để Dương bớt giận đây nhỉ?

._._

Dương vừa ra ngoài đã thấy Lela đang đứng trước bàn học của cậu, tay sờ lên tấm hình có hai đứa trẻ đáng yêu đã hơi ố màu. Đó không phải ảnh của cậu và Giang khi bé sao?

“Tự trọng giữ cái.” Dương nhú mày không vui, cũng tự trách bản thân sao có thể quên khóa cửa phòng.

Lela xoay nhanh người lại, mái tóc dài theo động tác của cô bay nhẹ, đôi mắt sâu hút hồn khẽ chớp, vẻ đẹp tinh tế này không phải là thứ dễ tìm. Nhưng đáng tiếc, không hợp khẩu vị của Dương.

“Bà bảo mình lên tìm cậu, xuống dưới nhà bà có việc quan trọng cần nói.”

“Biết rồi. Đi trước đi.”

Trên đầu Dương lúc này trùm một cái khăn tắm màu trắng, cậu cúi xuống, chậm rãi lau khô tóc. Dưới góc độ của Lela không nhìn tới ánh mắt khó chịu của cậu, nhưng cũng cảm nhận được sự bài xích trong lời nói. Cô vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào:

“Ừa. Mình xuống trước.”

Dương tiến tới chỉnh lại vị trí của tấm hình, vội xuống dưới lầu, đi thẳng ra phòng khách. Lúc này trong nhà ngoài bà ngoại và bố mẹ cậu ta, còn có thêm một nam một nữ lạ mặt.

“Raiden, đây là bố mẹ của Lela, chào một tiếng đi con.”

Vừa nghe bà ngoại giới thiệu, tim cậu lập tức đập nhanh một nhịp, không lẽ tính công bố tin tức rung động nào? Đừng bảo là cho cậu đính hôn gì gì đó nhé? Giang bị tiêm nhiễm nhiều tiểu thuyết ngôn tình nên hay lải nhải bên tai cậu lắm, nếu thật sự xảy ra tình huống cầu huyết này, cậu không biết phải làm sao đâu.

Cúi đầu chào hỏi hai người đối diện xong, Dương ngồi xuống cạnh mẹ, bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay cậu, ý bảo có chuyện gì cũng phải bình tĩnh. Hành động này làm suy đoán của cậu càng tăng tính chính xác, ôi chúa ơi. Lòng bàn tay và lưng cậu trong một lúc xuất đầy mồ hôi lạnh.

“Chuyện là thế này, ngày xưa lúc ông con còn sống có hứa hẹn với ông nội của Lela, rằng nếu sau này có con cháu, nhất định sẽ cho chúng nó cưới nhau.”

Ý gì đây chứ? Sắc mặt Dương đột nhiên trở nên tái mét không còn chút máu, con mẹ nó đùa nhau à? Cậu hít một hơi thật sâu, người lớn trong nhà cũng nhìn chăm chăm xem cậu phản ứng thế nào.

Quả nhiên là con nhà danh giá, dù có vẻ khá sốc nhưng Raiden vẫn bình tĩnh ngồi nghe. Bà vô cùng hài lòng với đứa cháu này, cánh tay nâng lên chìa về phía Lela, nói tiếp:

“Bà không muốn nói vòng vo, đây là vị hôn thê do chính ông con chọn cho con, Lela.”

Trong chớp mắt, bên cạnh lỗ tai Dương như vang lên hàng trăm tiếng ù ù kéo dài liên tục. Cậu thật sự... thật sự không biết phải nói gì về vận rủi của bản thân nữa. Cả người cứng đờ ngồi ở đó, chỉ có thể thẳng lưng để dễ thở một chút, chân mày thì nhíu chặt lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chia tay thôi

Dương chưa từng nghĩ cái trò đính hôn từ bé này sẽ ám trùng mình, cậu liên tục hít thở sâu để tìm lại chút bình tĩnh. Giữa lúc mọi người vui vẻ trò chuyện và bàn bạc về vấn đề này, cậu không thể bất cần được, chỉ cần nói sai làm phật lòng bà ngoại, vậy thì xem như xong luôn.

Anna vừa nhìn đã biết con trai đang có suy nghĩ gì, hai vợ chồng bà cùng con trai đều ngồi im thin thít, ai nói gì nghe đó.

Lúc Dương trở về phòng, mẹ cậu cũng vào theo, bà ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào cậu.

“Mẹ, con không hiểu, thời đại nào rồi còn có chuyện ép cưới này?”

“Dù biết con rất sốc nhưng trước cứ im lặng đã, mẹ sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà ngoại.”

Dương nhún mày, vừa bực mình vừa bất lực.

“Cũng đã có người thừa kế cái khối tài sản kếch xù của nhà ngoại rồi mà, kéo con về làm gì, lại còn hôn với chả ước.”

Anna cảm thấy đắng chát trong miệng, bà ho một tiếng sau đó nói là mệt, chúc con trai ngủ ngon xong liền rời đi. Thời điểm này không thích hợp để tâm sự.

Dương mệt mỏi nhắm mắt lại, hai bên thái dương đau như búa bổ khiến cậu không thể ngủ nổi.

Ting ting.

Giờ này rồi còn ai gọi nhỉ? Cậu thật sự chẳng buồn đựng đến thứ gì nữa, nhưng mà linh cảm mách bảo, phải bắt máy.

Ồ xem này, ra là cô nàng nào đó gọi video cho cậu.

“Gọi làm gì? Tưởng chết ở xó xĩnh nào rồi chứ?”

Khuôn mặt bầu bình của cái Giang hiện lên trên màn hình điện thoại, cậu đưa ngón tay sờ lên má cô nàng, nhớ quá.

[Trông mày buồn thế? Tao mới tắm xong là gọi cho mày liền nè. Hồi chiều bận quá nên tao không cầm điện thoại. Xin lỗi nhiều nhiều nha.]

“Ai buồn gì? Tại tao chưa quen thời tiết bên này nên hơi mệt thôi. Lần sau tao gọi, có bận cũng trả lời một tiếng.”

[Ừ biết rồi. Nếu có gì thì đừng giấu tao nha.]

“Ê Giang, tao phải nói câu này mới đúng áy. Mày ở nhà lén phét thì chết với ông.”

Giang không nói gì mà cười toe toét, được nhìn thấy mặt cậu ấy thì còn gì bằng. Vẫn đẹp trai như thường, nhưng mà nhìn thâm dử thần luôn. Nó không dám nói vụ của thằng Thiên cho cậu biết. Sợ lắm. Lỡ như bị giận thì làm sao?

Nói thêm vài ba câu thăm hỏi và chúc ngủ ngon xong, nó lập tức tắt máy. Lúc này nó đâu nghĩ tới việc có đưa chơi mất dạy, chụp lén nó với thằng Thiên rồi đăng lên facebook chứ.

Đến tận trưa hôm sau nó mới phát hiện ra, caption của bài viết đó là “Ừa tưởng thương yêu gì thằng Dương lắm, mới đây có bồ khác rồi, ghê chưa nè.”

Nó sốc đến không thở được, người nóng hừng hực như có lửa. Sáng đến giờ nó không nhận được tin nhắn nào, chẳng lẽ thằng Dương thấy rồi sao? Con Ngọc quá đáng kinh khủng!

Đây là bôi nhọ danh dự người khác còn gì? Tuy cũng có nhiều người bênh, nhưng đa phần là hóng hớt và chửi rửa nó. Nó không quan tâm người ta nghĩ gì hết, chỉ cần Dương tin nó thôi.

Giang vừa mếu vừa nhắn tin cho Dương.

[Mày đọc bài viết của Ngọc rồi à?]

[Mới thấy hồi nãy.]

[Mày tin tao không?]

[Hôm qua mày nói chị chủ tiệm dạy mày pha chế gì mà nhỉ? Sao trong hình đứng gần sát thằng Thiên vậy? Bắt cả hai tay vui lắm à?]

Hồi hộp nhìn tin nhắn, đọc xong, nó liền muốn khóc. Ừ đây, xem cậu ta kia, chẳng thèm hỏi nó gì hết mà còn châm chọc nó. Bộ nó giống mấy đứa mê trai đến mức đó hả? Nó tức giận gửi thư thoại cho Dương, không kiểm được hết lên:

[Chơi với nhau hơn chục năm mà mày còn không tin tao thì đừng có nói tới chuyện thích tao! Mày ở bên đó cũng có gái bu đầy nên kiếm chuyện chứ gì? Tao rõ quá mà! Dù tao nói xạo mày việc được chị chủ tiệm dạy pha chế nhưng tao không có gì với thằng Thiên hết. Đồ... hức... chó!!!!”

Những câu cuối nó gần như vừa nói vừa khóc, ức đến mức không kiểm soát được lời nói. Giờ... gửi xong muốn xóa cũng chẳng được nữa. Cũng lâu lắm rồi từ lần cuối hai đứa cãi nhau.

Nó sai vì không thành thật, nhưng Dương cũng đâu cần chửi nó bắt cả hai tay chứ? Hồi nào tới giờ chỉ có cậu ta được nhiều con gái bu quanh, bây giờ nó mới có được một người bạn nam thôi đã hoạch sách nó rồi. Công bằng ở đâu?

Ở bên kia, Dương ngồi trong phòng vò đầu bứt tóc. Bảo cậu không ghen sao được? Nếu chẳng có gì thì sao phải nói dối! Hôm nay lại còn bị bà ngoại ép đi chơi với Lela, về nhà mở điện thoại lên liền thấy hình của Giang với Thiên. Nãy nghe giọng nhỏ như sắp khóc đến nơi làm cậu có chút tự trách. Thật là, lúc đó nhắn tin chả suy nghĩ gì hết, giờ phải làm sao đây?

Bởi vì ai cũng ngại nhần tin làm hòa nên chiến tranh lạnh bắt đầu từ đây. Dù cả nó và Dương đều như ngồi trên đồng lửa dầm trên đồng than, nhưng không ai chịu mở lời hết. Chính nó cũng cảm nhận được, dường như kết thúc đang đến gần...

Ba ngày.

Ba ngày rồi chưa được nghe giọng Giang, cậu sắp phát điên lên. Cách duy nhất là mở ghi âm lên để bớt nhớ, nhưng mấy câu nói như cứa vào da thịt kia lại khiến cậu càng sôi máu. Dám chửi cậu là chó cơ!

[Ít ra chó còn trung thành với chủ.]

Giang đang pha đồ uống thì nghe chuông tin nhắn, nó cài chuông riêng cho thằng Dương nên vội làm xong là mở lên. Cuối cùng cũng chịu thua rồi chứ gì?

Ặc? Khoan, ba ngày rồi mới trả lời một câu vớ vẩn như vậy? Ý nói nó không chung thủy hả? Bực chết!

[Muốn gì nói mẹ đi.]

“Mấy bữa nay em cứ nhần nhó là sao vậy Giang?” Chị Hằng hiếm khi có mặt ở tiệm lại đột nhiên xuất hiện, quan tâm hỏi nó.

Thiên cũng tò mò quay sang nhìn, nó lắc đầu rồi xem như không có gì mà trở lại làm việc.

Thình thoảng cả hai lại gửi tin nhắn cho nhau, vậy nhưng mọi chuyện ngày càng tệ đi thì phải...

Dương: [Mày muốn tao tin thì nghỉ làm ở đó đi.]

Giang: [Không thích. T hứa với chị Hằng rồi.]

Dương: [Hứa với thằng Thiên thì nói đại đi.]

Giang: [Mày quá đáng vừa thôi. Ngọc nó cũng xóa bài post đó rồi, mày vẫn tin nó chứ không tin tao à?]

Dương: [Ừ, có thằng Thiên không quá đáng đấy. Đi mà chơi với nó.]

Giang: [Vây đi. Đừng nói chuyện với tao nữa. Tao mệt lắm rồi.]

Tại sao... mọi việc lại đi quá xa như vậy? Chẳng phải nó đã giải thích sao? Nó chỉ muốn được tin tưởng, vậy mà...

Giang cũng không hiểu, bản thân sao lại đứng giữa tiệm cà phê mà khóc như một con ngốc thế này. Mặt mũi thì tèm lem thấy gớm.

“Khăn giấy nè.”

Thiên cũng biết sơ sơ tình hình của Giang, cậu thật không ngờ mình ích kỉ và xấu xa đến mức im lặng và không giải thích giúp nhỏ. Việc hai người họ chia tay lại khiến cậu mong chờ. Có đúng không khi nghĩ như vậy?

Lau qua loa nước mắt, nó gọi cho Trinh khóc lóc kể lể một hồi dài. Coi bộ bạn thân của nó chuyên nghiệp trong mấy vụ này cũng bó tay.

Thiên không muốn nhìn người mình thích buồn như này, cậu chờ dài, quả nhiên cậu không có đóng vai ác được mà.

“Giang này, thật ra tui thấy bà nên gọi rồi nói chuyện thẳng với thằng Dương đi. Yêu xa khổ lắm, quan trọng là phải tin tưởng nhau mà.”

Giang xì mũi: “Nó có tin tui đâu.”

“Bà muốn Dương tin bà, thì bà phải thành thật trước.”

Hôm ấy cậu có nghe Giang nói chuyện với Dương, giấu việc tiếp xúc với cậu làm gì? Đề ra nông nổi này? Mà cũng do nhỏ Ngọc vô duyên kia hết.

Nghe Thiên nói một hồi cũng có lí đó chứ? Lẽ ra nó nên xin lỗi hẳn hoi... thiệt tình, dạo này hai đứa có vẻ nhạy cảm quá rồi.

“Làm liền đi. Có gì tui giải thích phụ cho.” Thiên kéo ghế ngồi xuống đối diện.

Nó ngẫm nghĩ một hồi lâu, sắp xếp câu từ thật gọn gàng, sau đó mới lấy hết can đảm ra giải quyết việc cãi nhau.

[Hi, Lela đây.]

Giọng này... Giang áp ứng một lúc, rồi mở loa lớn cho cả Thiên nghe.

“Hello. Tui muốn nói chuyện với Dương.”

[Ohhh, cậu ấy mệt quá nên ngủ rồi. Sẵn đây, tôi mới đính hôn với cậu ấy, nên đừng gọi nữa nha. Đạo này bạn cũng có người mới rồi mà, chia tay luôn thôi. Mai mốt Raiden cũng đâu có về Việt Nam nữa đâu.]

Vì Lela nói tiếng Anh nên nó không nghe được hết, chỉ nghe được câu “cũng có người mới”. Hoặc là, do nó quá chú ý đến câu này nên không nghe được gì khác.

Nó có cảm giác hụt hẫng hơn bao giờ hết, mới mấy ngày thôi mà...

Thiên nghe rõ cả đoạn hội thoại, vốn tính sub giùm, ai ngờ Giang lại không nói gì hết mà tắt điện thoại cái rụp. Thà... thà nhỏ nỗi căm căm la hét còn hơn cái kiểu im im nguy hiểm này.

“Sao rồi? Hay để mai gọi lại nha.”

“Thôi khỏi đi. Chắc thằng Dương cũng chẳng muốn nói chuyện nên mới để người ta bắt máy.”

Lúc này nó bình tĩnh đến đáng sợ, còn dư cả sức nhấn tin cho Dương.

[Cảm ơn mày vì thời gian qua, chắc tao với hơi cao rồi. Chúng mình hợp nhau đến vậy nhưng chẳng phải là yêu.]

Đạo này nghe bài hát, bị nghiện câu ấy. Dù có chia tay, dù nó có buồn cũng phải làm sao cho thật ngầu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bạn Thiên lột xác

Khi còn trẻ, con người ta luôn dễ dàng nhầm lẫn giữa sự thích thú với thứ được gọi là "yêu". Ranh giới giữa hai loại cảm xúc này vô cùng mong manh.

Sự thật thì thế giới làm gì còn tồn tại cái loại say đắm tuyệt đối với một người, đúng không? Chúng ta là giống loài sợ cô đơn, đa số đều tìm đến nhau vì muốn có một người thân cận rồi cùng trải qua tuổi xuân, đúng chứ? Nên là tốt nhất, hãy yêu bản thân mình thôi.

Những dòng này không biết là do kẻ nào vừa bị bỏ đá chạy lên confession của trường than thở. Xong rồi nổi tiếng khắp nơi luôn.

Giang đọc xong liền tắt điện thoại, vui đầu vào trong chăn. Nó cảm thấy cả người mệt mỏi không thể dậy nổi, cũng chẳng muốn dậy.

Hai tuần sau khi chia tay, nó chẳng nhận được bất kì tin nhắn nào của Dương nữa, thậm chí facebook của cậu cũng xóa mất tiêu. Lúc ấy nghe Lela châm ngòi, nó giận tím cả mặt thì làm gì có thời gian suy nghĩ. Ai cũng phải ở trong trường hợp của nó mới hiểu được. Có bạn trai là người nổi tiếng chẳng hay ho gì cho cam đâu. Bởi bản thân nó không có gì đặc biệt để giữ chân Dương hết. Áp lực từ người xung quanh rất kinh khủng. Ngay từ đầu trong lòng nó đã gieo xuống hạt mầm tự ti, sau này Lela xuất hiện, khiến nó càng ngày càng tuyệt vọng. Chính nó còn nhận ra khoảng cách giữa hai đứa, nên là... coi như giải thoát cho thằng Dương đi.

Bây giờ nó chẳng muốn làm gì ngoài việc học cho tốt cả. Đời còn dài, trai còn nhiều mà, đúng không? Giang nắm chặt hai tay, tự an ủi mình. Ba năm cấp ba sắp tới, thật sự phải trải qua mà không có người bạn thời thơ ấu kia rồi.

"Lớp trưởng, có người tìm kìa!"

Hôm nay 14/2, đúng ngày Lễ Tình Nhân nên lớp 12A2 đặc biệt đông đúc. Mấy học sinh trong lớp chụm ba chụm bảy lại cười hí hí, tranh thủ chọc lớp trưởng hai ba câu.

"Người thứ ba trong ngày rồi đó trời."

"Trên confession của trường cũng có một đồng người tỏ tình kìa."

Lớp trưởng chán nản đi ra ngoài, dáng người cao ráo hơn hẳn một học sinh cấp ba thông thường, mái tóc đen bóng mượt mà được cắt tỉa gọn gàng, cộng thêm cái mũi cao thon gọn, đủ combo này là thành trai đẹp bị lung lạc rồi. Huống chi nhà còn giàu, đồ dùng cũng toàn hàng "hịn"?

Vừa ra khỏi lớp, Thiên mới phát hiện bên ngoài tụ tập cả một đám người vây lấy mình, lớp bên cạnh cũng chen ra xem, nháo nhào đứng nghệt hành lang.

Một hộp socola đóng gói kĩ càng xuất hiện trước mặt cậu, bên trên còn gắn nơ, kì công dễ sợ.

"Tui thích mấy người."

Thiên gãi gãi lỗ tai đỏ ửng, cái vụ được người tỏ tình công khai như này cậu vẫn chưa quen lắm. Công cuộc giảm cân bắt đầu có tác dụng khi đến cuối năm lớp 10, lúc đó còn chưa sao, lên 11 mới thấy thảm. Mùa lễ nào cũng có người nhắn tin bóng gió nói thích mình, ai mà chịu cho nổi. Con gái bây giờ mạnh dạn hơn xưa, nhưng mà nhiều người đã man thật, làm cậu sợ hết hồn. Nói thật, sáng giờ cứ nghe câu "có người tìm" là tim cậu nhảy bùm bùm luôn.

"Cảm ơn nhưng mà tui thích người khác rồi."

Câu này năm nay Thiên nói không dưới mười lần rồi, đa phần là trong tin nhắn. Mà sáng giờ cũng bắt đầu đi phải lặp đi lặp lại.

Bạn nữ tóc ngắn vừa tỏ tình cũng xinh xắn lắm, trên mặt không có xú mụ nào. Thiên vừa từ chối xong thì trước trán cô nàng, mấy sợi tóc mái lưa thưa vốn đang đẹp lại trùng hợp bị gió thổi bay cái roet thành kiểu tóc 5-5 luôn. Có hơi nắc cười.

"Kê, không sao, lấy ăn cho vui mồm cũng được."

Thiên nhìn hộp quà bị đẩy vào trong tay mà không biết làm sao, thấy xung quanh mấy đứa bạn cứ cười gian lại càng khó chịu. Nhưng mà tính tình cậu hiền lành không nỡ quăng quà xuống, cô gái kia lại chạy mất tiêu, đành nhanh chóng trở lại chỗ ngồi.

Cậu len lén nhìn phía sau, ngay góc phải phòng học. Thấy cô gái nhỏ nào đó đang nghiêng đầu ngủ chảy cả nước miếng thì thở phào nhẹ nhõm.

"Lớp trưởng ơi, giờ mấy người như ông khó tìm lắm luôn đó."

"Không biết mày thích nhỏ Giang ở chỗ nào nữa, như khủng áy, lại còn lùn tịt." Một bạn nam vẽ mặt khó hiểu.

Trong lớp cũng nhiều người tự hỏi sao lớp trưởng thích cái Giang dữ vậy. Rồi vài đứa bạn từ thời cấp hai của Thiên biết chút chút về vấn đề này nên bắt đầu kể lể sự tích giảm cân gì gì đó...

"Bla bla... cho nên tao nói tụi mày sau này phải đối xử tốt với mọi người, ai biết dăm ba năm sau tụi nó thành hot boy không chừng."

Thiên chỉ im lặng thờ dài, dù cậu luôn ở cạnh Giang suốt mấy năm cấp ba, cắm trại, ôn thi rồi tham gia văn nghệ cùng nhau, thậm chí có vài lần xem tỏ tình nhưng vẫn không thành. Cậu chàng không biết do tính tình kiên nhẫn lại hiền lành thẳng thắn của mình khiến bao nhiêu người trong trường thầm đơn phương. Trong mắt Thiên, hồi xưa, lúc mà vừa xấu vừa bần thì chỉ có Giang là không chê mình.

Cuộc sống lại trở về vô cùng. Dù Thiên thích Giang đến thế, nhưng ai biết mối tình đầu đã để lại bóng ma trong lòng Giang. Cô nàng có hơi nhạy cảm với mấy tên đẹp mã!

Giang cứ nghĩ một thời gian là sẽ quên thôi, nào ngờ mỗi lần đi ngang tiệm kem từng cùng Dương ghé qua, tim nó lại đau. Ở công viên này, ở trong tiệm quần áo đó, và cả trên đường về nhà, đâu đâu cũng có hình bóng của cậu ta hết. Thật sự, nó nhiều lúc cũng muốn yêu một người khác, nhưng được hai ba hôm nói chuyện đã ngán muốn xui rồi. Thiên thì... là bạn thân, không hơn.

Cái câu theo tình tình chạy, chạy tình tình theo chưa bao giờ lỗi thời. Lúc này trạng thái của Giang là như vậy.

Cô nàng ngủ dậy, tiện tay quét nước miếng dính bên mép, rút khăn giấy ướt ra chụp lên mặt, vỗ bẹp bẹp.

"Bó tay!"

Bạn học nữ bên cạnh nhìn động tác mạnh bạo của Giang, khẽ lắc đầu.

Thật ra Giang cũng chẳng để ý hình tượng nữa, ai chơi được thì chơi. Từ khi cái Trinh chuyển lên thành phố học thì nó chỉ còn thân với thằng Thiên. Mà tình cảm của cậu bạn này mỗi ngày một lớn, khiến nó vừa áy náy vừa ngại ngùng. Nếu bây giờ ép bản thân quen thằng Thiên thì nó chẳng vui về gì. Cấp ba cứ bình lặng trôi qua vậy đi, mai mốt nó lên đại học chắc sẽ ổn thôi, không đến mức ế đâu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ba năm. trở về

Thời điểm quan trọng nhất của đời học sinh cuối cùng cũng tới, đúng vậy, Giang sắp thi đại học. Mọi người thì tâm trạng nặng nề, nhưng trong lòng nó chẳng có chút lo lắng. Nó sẽ làm những gì có thể, chỉ cần đậu vào một trường tầm trung là được rồi, sau đó bắt đầu cuộc sống sinh viên bình dị của mình. Không ước mơ quá cao, sẽ không phải áp lực.

Vừa ngồi xuống ghế không lâu, Thiên cũng lật đật chạy tới. Hôm nay là thứ bảy nên hai đứa hẹn ra tiệm trà sữa gần nhà, vừa uống nước vừa ôn thi. Thấy nó ngồi đợi sẵn, cậu chàng chạy tới, hấp tấp hỏi:

"Chờ tui lâu chưa?"

"Mới tới luôn nè, ngồi xuống đi. À mà ông nộp giấy đăng ký cho cô chưa?"

Nghe Giang bảo mới tới thì chàng trai trẻ thờ phào nhẹ nhõm, kéo ghế ngồi xuống, cất giọng gọi một ly matcha đá xay rồi trả lời:

"Chưa nộp. Bà định học trường nào vậy?"

"Trường bình thường thôi."

Vấn câu trả lời như cũ, Giang thật sự không muốn nói cho cậu bạn này biết lựa chọn của mình chút nào. Cứ có cảm giác, Thiên sẽ chạy theo nó mà từ bỏ ước mơ ấy. Dù nghĩ kiểu này thì có hơi ảo tưởng sức mạnh một tí, nhưng ai biết cậu ta có lên con hay không?

Tạm gạt mấy suy nghĩ vớ vẩn ấy sang một bên, Giang lật vở ra làm bài tập, chỗ nào không hiểu thì nghiêng người qua hỏi thằng Thiên. Dù hai đứa cách nhau một khoảng rộng nhưng mùi hương bạc hà thơm ngát trên người cậu ta cứ như mọc thêm chức năng định hướng sẵn vậy, chậm rãi truyền vào mũi nó, từng chút từng chút một.

"Thiên, ông thay đổi rồi."

Giọng Giang chột trầm xuống, kèm theo đó là tiếng thờ dài khe khẽ. Nó còn nhớ mới đây thôi, cậu bạn này mồm mồm dễ thương biết bao nhiêu, cũng chỉ cao hơn nó một chút xiu xiu xiu. Lúc đó... Dương...

Vừa nghĩ tới đây, đầu đó trên người chột nhói. Bỏ đi thôi, cũng hai ba năm rồi, nó còn nhớ làm gì? Cứ nghĩ đến là tâm trạng tuyệt đốc, vậy mà không không chề được bản thân, một chốc lại nhớ cái này, một chốc lại nhớ cái kia. Toàn là kỉ niệm cũ cả.

Thiên đẩy gọng kính tròn, thấy vẻ mặt Giang thờ thẩn như mất hồn, liền biết cô nàng lại nghĩ đến tên khốn nạn kia. Cậu cắn răng, dùng bút viết viết khoanh khoanh vào vở Giang một hồi:

"Chỗ này làm sai rồi."

Giang nói cậu thay đổi, đúng, nhưng chỉ có vẻ ngoài là khác đi, còn bên trong vẫn vậy. Không giống như ai đó cho Giang nhiều hứa hẹn, cậu chưa từng hứa điều gì, nhưng sẽ không thay lòng, cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương người mình thích.

Giang cúi đầu, nhìn qua dòng chữ ngay ngắn trên vở, hai mắt tự dưng thấy cay cay.

Dưới ngòi bút, chỗ mà Thiên chỉ vào có viết ba chữ: Thiên thích Giang.

Đến mức này, nếu như còn từ chối thì tình bạn của nó và Thiên sẽ phải chấm dứt thật sự. Nói không cảm động là giả, có người thích mình lâu như vậy, hi sinh ba năm theo đuổi, lại còn muốn vào cùng trường đại học với mình, là ai cũng sẽ động tâm. Nó cũng chỉ là một đứa con gái yếu lòng, Thiên ở bên cạnh chăm lo đủ điều, làm sao nó lại không có cảm giác đây? Nhưng trớ trêu thay, nó thích cậu chỉ có hai phần, mà biết ơn và cảm kích chiếm hết tám phần còn lại.

Giang cụp mí mắt, tim đập nhanh như trống trận, rồi rầm một hồi lâu cuối cùng chỉ có thể để lại trên giấy mấy chữ viết xiêu vẹo không đều: Cho tui thời gian.

Nó nhanh chóng gấp sách vở lại, nước cũng chưa kịp uống, quãng tiền trên bàn xong là chạy mất dép.

Đây không phải lần đầu Thiên tỏ tình với nó, nhưng trước kia đều là nói bóng gió vòng vèo, còn bây giờ lại thẳng thừng như vậy, nó hơi bất ngờ.

Suy nghĩ, nó phải suy nghĩ thật kĩ! Cảm quyền vở trên tay, Giang ngờ ngác đụng phải người nào đó trên đường, hoặc nói, người nọ có tình cảm vào nó.

Giang không có té ngã, mà làm rơi quyển vở trắng trên tay. Lúc nó rơi xuống thì trùng hợp lật ra ngay trang nháp mà Thiên viết lên, ba chữ kia to như vậy, nhìn đã thấy xấu hổ. Bây giờ nó không có tâm trạng nhìn xem người nào đụng trúng mình, vội cúi người nhặt vở lên, nói nhanh:

"Xin lỗi."

Lúc lướt qua người kia rồi, nó mới cảm ứng được gì đó, chột xoay đầu nhìn lại. Trông dáng người và bóng lưng kia cứ quen quen, không biết là gặp ở đâu rồi? Mái tóc màu nâu hạt dẻ của cậu ta dưới ánh nắng ban trưa càng nổi bật, giống như màu socola đặc sau khi nấu chảy vậy, rất đẹp.

Nhìn chừng mười giây, nó mới quay đi. Mà đúng lúc ấy, chàng trai kia chậm rãi xoay mặt về phía nó, khuôn mặt ấy tuy mang nét đẹp sắc sảo của phương Tây, nhưng vẫn lẫn lẫn chút hiền hòa phúc hậu của phương Đông. Một đôi mắt xanh sâu lắng và long lanh như màu biển lúc này tràn ngập đau thương, nhớ nhung và áy náy. Cảm xúc hỗn tạp.

Giang về nhà, thấy bố mẹ đang bàn tính gì đó, lập tức lên tiếng chào:

"Mẹ, con về rồi."

"Ừ, học hành sao rồi con?" Mẹ ngẩng đầu nhìn nó một cái, giống như có gì muốn nói nhưng lại thôi.

"Bình thường à mẹ, con về phòng đây."

Nó thờ dài, ngồi trên giường ôm gối ôm, mặt mày đờ đẫn.

Chỉ mới ba năm, mà một cô gái hòa đồng, năng nổ và tràn đầy năng lượng, lại bị cậu hủy hoại, biến thành một người hướng nội, ít nói như vậy sao?

Dương đứng sau rèm cửa, đưa tay sờ lên hình ảnh bên ngoài mặt kính, chậm rãi vuốt ve đường nét của cô gái. Mái tóc ngắn ngày nào đã dài ra rồi, má bánh bao cũng xẹp đi không ít, nhờ vậy mà trở nên xinh xắn hơn xưa. Cậu không thích, càng không muốn bất kì ai phát hiện ra vẻ đẹp của Giang cả.

Ba năm rồi. Ba năm, cậu gần như phát điên, không lúc nào không nhớ đến Giang. Nhưng mà bà ngoại thu điện thoại của cậu, thậm chí quản chặt, ngay cả mạng xã hội cũng không được dùng. Đi học có Lela như rần nước quần lầy, trong phòng lắp camera giám sát. Mấy năm qua cậu có cảm giác như mình sống ở địa ngục vậy, cả người gầy đi rất nhiều. Sau đó, cậu bắt đầu ghét màu tóc của mình. Bởi vì nó quá nổi bật, dễ dàng bị người ta nhận ra, muốn trốn đi gọi điện thoại cũng không được. Bố mẹ cũng không cho cậu mượn điện thoại dùng, họ muốn cách li cậu hoàn toàn với thế giới bên ngoài đây à?

Dương sống dưới áp lực mỗi ngày, cuối cùng có một ngày không chịu nổi nữa, thẳng thừng nói với bố mẹ Lela là cậu không muốn cưới. Nhảm nhí vừa thôi! Nếu mấy người họ còn ép cậu, cậu sẽ báo cảnh sát! Kết quả làm cho bà ngoại giận đến té xỉu, sau này cậu cũng không dám nhắc vụ cưới xin gì đó nữa, nhưng trong lòng vẫn không chấp nhận. Chỉ riêng việc Lela đụng đến đời sống riêng tư của cậu là đủ làm cậu ghét bỏ rồi.

Tài sản gì đó của ngoại, cậu không cần.

Thấy cậu mỗi ngày một tiêu tụy, còn suýt chút nữa nhập viện, bố mẹ mới quyết tâm mang cậu về Việt Nam, một lần nữa trốn khỏi nơi xa hoa kia. Dù sao cả nhà cậu sống ở đó đều khó chịu.

Về rồi, cũng đã gặp được người mình luôn nhớ nhưng rồi, nhưng kế tiếp phải làm gì đây? Ai biết trong thời gian này, tình cảm của người ta có thay đổi không? Lỡ như người ta ghét cậu, hận cậu?

Dương chán nản ngã lại trên giường, khẽ thờ dài, thật sự lúc này rất sợ phải đối mặt với Giang..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhảm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đụng mặt

Sáng thứ hai lên lớp, Thiên biết điều không nhắc đến việc tỏ tình hôm trước, thậm chí còn rất bình tĩnh làm như chưa có gì xảy ra.

Giang cũng cố tỏ ra bình thường, nhưng nội tâm không yên ổn như mặt ngoài. Cúi đầu, không dám nhìn đến khuôn mặt đẹp trai của Thiên.

Trong lớp đang im lặng, đột nhiên có tiếng xì xào nhỏ nhỏ, ⅔ học sinh đều nhìn ra ngoài cửa chính, mắt mở to đầy tò mò.

"Má! Đẹp trai quá vậy!"

"Trời mẹ ơi ai vậy bây? Sắp hết năm rồi không lẽ còn có người chuyển trường à?"

"Chắc chắc chắc chắc chắc..." Một thanh niên khiếm nhã chắc chắc vài ba tiếng rồi vô tình phun nước miếng lên bàn.

Sau khi làm ra hành động gây ô nhiễm không khí lớp học như vậy, cậu ta lập tức ăn một cái tát trời giáng.

"Ồ dơ như chó!" Bạn nữ kế bên hung dữ đánh thêm hai cái nữa.

Lúc này Giang mới nghiêng đầu nhìn ra cửa. Mái tóc màu nâu socola phủ ánh nắng sớm như một loại bánh ngọt thơm ngon làm người khác chìm đắm. Khuôn mặt hoàn hảo không chút tí vết hế ra nụ cười ấm áp.

Thiên vừa liếc qua xong, lập tức lo lắng nhìn ra sau lưng, bắt gặp đôi mắt ửng đỏ của Giang, lòng cậu trùng xuống.

Tiếng thầy giáo hắng giọng đưa mọi người từ trong sự phấn khích trở lại.

"Đây là Phi Dương, em ấy mới ở Nga chuyển về. Mấy đứa có gì giúp đỡ bạn nha."

Quay sang nhìn Dương, thầy cười bảo: "Em hơi cao nên xuống cuối lớp ngồi nha."

"Dạ."

Dương đeo cặp chéo, thông thả đi xuống cuối, lúc ngang qua chỗ Giang thì dừng một lát. Thấy nhỏ úp mặt lên bàn không nói gì, tìm cậu như bị ai cào xé, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Cậu biết Giang sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình.

Tiết học bắt đầu được hơn 5 phút, Giang mới ngẩng mặt lên. Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nhớ nhung hóa thành nước mắt, trực tràn ra ngoài. Nó lật đật đứng dậy, xin thầy đi vệ sinh.

Bởi vì Thiên ngồi bàn trên, nên có thể thấy được vẻ mặt như sắp khóc của Giang. Cậu giận đến mức muốn nhào tới nắm tóc kia một cái! Tại sao? Tại sao cậu ta lại trở về chứ? Mà còn chọn đúng thời điểm này! Chết tiệt!

Bên trong nhà vệ sinh, Giang đứng trước gương dò dẫm nhìn hốc mắt đỏ hoe của mình. Thật sự, nó không giỏi kiềm chế cảm xúc. Thì ra, người mà nó đụng trúng trên đường hôm thứ bảy là thằng Dương. Thì ra, cậu ta đã trở lại. Vẫn nét mặt đó, màu tóc khác. Cậu ấy gầy hơn trước nhiều, cao lớn hơn, trưởng thành hơn. Càng nhìn, tim nó càng đau. Tại sao lại về!

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, giống như là đê vỡ, không cách nào ngăn chặn được. Tay nó bất giác siết chặt thành nắm đấm, tức đến mức khó thở.

"Giang? Thầy hỏi mày có sao không?" Một nữ sinh được thầy chỉ định đi tìm Giang đứng bên ngoài nói vọng vào.

Giang đứng trong này chắc cũng hơn 10 phút rồi. Kiểm nén tiếng nức nở, nó nói:

"Tao đau bụng quá, mày xin thầy cho tao xuống phòng y tế nha."

Bạn nữ kia tò mò đi vào trong, thấy nó vừa nhăn nhó vừa khóc, nghĩ chắc là đau dữ lắm nên xoa người chạy vô lớp, thuật lại tình hình cho thầy biết.

Thiên và Dương gần như đứng lên cùng một lúc, đồng thanh nói:

"Thưa thầy, cho em xuống phòng y tế!"

Thầy giáo liếc hai đứa một cái, khó chịu:

"Mấy em muốn đi đâu thì đi, lần sau tiết của tôi khỏi cần vô học nữa."

Thiên chần chừ, cuối cùng ngồi xuống. Mà Dương nghe xong câu này, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Phía sau còn vang vọng giọng thầy giáo, nắng té tát, đại khái là học sinh thời nay thích tìm lí do để cúp tiết gì gì đó.

Phải mất một lúc, Dương mới tìm được phòng y tế. Giống như không có ai bên trong, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy, phía sau rèm lò mò có bóng người đang nằm. Người nọ trùm chăn kín mìn từ đầu đến chân, thỉnh thoảng từ trong chăn phát ra tiếng nấc nhỏ.

Dương đứng ngây ngốc một hồi, không dám đến quá gần. Cậu run rẩy vì đau lòng, sau đó dựa lưng lên tường, cách một tấm rèm mỏng, nhắm chặt mắt lại.

Dương trăm ngàn lần tưởng tượng ra phản ứng của Giang khi hai đứa gặp lại, trách cậu, đánh cậu, hung dữ chửi cậu là đồ phản bội, hay thậm chí không thèm nhìn mặt cậu, cậu đều có thể chịu được. Nhưng im lặng rơi nước mắt như vậy, không giống Giang ngày xưa chút nào. Thà rằng nhỏ bay tới đập cậu một cước còn thoải mái hơn. Như thế này, cậu làm sao còn dũng khí đối mặt với Giang đây?

Lạch cạch.

Nghe tiếng xe đẩy đột nhiên đến gần, Dương hoảng hồn không kịp suy nghĩ, trực tiếp nhảy lên giường trốn, theo bản năng kéo mạnh chăn trùm lên đầu.

Giang bên này cố gắng bình tĩnh lại nhưng mãi vẫn không nín được, đang lúc mơ mơ màng màng, chăn trên người đột nhiên bị kéo mạnh. Còn chưa kịp định thần, một mùi hương quyến rũ đã ập vào trong mũi, đây là... Giang mở to mắt, lập tức ngừng khóc.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp như tạc của Dương gần sát bên cạnh, chân và tay cậu phân biệt chống xuống giường, đem cả người nó đè ở dưới. À không đúng, bởi vì Dương dùng tay chân đỡ lấy cả người, nên cũng không tính là đè trúng, nhưng mà gần quá! Thêm nữa, nấy sợi tóc trước trán Dương cứ chạm vào mặt Giang, ngứa muốn chết. Cái tư thế này gây sốc quá độ! Nó thậm chí nghe được tiếng hít thở của Dương!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thiên P.K Dương

Tiếng xe đẩy bên ngoài ngày càng nhỏ dần, người ta không có vào trong phòng y tế. Giang dùng hai tay che mặt, nghĩ tới cảnh hai đứa áp sát nhau thế này, tim nháy lung tung như muốn vỡ ra.

Dương cũng xấu hổ ngồi dậy, đem chăn phủ lên người Giang xong liền úp mặt vô đầu gối, hai tay ôm đầu. Trời ơi! Cậu vừa làm cái trò gì thế! Có phải yêu đương vụng trộm gì đâu mà nghe tiếng người ngoài lại gần liền trốn đi? Hơn nữa, tư thế vừa rồi... Nghĩ tới đây, lỗ tai cậu cũng đã đỏ ửng! Quên đi quên đi quên đi! Cậu vuốt ngực, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, đây là cơ hội để bắt chuyện với Giang mà, cô lên nào!

Qua một lúc im lặng, Dương run giọng hỏi:

“Mày có giận tao không?”

Bên trong chăn không có tiếng động, biết bản thân quả nhiên bị ghi hận, Dương cười khổ:

“Xin lỗi. Có thời gian tao sẽ giải thích rõ ràng.”

Vẫn im lặng.

Dương nén tiếng thở dài, đặt chân xuống đất. Đang muốn đi, góc áo sơ mi chợt bị một bàn tay bé xinh nắm lại, giọng của Giang rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu vậy:

“Tao có giận.”

Nói xong, lại bổ sung thêm một câu:

“Cực kì giận.”

Khỏe môi Dương khẽ cong lên, quay ra nhìn, thấy Giang trùm chăn kín mít, chỉ để lộ cái trán và một đôi mắt to tròn, kiềm không được vрон tay muốn xoa đầu cô nàng. Kết quả móng vuốt đi đến giữa đường đã bị Giang tát mạnh một cái.

“Cấm đụng chạm!”

Dương bị đau, rụt rụt tay lại, mặt mày vẫn vui vẻ như cũ:

“Vẫn hung dữ như ngày nào.”

“Còn mày vẫn mặt dày như ngày nào.”

Cả hai nhin không được bật cười, Giang cảm thấy mình đúng là dễ dụ. Nhưng biết làm sao được, nó quá mê luyến người con trai này, nó thật sự rất nhớ rất nhớ cậu ấy. Lúc này gặp lại, nó nhìn không chớp mắt. Dương cảm nhận được, không nói gì, lại vрон móng vuốt ra đặt trên tóc Giang xoa hai cái, sau đó ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô nàng.

Cảm giác này thật tốt. Trước đây mỗi ngày đều muốn xoa má Giang, nhưng chạm không tới người thật. Cứ mở điện thoại lên, vuốt màn hình rồi lại tắt đi. Lúc đó, bản thân cứ như cuồng dại ấy. Rõ ràng chỉ là cảm giác yêu thích bình thường thôi, sao lại luyến tiếc nhiều như vậy?

Cậu cúi đầu, trong đôi mắt xanh không chút tạp chất ánh lên hình bóng Giang, môi hé ra, rầu rĩ nói:

“Xin lỗi.”

“Không tha thứ.”

“Thật sự xin lỗi mày.”

“Không chấp nhận.”

“Xin lỗi mà...”

“Ừ, tạm tha, nhưng hiện tại tao không còn dễ dãi như hồi đó nữa đâu. Chỉ cho phép chạm vào tao lần này thôi.”

“Đã biết, thừa đại tỷ.”

Dương nghịch ngợm xoa tóc Giang thêm một lần, tiếp tục bị đánh, nhưng trong lòng lại vui vẻ. Sau đó, cậu chậm rãi kể tội Giang.

“Mày vô tâm quá, nói cắt đứt là cắt đứt. Tao còn chưa kịp làm cho rõ ràng thì điện thoại bị thu mất rồi.”

“Do mày chứ! Đưa điện thoại cho Le cái gì đó, nó chọc tao trước!”

Thấy Giang sắp nổi giận, Dương giờ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, là lỗi của tao. Lỗi của tao hết, hài lòng chưa?”

Cậu cẩn thận kể Giang nghe về việc mình bị ép hôn, cô nàng không thương tiếc thì thôi còn phán một câu “giống phim truyền hình”.

Hai đứa có thể nói chuyện với nhau bình thường trở lại, nhưng không có nghĩa đã hàn gắn được mối quan hệ yêu đương.

Giang mở to đôi mắt hơi sưng đỏ của mình, dứt khoát đuổi Dương về lớp trước. Cậu chàng không chịu, bắt đầu uốn éo trước mặt nó.

“Giờ muốn chết không? Há?”

“Thôi mà, lâu lâu lâu lắm rồi mới gặp lại, mày nỡ đối xử với tao như vậy sao?”

Dương ngồi bên giường, dùng đầu cọ cọ vào cánh tay nó làm nũng. Bao nhiêu tuổi rồi? Làm như còn nhỏ lắm vậy! Giang buồn cười đẩy đầu cậu ta ra, sau đó nghiêm mặt:

“Nói thật, có một lúc, tao đã nghĩ tao thích thằng Thiên.”

Dương đang muốn dụi tiếp, nghe xong câu này liền nhướn mày, sau đó cười toe toét:

“Rồi sao? Có một người đẹp trai vô địch thiên hạ như tao ở đây rồi nè.”

“Chỉ được cái da mặt dày...” Giang lăm bắm, rút cuộc nghe được tiếng chuông báo giờ ra chơi, vội vỗ một cái vào lưng Dương.

“Cút về lớp trước đi!”

“Không thích!” Dương kì kèo thêm một lát, nhìn Giang chăm chăm như cún con bị bỏ đói lâu rồi chợt nhìn thấy cục thịt...

Tổn sức chín trâu hai hổ mới đá văng được keo dán ruồi mang tên Phi Dương kia, Giang đầu đầu nằm xuống giường.

Mà thanh niên tự xưng da mặt dày vô địch vừa ra tới cửa, nhìn thấy người mình không ưa nổi xuất hiện thì bao nhiêu vui sướng đều bay đi hết.

Thiên vươn tay túm cổ áo cậu, giật mạnh một cái, gằn giọng:

“Tui không biết tại sao ông lại về, nhưng thời gian qua Giang buồn như thế nào tui là người hiểu rõ nhất. Con người vô tâm như ông, chỉ giỏi làm tổn thương người khác.”

Dương nhìn khuôn mặt xa lạ của chàng trai trẻ, không hồn không giận nói:

“Hồi ở Nga tôi cũng không vui về gì đâu. Lúc ấy là do bất đắc dĩ, giờ khác rồi.”

“Khác? Rồi một lúc nào đó ông lại bỏ đi, cũng giải thích là bất đắc dĩ hả? Không chấp nhận nổi!”

Thiên giận dữ, lại kéo cổ áo Dương một cái, vẻ mặt như muốn đánh nhau vậy. Xung quanh có học sinh đứng lại nhìn, hai tên đẹp mã đứng chung một chỗ, không nổi bật cũng uống.

“Thiên, bỏ ra!” Dương chụp cổ tay đối phương, hai người giằng co hồi lâu vẫn còn căng thẳng.

Thiên thật sự rất giận, nhưng đồng thời cũng đau lòng. Chỉ có một người có thể khiến Giang khóc, khiến Giang cười tóa nắng mà thôi. Người đó không phải cậu. Cho dù cậu đã cố gắng rất nhiều. Ai hiểu? Ai hiểu cho tình cảm của cậu suốt ba năm qua đây? Vì cái gì kẻ làm tổn thương Giang nhất lại được nhỏ chấp nhận?

Cắn răng, dùng hết sức lực đâm một cái thật mạnh lên khuôn mặt đẹp trai của Dương.

Động tác của cậu ta không nhanh, Dương hoàn toàn có thể tránh ra, chỉ là, lúc này không muốn tránh.

Bốp.

Môi dưới của Dương bị đập trúng lập tức sưng lên, máu tươi chảy ra ngoài. Cậu có thể cảm nhận được mùi vị mặn mặn, tanh tưởi trong miệng.

Mẹ nó! Đám cũng ít có ác!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Prom (1)

Dương sờ nhẹ lên môi, thế này mới phát hiện vết thương nặng hơn mình nghĩ nhiều. Cậu thở dài, nhìn bóng lưng người kia giận dữ rồi đi mà không nói được lời nào. Xem như chịu một đám này để chuộc lỗi vậy, dù cậu thấy mình bị đánh vẫn còn rất nhẹ.

Vừa rời khỏi phòng y tế chưa được năm phút đã đem theo cánh môi sưng vù quay trở lại, biết ăn nói sao với Giang đây?

Không đợi Dương kịp suy nghĩ lí do lừa gạt, cô gái nhỏ kia đã đứng trước cửa nhìn cậu chăm chăm. Cậu trai cười cười:

“Thấy rồi hả?”

Giang khẽ gật đầu, trên tay đã cầm sẵn thuốc và tăm bông.

“Tội nghiệp chưa kìa, lại đây tao bôi thuốc cho.”

Đôi mắt to tròn của Giang khép lại thành một đường chỉ nhỏ, vẻ mặt kia giống như vui sướng khi người gặp họa vậy, không chút thương tiếc luôn? Ngày xưa nếu cậu bị như vậy thì cô nàng khóc bù lu bù loa, vậy mà giờ chỉ đứng đó cười toe toét.

Dương chậm chạp lê thân mình vào trong rồi tìm một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt chăm chú quan sát người mà mình thâm thương trộm nhớ. Ở khoảng cách gần thế này mới thấy được lông mày cô nàng được tia rất gọn gàng, mi mắt thật dày và cong. Điểm cuốn hút nhất trên mặt Giang có lẽ là đôi mắt sống động ấy, lúc cười đuôi mắt sẽ cong lên tựa như loài cáo, ma mị và gian xảo vô cùng.

Bởi vì chăm chú bôi thuốc lên môi Dương nên nó không thấy được ánh mắt của cậu. Nhìn vết thương toét ra một đường máu, thầm nghĩ sao thằng Thiên đánh mạnh thế. Có điều may mắn làm sao khi cậu ta không đâm vào mấy chỗ khác, nếu không lát nữa sưng lên là hồng luôn khuôn mặt.

Sau khi bôi thuốc xong, trên môi truyền tới cảm giác hơi xót, Dương theo thói quen định sờ thử thì bị Giang cản lại:

“Đừng đụng vô, coi chừng nhiễm trùng.”

“Ừa. Biết rồi.”

Dương nhanh nhẹn nắm lấy những ngón tay mềm mại của Giang, không khí có phần ngọt ngào dù cửa chính và cửa sổ đều mở toang ra.

“Tay mày mềm thật.”

Nó nghe cậu nói xong thì ngượng ngùng rút tay về, dù rằng bản thân cũng không muốn làm thế, dù rằng có ý nghĩ cứ để cậu nắm thêm một lúc cũng không sao.

Canh đồng hồ thấy sắp hết giờ ra chơi, nó tìm cơ nói muốn trở về lớp trước. Mà vừa ra khỏi cửa liền nghe giọng Dương vang lên ở đằng sau, có chút run rẩy, cũng có chút khó xử.

“Giang, cho tao một cơ hội chuộc lỗi.”

Giang nghe xong khựng lại, có chút buồn cười xoay đầu:

“Chuyện qua lâu rồi, bỏ đi thôi. Không có lỗi thì sao phải chuộc?”

Lúc đó suy nghĩ chưa chín chắn nên mới cư xử không đúng mực, bây giờ ngẫm lại liền hiểu rõ, bản thân con người luôn có lúc phải nói dối. Nó như vậy, Dương cũng thế. Chỉ là ngày kia còn quá bé nên khó chấp nhận việc giấu diếm nhau cái này cái nọ mà thôi.

Dương không nghĩ tới lại dễ dàng được tha thứ như thế, đàn mặt ngồi trên ghế một lúc mới bật dậy, chạy tới muốn khoác vai Giang. Cô nàng xoay người tránh thoát, nhăn nhó bảo cậu xê ra. Thật... đáng yêu ghê. Sẽ không có lần sau, cậu nhất định, nhất định không làm Giang thất vọng thêm lần nào nữa!

Lúc về lớp, Giang phát hiện trên bàn Thiên trống trơn không còn lại thứ gì, bạn học bảo cậu ta xin về sớm rồi nên nó cũng chẳng có thời gian nói chuyện cho rõ ràng.

Thật ra nó nên cảm ơn Thiên vì đã lo lắng cho nó lâu như vậy, và thật lòng xin lỗi cậu ấy, dù thế nào thì bọn họ cũng không thể nào vượt trên mức tình bạn được. Người như Thiên, xứng đáng có được một cô bạn gái tuyệt vời hơn nó gấp trăm ngàn lần.

Mọi người bận rộn bu quanh Dương để hỏi han cậu vết máu trên môi từ đâu mà có, hỏi cậu cuộc sống bên Nga như thế nào, hỏi cậu đủ thứ trên trời dưới đất. Sau đó, có người bạo dạn đá sang chuyện quan trọng hơn.

“Dương có người đi Prom chung chưa dạ?”

“Prom? Ừa năm nay có Prom luôn hả?” Một đứa sống ẩn trên rừng xuống mặt mày ngơ ngác.

“Có mà, hôm qua bán vé rồi đó. Đừng bảo mấy ba không biết gì nha? Đi lạc qua hành tinh nào mới về vậy trời?”

Giang chớp mắt, chính nó cũng đang ngạc nhiên, năm nay tổ chức Prom? Vậy là nó cũng thuộc dạng mò từ dưới biển lên nè... Giờ mới biết luôn! Đang tự trách sao mình cập nhật thông tin trễ vậy, đột nhiên phát hiện cả đám người quay sang nhìn nó. Việc này là xuất phát từ ánh mắt của bạn Dương mà ra, ai bảo cậu ta không trả lời mà cứ nhìn Giang chăm chăm. Nó nuốt nước miếng, bất giác rụt rụt cổ:

“Nhìn gì?”

Dương cũng không làm nó khó xử, mà quay mặt đi chỗ khác rồi cười nói: “Tớ có người đi cùng rồi.”

Giang nghiêng đầu nhìn mấy đám mây trắng đang bay bên ngoài cửa sổ, không hề để ý. Mặc dù trong lòng khó chịu chút ít, nhưng không đến nỗi nào, dù sao nó cũng không đi Prom prim gì đó. Lúc này, một giọng nam rụt rè chột vang lên. Thì ra là cậu bạn bàn trên...

“Giang, bà có đi Prom không?”

“Không đi. Sao vậy?”

Cậu bạn kia thấy nó ngẩng đầu nhìn thì ấp úng một lúc, sau đó đang định đưa vé thì một khuôn mặt đẹp trai phóng đại trong tầm mắt khiến cậu hết hồn giật bắn ra sau, đụng trúng bàn học đánh rầm một cái.

Không chờ bạn học này nổi giận, anh bạn đẹp trai tóc nâu đã nghiêng người tới trước, đưa tay ôm chầm lấy cậu ta.

“Ôi bạn hiền, tự dung tớ thấy bạn hiền đẹp trai quá đi mất. Ôm một cái thể hiện tình bạn nào!”

Dương vỗ bồm bộp lên lưng cậu bạn kia, gục đầu lại gần bên tai và thì thầm:

“Mời người khác đi.”

Bỏ lại bốn chữ đó xong, Dương mới trở về chỗ ngồi một cách vô cùng bình thản. Hờ, ai cho cậu ta dám mon men lại gần đồ của người khác chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Prom (2)

Giờ ra về, Giang theo thói quen mon men ra cổng trường chờ xe buýt. Thật ra nhà nó cách nơi này cũng không xa lắm, nhưng đi bộ thì vẫn bất khả thi.

"Hôm nay học tốt không con?"

Chú tài xế thấy nó lên xe liền cười hi hi, mấy nếp nhăn ở đuôi mắt chồng chất lên nhau làm người ta đau lòng, quả nhiên là sự tàn nhẫn của thời gian. Sau này có lẽ nó cũng sẽ như vậy, trở thành một bà già lưng còng và mang trong người nhiều bệnh. Mới nghĩ đến thôi đã thấy mình không còn bao nhiêu thời gian nữa...

Nó thấy khuôn mặt hiền từ của chú tài xế liền nhớ tới ông bố đáng yêu của mình, vì vậy cười đáp:

"Tốt lắm ạ, hôm nay chú cũng cố lên nhá."

"Ồ kê con. À hôm nay con không đi với bạn trai hả?"

Bạn trai? Bác tài đột nhiên hỏi một câu khiến nó ngượng chín mặt, trên xe nhiều người vậy mà... Chẳng lẽ mấy lần Thiên đi cùng nó nên bị chú hiểu lầm sao? Giang nhanh chóng xua tay rồi muốn đi tìm chỗ trống ngồi.

"Cậu ấy không phải bạn trai con đâu, chỉ là bạn bình thường thôi."

Lát sau, khi các học sinh đã dần yên vị thì một cậu trai dáng người cao gầy mới lên xe. Trông khuôn mặt lạ lẫm của cậu, chú tài xế cũng ngạc nhiên. Bởi vì vợ chồng ông hiếm muộn nên đến giờ vẫn chưa có con cái, bình thường ông rất thích trò chuyện với tụi nhỏ trong trường, đứa nào ông cũng nhớ hết, mỗi thằng nhóc này là chưa thấy bao giờ.

"Học sinh mới hả con?"

Thời điểm này còn có người chuyển trường thì hơi lạ, không phải sao? Ông chỉ hỏi cho có, ai ngờ thằng bé thành thật gật đầu rồi nói nhỏ:

"Dạ, con mới chuyển tới. Con là bạn trai của Giang đó chú."

Trực tiếp tuyên bố chủ quyền, mặc dù Giang đang liếc về phía này nhưng cậu đảm bảo nhỏ không nghe được cuộc đối thoại vừa rồi.

Thấy bác tài tròn miệng ồ lên, Dương cười toe toét đi đến bên cạnh Giang, vốn định ngồi xuống thì từ bên kia, một bạn nữ đột nhiên đang ngồi cùng bạn mình lại bay qua chỗ bên cạnh Giang và đặt đít xuống cái bệp. Dương á khẩu nhìn trần trời, chỉ thấy khuôn mặt cô nàng đỏ ửng.

Xe vừa vận hết ghế.

Giang buồn cười nhưng không dám cười, nhìn xem khuôn mặt đẹp trai của Dương hết xanh lại trắng, đáng thương làm sao.

Không ngờ bây giờ vẫn còn thể loại hi sinh vì bạn như vậy, chắc hẳn muốn tạo cơ hội cho bạn mình được ngồi với giai đẹp đây mà. Nếu là người khác thì có lẽ đã qua bên kia ngồi xuống lâu rồi...

Nhưng Dương chỉ chép miệng, nắm chặt tay vịn và nhắm mắt làm ngơ. Được rồi, không còn cách nào khác, ai bảo cậu hiền quá làm chi? Đứng thế này mà được Giang chú ý thì ai đó cũng cam tâm tình nguyện.

Mặc dù không nói gì, nhưng Giang cũng có chút xiu cảm động. Một chút xiu thôi! Ai bảo thằng quý này vừa đẹp trai vừa tốt tính chứ? Nhưng nó sẽ không dễ dàng cho qua đâu, dù sao cậu ta cũng từng ác với nó quá mà... Hay là nó ác nhỉ? Dù sao chính nó mới là người giầy nẩy lên, àiiii. Giang không hiểu sao lại thờ dài, đang lúc suy nghĩ linh tinh thì xe buýt chọt thẳng gấp một cái, cả người nó nghiêng ngã, trán suýt chút nữa đập vào thành ghế phía trước. May mà có một bàn tay trắng mềm kịp thời chặn lại.

Đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào nó, môi nhẹ cong giống như khoe khoang. Giang có thể nhìn thấy vẻ đắc ý từ sâu trong cái nhìn này, tựa như đang nói "Thấy tao ngầu chưa? Mau khen tao đi!"

Nó gật gật đầu vỗ nhẹ vào cái tay trước mặt:

"Cảm ơn."

Dương đang hí hửng chọt đánh mặt lại, cậu cảm thấy đáng ghét, nhìn nhìn tay mình. Cậu là người giúp nhỏ mà cuối cùng chỉ có bàn tay này được cảm ơn thôi? Biết vậy dùng thân thể này đến đỡ cho rồi.

Từ lúc lên xe buýt đến khi về đến trạm gần nhà và bắt đầu quá trình cuộc bộ, Giang vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với cậu. Thế này muốn đưa về đi Prom hơi khó rồi. Lúc nghỉ 5 phút chuyển tiết Dương dùng tốc độ thần thánh chạy đi mua đó. Người ta chen chúc vô cùng cực khổ mới giật được đảng hoàng.

"Giang à ~~~"

Vừa thử gọi, ai ngờ người phía trước dừng bước, quay đầu lại. Mái tóc dài trượt theo bờ vai gầy, trông có chút nhỏ bé mong manh.

Dương giờ giọng năn nỉ, hai tay chấp lại trước ngực, đáng về tội nghiệp:

"Đi Prom với tao nha? Tao mới chuyển về không quen ai hết à..."

"Không đi, lười lắm." Giang dứt khoát từ chối, vừa nghĩ tới cái trò ôm nhau nhảy đã thấy sên từ trong ruột sên ra.

"Mấy nữ để tao một mình sao?" Dương kì kèo đến cùng.

Nắng chiều nhuộm một màu vàng cam lên mái tóc của cậu, so với ngày xưa thì màu nâu socola này trông càng thêm trưởng thành và quyến rũ.

Nhưng mà... nữ nam kẻ vẫn thất bại.

"Không đi là không đi! Đừng có dụ dỗ tao!"

Giang nói nhanh rồi xách cặp chạy trước. Một đoạn nữa thôi, qua khỏi con hẻm này là đến nhà rồi! Nó không thể xiêu lòng vì thằng Dương được, hu hu... Sống phải có nguyên tắc chứ!

"Hả? Chờ tao với!"

Cũng đã lâu thật lâu rồi hai đứa mới có cơ hội đi học về chung thế này, vậy mà cậu bị người ta không thương tình bỏ lại phía sau, chỉ có thể mặt dày đuổi theo. Không đi? Không đi thì để cậu chơi chiều cuối! Méc má Giang! Mẫu hậu đại nhân bảo đi, nhỏ còn có thể ở nhà sao? Dù chơi trò này hơi hèn một tí khụ khụ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Prom (3)

Người lớn vẫn luôn thích những đứa trẻ vừa ngoan vừa giỏi, bố mẹ Giang càng là như thế. Từ xưa đã có cái trò phân biệt đối xử rồi, thương thằng Dương còn hơn con gái của mình nữa! Cậu ta chuyển nhà về đây, có thể nói bố mẹ nó là người vui nhất xóm, thiếu điều mở tiệc ăn mừng.

Thằng Dương cũng biết rõ điều đó, buổi tối lon ton chạy sang rủ rì gì đó với mẹ vĩ đại. Cuối cùng mẹ bảo nó đi Prom! Cái gì mà ôi con ời cuối cấp rồi đừng có ru rú trong nhà, mày ra ngoài đường đi chơi giùm mẹ? Hồi xưa mỗi lần nó đi chơi thì cứ xa xa xa xa, sợ nó hư kia mà? Quá đáng!

Mẹ vĩ nhân còn tự tay đi mua đầm và giày etc các kiểu con đà điểu. Nhức đầu quá! Tưởng nó cao lắm cũng chỉ 1m5, bận đầm dài vô thì còn ra thể thống gì?

"Mẹ, con không đi đâu... Chán lắm luôn ấy."

"Con nghe mẹ, đi đi, mẹ cho mà."

"Con..."

Giang bó tay trước cái tính tình ương bướng của mẹ, năn nỉ mãi cũng không được. Cái đêm định mệnh ấy, nó bị đề ra thay một bộ đầm trắng, may thêm ít ren ở eo, đầm dài qua đùi một tí. Hên là chả có dính kim cương hạt xoàn gì, không thì nó thả nhảy sông tự vẫn cũng không mặc đâu!

Dương đã chờ sẵn trước nhà, chỉ vận quần tây áo sơ mi trắng, đứng chuẩn soái ca mà mọi người luôn tìm kiếm. Nó nhìn thấy không khỏi cười trừ:

"Ủa? Tưởng sẽ mặc vest chứ?"

"Tao còn trẻ nha mày..."

Dương cười cười, trên khuôn mặt rạng rỡ không giấu được sự tán thưởng đối với nhỏ bạn thân này. Dù chiều cao khiêm tốn chút ít nhưng được cái chân rất thon gọn, mặt mũi cũng xinh, khoác lên người bộ đầm trắng giống như búp bê vậy, đáng yêu muốn chết. Cậu đã chờ hai năm rồi, không muốn phải chờ thêm nữa.

Bố nó hôm nay tự thân lái xe đưa hai đứa tới trường, bảy giờ tối, tiệc cũng sắp bắt đầu rồi.

Vì là Prom nên đám trẻ lỏng lẻo hơn bình thường nhiều, đứa nào cũng đầm váy xun xoe, trang điểm đủ kiểu. Có quyền rũ trưởng thành, cũng có trong sáng dễ thương, mà Giang không quá đặc biệt, nó thuộc tuýp thứ hai đó.

Lúc này nó viện cớ đi vệ sinh rồi vào sau để không phải đi cạnh Dương. Giờ ngồi một góc cầm đĩa bánh nhai nhai, nhìn tụi học sinh bạn rộn tán nhảm. Có mấy bạn nam cũng đẹp trai quá trời, gái thì xinh ngắt ngảy, nhưng mà ờn muốn xỉu.

"Bà vẫn còn thích thằng kia phải không?"

Chẳng biết là Thiên xuất hiện từ bao giờ, cậu cũng giống như Dương, ăn bận đơn giản hết mức có thể. Nó cũng chẳng biết mình là vận cứt chó gì mà trai đẹp nhan nhân vậy quanh.

"Thằng kia ở đây là chi Dương à? Ủ, không giấu gì ông, tui còn thích thằng đó lắm."

Tình đầu không dễ quên, nó chưa bao giờ quên dù là mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh nhau. Trong vòng hai năm, những kỷ ức đó bị nó lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần.

"Tui thích bà, bà biết mà đúng không?"

Thiên hôm nay có vẻ là lạ, nhưng lời nói ra có cảm giác rất tự nhiên, nó không thấy ngại ngùng chút nào.

"Tui xin lỗi, tui cũng ngờ ngợ rồi mà không dám tin. Nói thật, được ông thích tui cũng vui lắm, nhưng không quên được..."

Giang thở dài, bỏ đĩa bánh lên bàn rồi ngồi thẳng lưng:

"Tui làm màu vậy thôi, chứ tui nhớ thằng Dương."

Nó nghe Dương giải thích hết rồi, cũng hiểu hết rồi, nhưng cảm giác vẫn khó chấp nhận cậu ấy một lần nữa.

"Tui biết rồi, sẽ không khuyên gì đâu, tui chỉ muốn nói chừng nào bà chưa lấy chồng thì tui sẽ không bỏ cuộc." Thiên vỗ nhẹ lên mu bàn tay nó, thành thật đến mức làm người khác đau lòng.

Sao không thích một người mới cho thôi khổ sở? Sao cứ mãi nhìn về phía nó chứ?

Như đọc được ý nghĩ của nó, Thiên cười gượng:

"Bà cũng có quên được thằng Dương đâu? Nói dễ hơn làm."

Đúng vậy, đâu phải Thiên không muốn buông tay, nhưng mà thật tình là do cậu không buông được. Mỗi lần nhìn thấy lại thích người ta thêm một chút, nên là kiểu gì cũng sẽ thất bại thôi. Lẽ ra cậu không nên ép bản thân quên đi, càng như vậy, càng nhớ.

Prom Việt Nam không hoành tráng và hoành hảo như các nước phương Tây, cũng chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi. Chẳng qua có thêm mục bình chọn King and Queen khá là gây sự chú ý.

MC lên nói vài ba câu, rồi phát cho mỗi người một cái que nhỏ dính nơ vàng. Đây là phiếu bầu cho Queen. Còn có màu đỏ, là phiếu bầu cho King.

Giang cầm trong tay, phẩy phẩy vài ba cái rồi cười thầm. Cũng không chán òm như nó tưởng, ít ra bằng cách này nó vẫn có thể thật lòng với bản thân hơn. Lát nữa bầu cho thằng Dương để nó nở mày nở mặt.

Lần lượt từng người lên biểu diễn tài năng, chỉ có Dương là không hát hò gì, mà cầm mic lên, đột nhiên nói một câu khiến mọi người im thin thít.

"Bùi Cầm Giang, tao thích mày!"

Chờ một lát, mọi người bắt đầu xôn xao và đổ dồn ánh mắt tìm kiếm người con gái trong miệng anh bạn đẹp trai này. Đám bạn chung lớp với nó ghen hòng rồi, không tin vào lỗ tai mình nữa.

"Tao bắt mày đi Prom chắc mày không vui về gì đâu nhì? Tao cũng không muốn đi đâu, nhưng phải ở chỗ này, trước mặt thật nhiều người tỏ tình, mày mới có thể chấp nhận tao. Nói nghe nè, hồi đó là tao có lỗi, đừng thù dai nữa, tha thứ cho tao đi. Tao đã sến đến mức không thể sến hơn được nữa rồi đó..."

Giang che miệng, nhìn tấm màn mỏng sau lưng Dương, ngay giữa sân khấu hiện lên bức ảnh ở Đà Lạt của nó mà mắt cay xè. Nửa rồi, cậu ta lại làm thế, lại khiến nó không kiềm chế được. Nó có gì tốt không? Thật sự không có? Từ trên xuống dưới, đếm sơ sơ cũng được hằng ha sa số khuyết điểm, vậy mà ông trời ưu ái nó, cho nó được lớn lên cùng người con trai này!

Mặc dù không nói gì nhiều, nhưng Dương thật sự làm nó muốn khóc quá.

Dương đưa mắt tìm kiếm, lúc thấy Giang đứng ở tít phía sau thì quăng mic cho MC, nhảy từ trên sân khấu xuống. Đám học sinh tức muốn xỉu, từ từ dạt ra, bởi vì lúc vào đây điện thoại phải để hết ở ngoài nên không quay clip được! Cái này tung lên mạng bảo đảm hot cực kì!

Cậu ấy đi nhanh lắm, tho lỗ ồm nó vào trong ngực. Lâu thật lâu rồi mới tìm lại được cảm giác tim mình đập nhanh vì một người nào đó. Giang dụi mắt, trước mặt toàn thể học sinh khối 12 trực tiếp khóc nhè. Không nói gì cả, không trả lời, chỉ là nắm áo sơ mi của thằng bạn thân kiêm người yêu cũ mà rơi nước mắt thôi.

Thiên thờ dài, nghĩ tới bạn Huy hot boy ngày xưa bây giờ cũng đã thành đôi với nhỏ Huyền hưng dữ, trong lòng cậu đắng chát. Ai cũng có đôi có cặp, còn nửa kia của cậu rốt cuộc đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Mĩ mãn

"Được rồi đừng khóc nữa."

Dương bối rối vỗ nhẹ lên lưng cô gái nhỏ trong lòng, nhưng mà càng như vậy người nào đó càng khóc dữ dội hơn. Trong một thoáng, tất cả ánh mắt đều chia về phía cậu, làm như cậu cố tình không bằng.

Vạt áo trước chẳng mấy chốc đã cảm nhận được sự ẩm ướt, Dương thờ dài, không nghĩ tới một cô nàng mạnh mẽ như Giang lại bày ra dáng vẻ thảm thương này trước mặt người khác. Đứng giữa phòng cho bọn học sinh nhiều chuyện kia xăm xoi cũng chẳng vui về gì cho cam, Dương trực tiếp ôm eo cô nàng, nhắc một cái.

"Ồ? Khoa..."

Giang còn chưa kịp nói hết câu đã bị Dương ôm ngang người, xốc lên bế theo kiểu công chúa. Trời ơi! Giây phút đó đầu óc nó đình chỉ hoạt động, theo bản năng bám chặt vào cổ cậu. Không đùa đâu, bao nhiêu người đang nhìn đấy!

Dương cẩn thận túm góc đầm Giang lại, dù cậu biết nhỏ chắc chắn bạn quần đùi bên trong nhưng không thể để người ta nhìn bậy bạ được.

“Mày ơi, tắt tao một cái xem tao có đang mơ không?”

Một cô gái vận đầm đỏ đứng ở trong góc nói với người bên cạnh.

“Tao cũng nghĩ tao đang mơ cùng giấc mơ với mày đó! Tao ước gì có hoàng tử bế tao giống vậy... uh!”

Hai thiếu nữ nhìn nhau, cảm thấy quá bất công. Tại sao trong thanh xuân tươi đẹp của họ chỉ toàn những tên có khuôn mặt gọi đòn chứ?

Trong lúc mọi người rì rầm, cũng có kẻ xấu bụng nói mấy câu không hay cho lắm. Nếu nhìn thấy một màn này chính bản thân Giang cũng sẽ chửi xối xả chứ đừng nói ai! Bọn họ diễn vậy cho ai xem? Khổ nỗi nhân vật chính ở đây lại là bản thân nó...

Dương ôm nó chạy ra khỏi căn phòng giảng dạy đèn màu, đứng dưới tán cây phượng. Vì là ban đêm nên chẳng thể nhìn rõ mặt nhau, chỉ có ánh sáng le lói từ dãy phòng học cũ chiếu tới bên này, để nó kịp lướt qua đôi mắt xanh không gọn sóng kia.

Giang nín khóc từ đời nào vì hành động gây sốc của Dương, cả người nó nóng bừng bừng. Giờ có quảng tôm lên mặt mình chắc cũng chín luôn ấy ha, Giang thầm nghĩ.

“Tao thương mày lắm, mà mày không biết đâu.”

Một bàn tay thon dài trượt trên gò má mềm mại của nó, vuốt đi những sợi tóc không an phận rơi xuống.

Có lẽ xin lỗi bao nhiêu lần cũng không đủ, vậy nên cậu sẽ dành suốt quãng đời còn lại của mình bù đắp cho người con gái này.

Trong phòng lại vang lên tiếng MC công bố King and Queen, mà hai người bên ngoài rõ ràng không quan tâm đến cuộc thi vớ vẩn ấy nữa.

Dương chậm rãi cúi đầu xuống, hơi thở nóng rực phả lên mặt nó. Thời gian như đọng lại thật lâu ngay khoảnh khắc mà đôi môi mỏng của cậu chạm vào môi nó. Mềm quá. Mềm và xốp như ịn mặt vào cục bông vậy.

Nụ hôn đầu của nó không nồng nhiệt hay mang theo sự cuồng dã như người trưởng thành, cũng không có sự ngượng ngùng của tuổi mới lớn. Chỉ là nhẹ nhàng và ấm áp thế thôi.

Giang nhắm mắt lại, xúc cảm càng trở nên rõ ràng hơn một chút.

Tay nâng nhẹ gò má Giang, dường như hôn một cái như vậy không đủ, lại in lên trán và mũi cô nàng mấy nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước. Dù sao cậu vẫn sợ chú Tư lắm, để chú biết vụ này thì đừng nói đến việc tiếp cận Giang, chú đá cậu ra khỏi vũ trụ này luôn chứ chẳng đùa.

“Có đói không?”

Dương xoa xoa đầu cô nàng, thấy vẻ mặt ngáo ngơ cực kì đáng yêu trước mắt thì hận không thể cắn cho vài phát.

Giang lắc lắc đầu, lúc này nó đã ăn rất nhiều bánh rồi, và lại bây giờ tâm trạng đầu mà ăn với uống nữa!

“Về thôi.”

Dương đưa tay ra trước mặt nó, chờ đợi.

Dù bóng tối có che khuất đi tầm nhìn của nó thì có Dương ở đây, nó không hề sợ hãi. Cậu ấy chính là điểm sáng duy nhất trong đêm, nổi bật giữa một thế giới đen kịt.

“Ừ, về thôi.”

Giang đặt mấy ngón tay đang run rẩy vì hạnh phúc vào lòng bàn tay to lớn của người nọ, khẽ nắm.

Trong cuộc sống đôi khi gặp phải khó khăn và gian khổ, nhưng chắc chắn sẽ có cách gì đó giúp bạn vượt qua được, chỉ là bạn có kiên trì hay không. Nếu thời điểm đau khổ nhất mà tuyệt vọng buông tay, thì đó chính là có duyên không nợ. Ngược lại, miễn là tin tưởng nhau, sẽ không có thứ gì có thể cản bước chúng ta.

Giang giấu lại những câu này trong lòng, không kiềm được bật cười, nghịch ngợm ôm lấy cánh tay của Dương.

“Tao muốn khoe với cả thế giới tao đã câu được một anh chàng chuẩn con nhà người ta!”

Cậu bấu môi khinh thường cái ý nghĩ trẻ con này:

“Rồi đến lúc đó ông đây bị săn lùng, mày chỉ có khóc thét.”

Giang tròn mắt nhìn bạn thân của mình, hiện tại đã thăng cấp làm bạn trai, xì một tiếng:

“Đội bà đây lên đại học sẽ có rất nhiều người theo đuổi đấy!”

“Vậy sao? Tao cũng muốn thi vào cùng trường! Ai dám lại gần mày tao liền dùng khuôn mặt đẹp trai này đá kích bọn họ!”

“Ha ha...”

Giang nghe xong không kiềm được phì cười ra tiếng, nó thả những bước chân nhỏ trên vỉa hè, song song đi cùng Dương. Từ hôm nay, nó sẽ phấn đấu hơn nữa để xứng đáng với cậu ấy. Mặc kệ người đời có cái nhìn thế nào về khoảng cách giữa hai đứa, con nhà người ta vẫn là bị nó nắm thóp rồi.

Đại học ơi, đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Kết cục

Cảm giác như quay lại đoạn thời gian còn học trung học, hai đứa mỗi ngày đều đèo nhau đến trường bằng xe đạp, mỗi ngày cùng nhau ăn sáng, học bài, đến tối lại nhẩn nha chúc ngủ ngon. Thỉnh thoảng Dương còn dẫn nó đi mấy quán trà chiều để tụ tập với vài người bạn mới của cậu, đàn hát phục vụ thư giãn cuối tuần.

Giang nộp đơn vào hai trường đại học, cứ nghĩ thử vận may thôi, nào ngờ thật sự được nhận vào trường Nhân Văn với số điểm suýt soát chót bảng. Dương thật ra không có nguyện vọng nào, nên là cũng chạy qua trường Nhân Văn học ngôn ngữ Anh cùng nó. Thật sự, con người này quá bất cần, quá không có chính kiến rồi!

Tỉ lệ nam nữ ở trường đại học này khỏi phải nói, và lại đa phần con trai trong trường cũng toàn thích trai, cho nên tự dung tình địch của nó ở khắp nơi.

Trong ngày mở tiệc chia tay lớp, Thiên có tới tặng nó một sợi dây đeo tay nhỏ, coi như là quà tạm biệt. Ai biết Dương nhất quyết không cho nó đeo, còn bảo nếu thích thì cậu dẫn đi mua vài chục cái treo đầy người cũng được. Nhỏ mọn như vậy...

Đám cưới năm ấy tổ chức rất đơn sơ, nhưng mọi người đều đến đầy đủ. Có bạn học Thế Huy hiện tại đang là bác sĩ ở bệnh viện thành phố đến cùng với cô bạn gái mới xinh đẹp. Có cô nàng chị đại ngày xưa, Huyền, bây giờ đã trở thành một mỹ nữ vô cùng nóng bỏng, ngồi trong bàn tiệc còn luôn miệng chọc bạn gái mới của Huy. Thật là một cô nàng thù dai!

Trình đưa tay ôm hai má tròn trịa nhìn mọi người, cười méo xệch:

“Tao không nghĩ cuối cùng hai đứa này vẫn cưới nhau đấy! Tình đầu dang dở chỗ nào chứ? Đến bây giờ bọn cô nương vẫn ế, con mẹ nó... Bé một tí thôi mà! Bà cô đây muốn có bạn trai!”

Cô nàng đập tay xuống bàn tiệc, ai ngờ quơ trúng cái muỗng khiến nó bay vèo ra ngoài và đập thẳng vào gáy một anh chàng bàn bên.

“Ui da...”

Anh ta quay đầu, thấy Trình dùng đôi mắt to tròn kinh ngạc nhìn mình thì phì cười, trước khi cô nàng kịp xin lỗi đã nói nhanh:

“Không sao, lần sau cẩn thận tí nhé.”

Thật là một người vừa lịch sự vừa đẹp trai! Bàn này chẳng phải toàn những người ngày xưa học cùng lớp 9 với Giang sao? Là ai? Là tên nào trong số những bạn học mặc quần kéo tới nhách ngày xưa vậy? Trong trí nhớ của Trình không có ai tươi như vậy hết! Thời gian đúng là làm người ta thay đổi đến chóng mặt! Không được rồi, bà cô đây cũng muốn yêu...

Ngồi một lúc, Thiên cũng tới, còn dẫn theo một cô bạn gái khiến mọi người kinh ngạc tới mức há to miệng làm rơi thức ăn ra ngoài. Ngọc? Đấy... đấy là con nhỏ Ngọc hot girl xấu tính ngày xưa không phải sao? Ai đó, ai cũng được, mau tới cứu rồi thế giới của cái Trình giảm đi!

“Oh my god, đến cái Ngọc cũng có bồ, bà đây đã làm gì nên tội chứ?”

Cả bàn nhìn biểu tình khoa trương của Trình, lập tức cười ầm lên.

“Oa, hu hu...”

Đứa bé gái bụ bẫm nâng cánh tay có một vết đỏ hồng chạy vào trong bắp, khóc tu tu ôm lấy chân mẹ. Hai cánh môi hồng hào run run vì uất ức, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ xinh. Bộ dáng kia thật làm cho người ta thương tiếc.

“Sao vậy? Anh hai lại ăn hiếp con à?”

Giang tắt bếp, cúi người ôm đứa con nhỏ lên. Đã năm tuổi rồi mà vẫn còn ăn hiếp em gái thế đấy, hờ một chút là dè ra cắn nhau, chẳng biết tính tình giống ai nữa.

“Thôi, không khóc, một lát nữa bố đi làm về mẹ sẽ để bố nói chuyện với anh hai nhé? Để anh hai xin lỗi con?”

Bé gái meo mào gật đầu, đưa cánh tay trắng mềm ôm chặt cổ mẹ. Thật ra anh hai rất tốt, lúc nào cũng thương bé hết, nhưng bé vừa đụng vào đồ ăn của anh là anh lại cắn!

“Anh về rồi.”

Bé con vừa mới nín khóc, cửa trước đã vang lên một giọng nam trầm, vẫn là mái tóc màu nâu socola không quá nổi bật. Đường nét trên khuôn mặt càng trở nên cương nghị, chính là, đàn ông gần ba mươi tuổi luôn sẽ có cái loại khí chất quyến rũ khó diễn tả bằng lời. Hướng chỉ nhìn qua anh chàng cũng chỉ như hai mươi lăm, mặt không chút nếp nhăn nào.

“Mừng anh về nhà.”

Giang ôm con gái nhỏ ra cửa đón chồng, ngay cả tiểu mỹ nam vốn đang trốn trong phòng cũng lộ đầu ra, để lộ một cặp mắt nâu sáng có thần.

Thằng bé rất sợ bố, không phải vì bố đánh chửi gì bé, mà sợ bố không thương bé nữa. Hôm qua bố mua cho bé một cái bánh kem vị việt quất mà bé thích nhất, còn chưa kịp đụng vào, em gái đã chọt muống vào mồm một phát thật to. Giận quá, thằng bé mới quay sang cắn người. Biết như vậy là làm sai, cho nên bây giờ nhìn bố, bé sợ.

“Cún, ra đây với bố.”

Dương đưa áo khoác cho vợ, ngoắc tay với bé con đang trốn sau cửa. Anh nhìn dấu răng trên tay con gái cũng biết chuyện gì xảy ra rồi, lại cắn em. Giống như vợ anh vậy, bực mình lên là cắn cắn cắn, báo hại anh thỉnh thoảng đi làm bị đồng nghiệp cười cho. Ai bảo anh cưới phải một người vợ dữ như vậy chứ, ày...

Bé Cún chần chờ một lúc, sau đó mở cửa thật chậm và rồi tìm cơ hội chạy ào vào lòng bố.

Thằng bé meo mớ nhìn bố, sau đó nhìn qua em gái, cúi đầu thành thực:

“Anh xin lỗi...”

“Hồng sao.”

Bé gái cũng gật đầu, vươn tay ra ý muốn ôm anh một cái. Giang thả con bé xuống, xoa xoa đầu hai đứa. Ngẫm lại, cảm thấy cuộc đời mình như một giấc mộng. Nhưng mỗi ngày tỉnh dậy nhìn hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, lại nhìn anh chồng chu đáo của mình liền thấy mơ thêm một lúc nữa cũng không sao...

Toàn văn hoàn.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và đọc cái bộ truyện nhảm xit mà trong lúc rảnh rỗi mình viết:: w ;;) Thật sự mỗi bình luận và mỗi lượt bình chọn đối với mình đều rất rất quý giá. Gửi đến mọi người lời cảm ơn chân thành và một ngàn nụ hôn nồng ấm. Pặc pặc. Sẽ có ngoại truyện nữa nên mọi người chờ đọc nghen.

Dù hơi tiếc nuối vì gần cuối kết nhanh quá, nhưng cũng đã hoàn thành rồi, bộ truyện đầu tiên mà mình viết...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhảm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngoại truyện (1)

Đây là ngoại truyện cho bạn Trinh và anh chàng bị phóng muống vào gáy ==))

*

Trình là bạn thân của cái Giang từ rất lâu rồi, nhìn cô bạn mình yêu thương lớn lên từng ngày, bây giờ lại sắp làm đám cưới, cô cảm thấy đời này không uổng phí nữa. Nhưng mà... tại sao mọi người đều có bạn trai cả rồi, chỉ mình cô bơ vơ lẻ loi thế? Chẳng lẽ vì cái nghề hướng dẫn viên du lịch phải chạy đây chạy đó nhiều nên ế á?

Trình phấn hận, trong một phút bất cẩn đã làm văng miếng vào gáy của một cậu bạn bàn bên, và từ đây bắt đầu biết yêu. Chàng trai ấy tên Phong, thật ra anh ta không phải học sinh cùng trường bọn họ, cho nên Trình không nhận biết cũng phải thôi. Anh ta lớn hơn cô hai tuổi, hiện đang kinh doanh một nhà hàng lớn, hình như là bạn của Dương thì phải. Tại vì bàn của tụi lớp 9 dư chỗ nên anh bạn này bị nhét vào chung luôn, thảo nào cô chẳng nhớ nổi ngày xưa có một đứa bạn đẹp trai đến thế.

Chính cái ánh mắt ấm áp cùng ngữ điệu lịch thiệp trưởng thành của anh ta làm Trình đổ cái rằm. Buổi tối đó mọi người rủ nhau đi hát karaoke, chẳng biết là chơi tới tăng mấy rồi. Uống cũng hơn chục lon bia, Trình loạng choạng khoác vai thằng bạn cũ.

"Đi, tao muốn hát bài Thất Tình của Hồ Quang Hiếu! Ơe..."

"Bà nội ơi, Thất Tình không phải của Hồ Quang Hiếu đâu! Đi còn không vững nữa, đứa nào đưa nó về trước đi bây!"

Bạn nam đỡ cô nàng mà cũng không đứng nổi, suýt thì té nhào ra đất. Ngay lúc mọi người nhìn nhau chằm chằm xem đứa nào tình nguyện đưa con sâu rượu kia về thì một cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô. Trình hé mắt, nhìn đến khuôn mặt đẹp trai của Phong, cô nắc một cái, toàn là mùi bia.

"Để anh đưa bạn về cho, mấy đứa đi chơi đi."

"O... Thôi không được đâu anh ơi."

Dù sao bọn họ cũng chỉ mới biết anh ta không lâu, chưa đến một ngày ấy, ai dám để anh ta đưa nhỏ Trình đi. Lỡ hốt đi bán hay làm bậy gì thì ai chịu trách nhiệm chứ?

Dường như phát hiện ra ý nghĩ của bọn họ, Phong cười cười:

"Yên tâm, anh không phải biến thái. Mấy đứa có thể gọi cho Dương đề nghị, nó biết anh cũng lâu rồi."

Thật sự có người cảm điện thoại lên gọi cho Dương, sau khi được sự đồng ý của chú rể kèm theo một câu chửi rủa thì mới thả cô nàng qua bên người anh, tiếp tục đi quây. Không trách được, hiếm khi mới có dịp gặp bạn cũ mà, ngày mai lại là chủ nhật không phải đi làm.

Không hiểu sao Trình vừa rồi còn la oai oái nói muốn đi hát, nhưng bây giờ được người ta đỡ lấy thì im thin thít, ngoan ngoãn như mèo con vậy.

Cũng may lúc đến đây anh mang theo xe, cẩn thận đỡ cô nàng vào trong, cài dây an toàn rồi, Phong mới sức nhớ.

"Nhà em ở đâu đấy?"

Trình gục đầu lên cửa kính, chẳng biết lẩm rầm cái gì, nghe nhưng không trả lời câu hỏi của anh. Bất đắc dĩ phải gọi hỏi chú rể, lần nữa nghe thấy tiếng rống giận ở đầu dây bên kia, sau đó là địa chỉ nhà của cô nàng. Chà, chắc đang tâm tình với vợ mà bị quấy phá nên bực đây.

Anh thả điện thoại xuống, lấy áo khoác ngoài phủ lên đôi chân đang lộ ra bên ngoài váy của cô gái nhỏ. Thật là, dù gì cũng mang danh con gái, sao lại bất cẩn như vậy?

*

Khoảng thời gian sau đó, Trình thường ngồi ngắm người bên cửa sổ. Cô về nhà an toàn, không mất một cọng lông nào, cũng không có chuyện như trong tiểu thuyết hay xảy ra, là 419 đó đó. Anh ta chỉ đơn giản đưa cô về nhà mà thôi, xong đưa luôn trái tim cô đi du lịch rồi.

Nửa tháng rồi, cô xin được số anh ta nhưng không dám gọi, cũng chẳng biết lấy lý do gì để gọi đây? Mạng xã hội đều không dùng, đúng là một con người cô lỗ sĩ. Hôm nay cô sẽ dẫn đoàn đi Đà Lạt, bình thường cô sẽ rất khoái chí nếu được đến những chỗ có thời tiết mát mẻ như vậy, nhưng giờ chẳng có tâm trạng gì hết.

Đợi đến lúc mọi người đến đầy đủ, cô phổ biến sơ qua lịch trình, chợt khóe mắt bắt được một bóng người quen thuộc đứng ở cuối đoàn. Cô dụi dụi mắt, làm như sợ mình dính ghèn mà nhìn nhầm. Anh ta...?

Đề chừng thực là cô không nhầm, chàng trai mặc áo phông trắng giờ tay vẫy vẫy, nụ cười như ánh nắng sớm kia không thể lẫn đi đâu được.

*

Lại qua nửa tháng, Phong tiếp tục xuất hiện trong đoàn của cô một cách quỷ không hay thần không biết. Rõ ràng trong danh sách mà công ty du lịch gửi cho cô không thấy tên anh ta? Nhưng không quan trọng, cô dường như thấy được ánh sáng nơi cuối con đường rồi, làm việc càng cật lực hơn.

Ba tháng trôi, anh ta xuất hiện liên tục trong vòng ba tháng rồi đột nhiên không đến nữa. Trình nghĩ có lẽ do anh ta đột nhiên nổi hứng muốn đi du lịch thế thôi. Trong những lần đi ấy đều không nói chuyện riêng, chỉ là lẳng lặng nhìn anh ta một cái. Đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong sự nghiệp của

cô rồi. Sau này sợ là không có thời gian gặp nữa...

*

Lại qua mấy ngày, điện thoại cô chợt hiện lên một dãy số lạ. Bật lên alo hai tiếng không thấy ai nói gì, đang định tắt đi thì bên kia hắng giọng một cái.

"Chiều nay em có thời gian không? Anh muốn mời em đi xem phim."

Có lẽ anh biết cô sẽ nhận ra giọng anh, cho nên không giới thiệu tên, chỉ là hỏi một câu đơn giản như vậy cũng làm ai kia vui đến quên trời quên đất. Canh đúng lúc đang trong kì nghỉ thì gọi, anh trai, anh được lắm!

Nhưng mà khác xa so với tưởng tượng của Trinh, con người này trưởng thành như vậy lại chưa từng đi xem phim bao giờ, cứ ngốc ngốc cầm vé xem phim nghiên cứu. Trời ạ, anh là cựu đệ tử của núi Linh Sơn đúng không? Mới xuống đây không lâu chắc luôn!

Thật ra cũng tội cho Phong, anh thích yên tĩnh! Nếu không phải vì đám cưới trước là của người bạn thân thiết thì anh cũng chẳng đi làm gì. Sau này còn phải vác xác đến chỗ đoàn du lịch của cô gái kia. Anh cũng chẳng biết mình bị gì nữa! Giống như là... anh thích cô gái kia mất rồi. Chính là cái hôm bị cô quăng đồ vào đầu, sau đó cô ấy còn ói lên người anh. Đều là những trải nghiệm lần đầu tiên trong đời.

Không được rồi, chẳng lẽ sau này còn phải chờ mình tỏ tình sao? Trinh úp mặt lên bàn, khóc không thành tiếng.

Cứ như vậy, Trinh cuối cùng cũng có bạn trai. Và sự thật phũ phàng, cô tỏ tình trước. Mỗi lần nhắc lại chuyện này là bị Giang cười vào trong mặt!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngoại truyện (2)

Thiên đánh đôi ba năm thanh xuân để theo đuổi một người, nhận lại là một câu xin lỗi. Chiếc vòng tay năm ấy anh tặng cô, cô nhận, nhưng có lẽ là vì phép lịch sự hoặc chỉ là niệm tình hai đứa làm bạn suốt thời gian qua.

Suốt năm năm đại học, anh vui đầu vào trong việc làm thêm, tự mình kiếm tiền đóng tiền học. Để trưởng thành hơn và độc lập hơn, cũng để bản thân không có thời gian nghĩ linh tinh nữa. Thỉnh thoảng anh vẫn nhìn xem Giang sống thế nào, nhìn ngắm đôi mắt long lanh như chứa ngàn sao của cô, vô tình, anh gần như không nhớ nổi chữ "quên" viết như thế nào. Cho đến khi...

*

Từ đầu năm nhất anh đã được nhiều người theo đuổi, thậm chí phiền đến mức phải đóng luôn mạng xã hội. Không phải nói, thời đại này con gái rất dũng mãnh, làm anh sợ. Giống như một chú cừ non lạc giữa bầy sói đói vậy, không biết khi nào sẽ bị tấn công.

Ừm, trong đó có một chú sói vô cùng nỗ lực, vô cùng kiên nhẫn. Chính là cái cô ngày xưa đã quăng vòng tay Giang đi, chính là cái cô làm đủ trò chọc phá người mà cậu thích suốt cấp hai, sau đó chuyển trường. So với ngày còn bé thì cô càng trở nên xinh đẹp, nhưng tính tình vẫn vậy, tùy hứng và ăn chơi sa đọa khiến người ta không yêu thương nổi.

Anh càng lơ cô ta, cô ta càng đeo bám chặt hơn.

Cửa nhà nửa đêm thường bị người ta réo, cũng may là ở nhà riêng đấy. Nếu mà ở trọ, nói không chừng anh sớm bị đá ra gầm cầu ngủ.

"Thiên ơi ~ Ngọc mua trà sữa cho Thiên nà!"

Tưởng anh là con nít chắc? Thiên chán nản đóng cửa lại, treo bảng "chớ làm phiền" trước nhà.

*

"Thiên ơi! Ngọc làm com đem qua nà, đã ăn gì chưa?"

"Bạn ơi, bây giờ là mười hai giờ đêm rồi, tôi vừa đi làm về, mệt lắm!"

"Ngọc biết Thiên chưa ăn tối."

Thiên thờ dài, nhìn những lọn tóc xoắn dài bị gió quạt rối tung của cô, lại nhìn ngoài đường đông người qua lại, thoáng không yên tâm.

"Tôi đưa cô về."

*

"Thiên, bệnh rồi phải không? Cho Ngọc vô nhà đi!"

"Về giùm tôi cái!"

Thiên không hiểu, vì cái gì cô nàng cứ bám chặt lấy anh không buông? Cho dù anh đã nói một trăm lần, không, cả ngàn lần, rằng bây giờ anh không muốn yêu đương gì hết.

"Vậy cầm thuốc."

"Tôi có mua rồi, lần sau đừng tới nữa."

Anh không nhận, thấy cô mặc váy ngắn bó sát cơ thể quyến rũ, lại đi đêm một mình, bất đắc dĩ phải gọi taxi đưa cô về. Vẫn là chưa yên tâm, đợi Ngọc lên xe đi rồi, cứ năm phút anh lại gọi điện thoại kiểm tra một lần.

Đừng hỏi tại sao anh lại có số Ngọc, mà là ngược lại. Cô nàng này cái gì cũng điều tra được, không vào học viện cảnh sát thì quá uổng phí tài năng!

*

Một buổi chiều, bạn thân của Ngọc tới tìm anh, hỏi xem cô có qua đây không. Từ sáng cãi nhau với bố mẹ xong cô nàng liền bỏ đi, tới giờ vẫn chưa thấy về.

"Gia đình Ngọc dường như xảy ra chuyện gì đó, tôi hỏi hoài nó không chịu nói. Đạo này bố mẹ cũng dần không quan tâm nó nữa, chỉ lo kiếm tiền, rồi thì tương lai con nhỏ nát bét cho xem. Tôi gọi cả buổi, chuông reo nhưng nó không bắt máy."

Thiên lắc đầu tỏ vẻ Ngọc không tới chỗ anh, giờ anh phải đi làm thêm, nên chỉ có thể cầm điện thoại lên gọi thử. Chuông reo chưa tới 3s, bên kia đã rồi rít lên tiếng.

"Về nhà đi."

Chỉ là ba chữ cũng đủ khiến cô ngốc kia vui mừng, vội ừ một tiếng.

*

Đêm nay Thiên đi làm về muộn, như thường lệ có lẽ sẽ nhìn thấy một cô nàng xinh đẹp đứng trước cửa nhà chờ đưa đồ ăn cho anh. Khi đó nếu anh không bắt cô về nhà, thì cô sẽ đi bar cùng bạn. Nhưng hôm nay thì không, chẳng có ai chờ anh cả. Thiên cúi đầu nhìn điện thoại trên tay đang rung lên, biết ngay mà. Không đến thì sẽ gọi điện thoại lái nhai.

"Alo?"

"Hức... đồ mắc dịch! Thiên này... "

Bên kia cực kì âm ỉ, nhạc đập âm ỉ, nói một hồi anh vẫn chẳng nghe được gì cả.

Cô ta lại đi bar? Không, liên quan gì đến anh chứ! Thiên tắt máy, mở cửa vào nhà. Giữa sân không hiểu sao có một túi nilon, bên cạnh còn có cái túi giấy màu be được bọc kĩ, anh ngồi xổm xuống nhìn thử. Thì ra là bánh bao? Chờ không thấy người là ném đồ ăn vào trong sân như vậy sao?

Thiên thờ dài, xách xe chạy tới quán bar. Coi như tôi mắc nợ cô!

Anh không quen thuộc mấy chỗ này, người ra vào đông không đếm nổi, đi một chút là đụng phải người này người kia. Phụ nữ ăn mặc mỏng manh lại thiếu vải ở khắp nơi, trực tiếp làm anh ngộp thở.

Thiên cảm thấy bất lực vô cùng, tìm thế nào?

Chợt một cánh tay trắng nõn bò lên vai Thiên, anh hết hồn còn tưởng là ma, đèn quá tối mà da quá sáng là một loại tội ác! Còn chưa kịp kêu bỏ ra, một cánh tay mềm mại khác đã vòng qua cổ anh, giọng điệu đanh đá kia lại có thể làm anh thoáng yên tâm.

"Bỏ bạn trai tôi ra!"

Ngọc hung dữ nhìn cô gái đối diện, cả người toàn là mùi bia rượu. Dù đầu óc cô còn tỉnh táo nhưng tay chân cứ mềm oặt bám lấy Thiên. Thấy người nọ bấu môi bỏ đi, anh thở hắt ra một hơi, cũng không để ý việc Ngọc gọi mình là bạn trai, vừa ôm vừa kéo cô ra khỏi nơi kinh khủng ấy.

"Cậu đến đây làm gì thế? Nhớ tôi hả?"

"Đừng có ý mình uống bia rồi muốn làm gì thì làm! Biết vậy đã không đến!"

Thiên khó chịu xoay người, vừa đi được hai bước thì eo đã bị người ta ôm lấy. Anh cảm thấy lạ là lần này mình không bài xích cô.

"Đừng đi ~ Người ta chờ lâu nên mới đi bar chứ bộ!"

Ngọc trở lại bộ dáng bám người như trước, hai mắt ti hí nhìn anh. Thiên buột miệng:

"Chẳng lẽ đi bar quan trọng hơn à?"

"Đâu có, Thiên quan trọng nhất."

Ngọc cọ cọ mặt vào lồng ngực anh, sau đó ôm chặt không cho anh đi chuyên:

"Người ta bỏ bar bỏ bia nhưng lỡ đâu Thiên vẫn không để ý người ta thì sao?"

"Bỏ được rồi nói."

Thiên gỡ cánh tay đang bám chặt trên người mình xuống, dắt xe ra rồi hươ hươ nón bảo hiểm trước mặt cô.

"Có về không thì bảo?"

"Về!"

Ngọc chạy nhanh tới trước, hôn hờ chụp mũi lên đầu, do vậy ngắn quá nên lúc leo lên xe cũng khá khó khăn. Thiên liếc mắt, nhăn nhó:

"Con gái con đưa gì mặc quần áo ngắn cùn cùn, bỏ đi!"

"Ừa, sao không nói từ trước, người ta bỏ liền..."

Thật là, điên mất thôi!!

"Tôi mở lòng với cô không có nghĩa là thích cô đâu! Đừng có ôm!"

Ngọc dẫu môi:

"Xin rồi, không ôm té xuống đường cậu có chịu trách nhiệm được không?"

Im lặng một lúc, người phía trước chột run giọng.

"Được."

Kết cho nam phụ ; A:) Mình không nhớ để nam phụ đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngoại truyện (cập chính)

Chuyện kể về Giang lúc cô nàng 20 tuổi, khi ấy đã là sinh viên năm hai của khoa ngôn ngữ. Trời sinh con gái có xu hướng thiên về các môn xã hội, cho nên tỉ lệ nam nữ trong khoa của cô cũng khá là chênh nhau. Dương thì phải tập làm quen với việc được gái xin số, cho dù đã lên mạng treo hình cô và post đầy cả tường những dòng stt đại ý nói đã có bạn gái cũng không ngăn được việc người ta nhắn tin cho mình. Thậm chí, có hôm Dương phải học tập bạn Thiên hot boi đóng luôn các trang cá nhân của mình, lặng lẽ tạo một acc nhỏ với cái tên vô cùng trẻ trâu.

"Pekut3 thích anh" gì gì đấy... nhưng mà vẫn bị tìm được, lại phải khóa tập hai. Cho nên nói sau này nếu có anh đẹp trai nào mất tích, chỉ cần cung cấp hai ba tấm ảnh chụp thì các mẹ sẽ lập tức tìm được thông tin địa chỉ cụ thể liền, không cần tới cảnh sát đâu.

Cuộc sống sinh viên của Dương rất nhộn nhịp, Giang thì như bóng ma trong trường. Mỗi khi nhắc đến bạn gái của anh con lai soái ca, người ta lại...

"Hả? Ai cơ? Khoa mình có bạn nào tên Giang mà lùn lùn à?"

"Gì Dương có bạn gái thật á?"

"Ừng quá bây!"

Sau đó lại là một tràng thở dài thất vọng. Giang sống trong dư luận riết cũng quen, nói chung là an ổn qua ngày, cho đến khi được người ta tỏ tình, cuộc đời cô cũng tan nát theo.

Chả là có một sinh viên năm nhất canh ngay lúc cô và bạn trai đang ngồi một góc trong trường ăn kem thì hi hục chạy tới, hét to:

“Chị Giang! Em thích chị!”

Toàn thể mọi người xung quanh đều bị chấn động bởi âm giọng quăng tám ấy, mà Dương đang ngồi đó càng hết hồn, mắt mở thật to.

Quái? Không thấy người ta đang ngồi với bạn trai sao? Dương không vui, đang định từ chối giùm Giang thì ai kia đột nhiên nhào tới ôm cô một cái thật nhanh. Ly kem trong tay Giang bay vụt ra ngoài, rơi xuống bãi cỏ sau lưng. Ặc, xả rác là không tốt đâu!

“Buông ra! Muốn ăn đập hả?”

Dương giật bạn gái lại, đem cô nhét vào trong ngực, hết sờ tóc lại sờ mặt xem có sao không.

Giang cứng đờ nhìn người nọ:

“Chị không biết em, và lại, chị có bạn trai rồi.”

“Anh ta có gì tốt chứ? Chả phải chị có vẻ ngoài thôi sao? Em so với anh ta ai đẹp hơn?”

Một lời này có tính sát thương cực cao, Dương cảm thấy khó thở vô cùng, ôm Giang càng chặt hơn.

Giang gãi gãi má, cười gượng: “Em đẹp hơn Dương.”

Dương nghe xong câu này cũng sắp hóa đá rồi, lão bà tương lai của anh mà? Tại sao lại khen người khác chứ?

“Đúng vậy còn gì, chị làm bạn gái em có phải tốt hơn không?”

Tất nhiên là không rồi! Mà tính ra Giang sống cũng không quá nổi bật trong trường, sao lại có người crush được ị?

“Nhưng chị không thích con gái...”

Cô khó xử muốn chết, mới nói câu từ chối xong, em sinh viên năm nhất kia lại cười bảo:

“Không sao, từ từ sẽ quen thôi. Em thích chị lắm lắm, hôm nào đi ăn với em nhé?”

“A, ừ, khi nào có thời gian đã.”

Thấy cô đồng ý với em gái xinh như hoa trước mặt, Dương buồn bực phẩy tay:

“Không có thời gian, lúc rảnh đều đi với anh đây rồi, ra chỗ khác chơi đi.”

“Em không ngại, đi 3 cũng được.”

Cái gì? Con bé này đầu óc có vấn đề sao trời? Ai nói muốn đi chơi 3 hồi nào? Nhưng mà Dương còn chưa kịp nói tiếp, con bé đã vác cặp lên vai chạy biến.

Cũng từ đó, trên trường bắt đầu ship cô gái kia với Giang, bách hợp lên ngôi! Trời ừ ời mấy người này nghĩ gì không biết nữa! Báo hại bạn nhỏ Dương cảnh giác muốn chết, đi đâu cũng kè kè theo cô. Nói là sợ cô bị mấy gái trong trường dụ đi mất.

Thế là mọi người lại được dịp chiêm ngưỡng anh 1m8 em 1m5 trong truyền thuyết, thật sự thì cô nhìn vào thấy có chút kì cục chứ chả dễ thương gì. Trừ những lúc ngồi, còn đâu toàn bị nhầm là anh trai và em gái.

Bữa tiệc cuối năm mừng tốt nghiệp đại học, lúc cả lũ kéo nhau vào quán bar thì cô bị chặn lại, bắt buộc phải xuất trình giấy chứng minh. Đám bạn nhìn cô, xong ôm bụng cười, về sau có vài lần họp lớp cũng đem việc này ra bàn tán, báo hại cô chẳng biết úp mặt đi đâu.

Buổi tối ngày cưới, khi hai người đang ngồi trong phòng đếm tiền thì điện thoại Dương reo vang. Lần một là bảo cái Trinh xin rồi, người tên Phong kia có đáng tin không, anh ta muốn đưa nhỏ đó về. Dương ừ ừ rồi chửi mấy câu cho bỏ tức, quay sang nhìn vợ nói:

“Đếm tới đâu tao quên rồi này...”

“Tao cũng quên rồi!”

Thế là hai vợ chồng trẻ lại đếm tiếp, nhưng điện thoại của Dương không biết điều reo vang lần hai.

Trời ạ! Lần này là bạn làm ăn của Dương, anh ta hỏi địa chỉ nhà cái Trinh. Dương điên máu rửa xà một trận.

“Đếm lại...”

Đêm đó, hai người loạn hết cả lên gì đồng tiền mừng tiệc cưới.

Cưới nhau ba ngày, hai người vẫn chưa đi đến bước cuối cùng kia. Dù quen nhau từ rất lâu đến tận khi tốt nghiệp đại học, nhưng Dương cùng lắm chỉ hôn và lâu lâu tiện tay sờ ngực bạn gái một cái thôi. Có lần còn bị tát cho sưng tay. Đời anh chưa bao giờ hết buồn mà...

Ngày thứ tư, Dương tranh thủ tâm sự với cô vợ của mình về cách xưng hô. Ai đời cưới nhau rồi vẫn cứ mày tao tao suốt ngày!

Giang xưng mày tao mãi cũng thành thói quen rồi, bảo đổi làm sao mà đổi liền được.

Kết quả tối đó bị tên điên kia đề ra làm chuyện xấu, cô chỉ có thể vừa khóc vừa cào, tận khi mở miệng gọi Dương một tiếng “anh” thì mới được tha cho. Hôm sau còn phải tốn tiền mua thuốc bôi vết thương trên môi Dương. Ai bảo hôn người ta đến mức điên cuồng như vậy, suýt chút nữa là không thờ được, cô đành cắn anh chồng một phát.

Nghĩ tới lại thấy xấu hổ! Được rồi, vợ chồng mà, cũng không phải con nít nữa.

Tuần trăng mật hai người cuốn đồ đi Hàn Quốc, đầu tiên là Seoul sầm uất, sau đó là đảo Jeju trong truyền thuyết. Cô mang theo một cái máy ảnh và chụp rất nhiều cảnh đẹp, về sau nhìn lại sẽ không phải hối tiếc vì đã sống hết mình.

Kì thật, tuổi trẻ trôi nhanh đến đáng sợ. Chẳng mấy chốc cô cũng đã có gia đình rồi... Nghĩ thử mà xem, ngày xưa đi đâu cô cũng được cưng nựng, bây giờ ai gặp cũng kêu cô là “chị”.

Những tháng mang bầu, bác sĩ dặn Giang đi lại nhiều chút vì cô khá nhỏ con, xương chậu cũng nhỏ, sợ sinh không trót lọt. Dương nghe xong lo lắng suốt ngày, mỗi lúc rảnh rỗi lại tựa đầu vào bụng kiểm tra xem con thế nào rồi.

Năm đó, Giang sinh ra một bé trai bụ bẫm, mẹ tròn con vuông. Gia đình nhà ngoại của Dương, tức bà cô của thằng bé rất vui mừng, đến tận đây mới chấp nhận đứa cháu đầu là cô. Trước khi nhắm mắt xuôi tay bà còn gửi bao nhiêu là quà cho đứa cháu cố đang quần tã.

Hai năm sau, Giang lại sinh một bé gái, cả nhà vui mừng, cưng đứa nhỏ này vô cùng. Đáng người cô vốn nhỏ nên hậu sinh sản chỉ béo lên chút ít, về sau cật lực tập thể dục và ăn uống khỏe mạnh, cuối cùng không bị mất eo.

Phụ nữ từ khi sinh ra đã khổ rồi, cho nên hơn nhau là ở tấm chồng. Giang cũng không biết kiếp trước mình đã cứu thế giới hay sao đấy mà kiếp này sung sướng không chịu nổi. Có thể gia đình cô không giàu như triệu phú tỉ phú gì đó, nhưng cuộc sống chẳng thiếu thứ gì.

Giang mở một tiệm cafe chó và một tiệm cafe mèo trong thành phố, kinh doanh nhỏ sống qua ngày, thỉnh thoảng lại nhận dịch hồ sơ và các bản hợp đồng. Dương ra ngoài phiên dịch nhiều, tiếng Anh, tiếng Nga và tiếng Việt, bấy nhiêu cũng đủ xài rồi.

Khi con trai cô được sáu tuổi thì nghe tin Trinh mang thai, còn là con gái. Cho nên có thể nói hai bên gần như nhận định nhau là thông gia. Anh Phong thế nhưng vô cùng sợ vợ, lại thích yên tĩnh nên gần như toàn ở nhà chăm vợ, nhà hàng thì có đứa em trông coi cho. Thiên và Ngọc cũng sinh một đứa con gái đáng yêu vào năm sau đó, hơi muộn hơn bọn họ một chút.

Mỗi người đều đã có cuộc sống riêng, thỉnh thoảng họ buồn, mở album ra xem lại hình hồi còn đi học, đều không khỏi rơm rớm nước mắt. Họ đã từng hồn nhiên như vậy, trẻ con như vậy, rất nhiều kỉ niệm đều không thể quên.

Thời gian... đúng là tàn nhẫn vô cùng. Thật muốn quay lại khoảng thời gian vui vẻ vô lo vô nghĩ ấy.

Đến đây thì truyện thật sự hết rồi, cảm ơn mọi người đã theo dõi nó suốt thời gian qua, cũng rất lâu ấy nhỉ, vì phải học mà hơn một năm mới hoàn thành được.

Mình không biết bao giờ có thể tung bộ ngôn tình nhưng vẫn đang viết, là một bộ mặt thể (tận thể). Nữ phụ văn, có hệ thống và dị năng, phi thực tế ấy mà. Sợ là mọi người không quen đọc thể loại ấy. Nhưng vẫn PR. Hô hô =)))

Chúc mọi người một buổi tối tốt lành. Và cảm ơn lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Con Nhà Người Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

